கல்கி

பொங்கல் மலர்

Kalki
1970
ஜனவரி
18
40
காசு

பொங்கல் முதல் சென்னை மற்றும் தமிழ்நாடெங்கும்

மெல்ல வளர்ந்திடும் செல்லக் குழந்தைகள்!
நாளை உலகத்தை ஆளும் தலைவர்கள்!!

JR MOVIES ஜெயார் மூவீஸ்

எங்க மாமா

ஈஸ்ட்மென் கலர்

டைரக்ஷன்
A.C. திருலோகசந்தர் M.A.

தயாரிப்பு
P.K.V. சங்கரன் - ஆறுமுகம்

ஸ்டூடியோ
ஏவிஎம்

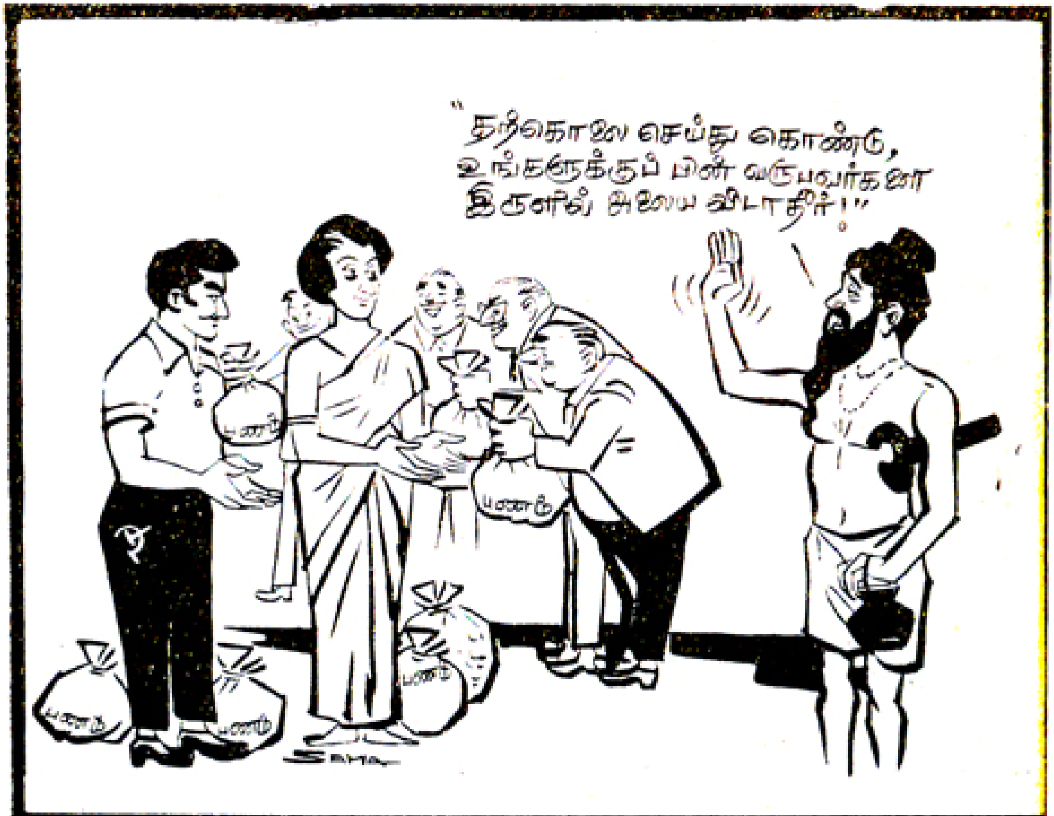
கல்கி

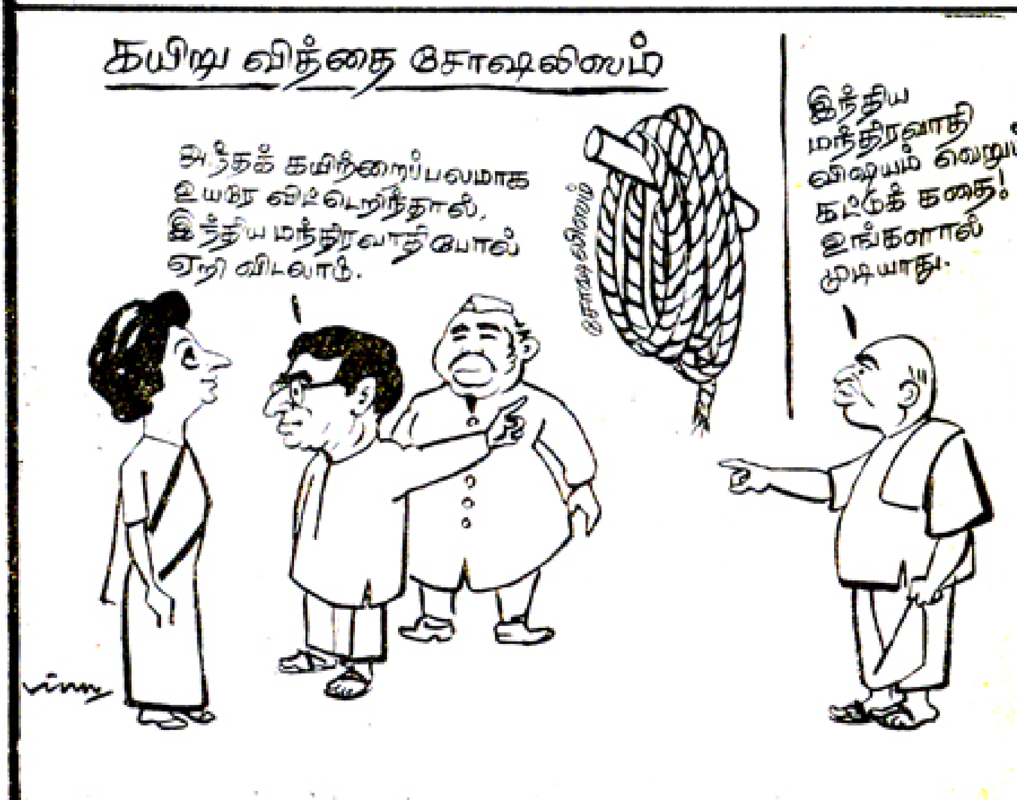
பொருளடக்கம்

பொங்கல் மலர்

சௌம்ய, தை. 5 □ 1970, ஜனவரி 18

''கல்கி''யில் வெளிவரும் கதைகளில் உள்ள பெயர்கள் எல்லாம் கற்பனைப் பெயர்களே; சம்பவங்களும் கற்பனையே.

"தற்கொலை செய்து கொண்டு,
உங்களுக்குப் பின் வருபவர்களை
இருளில் அலைய விடாதீர்!"
பணம்
பணம்
பணம்
பணம்
பணம்
பணம்

கயிறு வித்தை சோஷலிஸம்
அந்தக் கயிற்றைப் பலமாக
உயரே விட்டெறிந்தால்,
இந்திய மந்திரவாதி போல்
ஏறி விடலாம்.
சோஷலிஸம்
இந்திய
மந்திரவாதி
விஷயம் வெறும்
கட்டுக் கதை!
உங்களால்
முடியாது.

தமிழ்த்திருநாடு தன்னைப் பெற்ற
தாயென்று கும்பிடடி பாப்பா — பாரதியார்

மலர் 29 □ இதழ் 25

பொங்கல் பரிசு

உணவு தானியங்கள் மீதான கட்டுப்பாடுகள் அனைத்தையும் தமிழ் நாடு அரசாங்கத்தினர் எடுத்து விட்டார்கள். சென்னையிலும், கோவையிலும் சட்டபூர்வமான ரேஷனும் ரத்தாகிவிட்டது. இரண்டு நகரங்களிலும் இருநூறு ரூபாய்க்கு உட்பட்ட மாத வருமானம் உள்ளவர்கள் விசேஷ கார்டுகளைப் பெற்று, ரூபாய்க்கு ஒரு படி அரிசி என்ற திட்டத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

ராஜாஜி கூறியது போல் கட்டுப்பாடுகளை நீக்கியது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம். 1953ம் ஆண்டில், இரண்டாவது தடவை சென்னை முதல்வராகப் பொறுப்பேற்றவுடன் ராஜாஜி, ராஜ்யமெங்கும் இருந்து வந்த நெடு நாளைய ரேஷனை எடுத்தது நினைவிருக்கலாம். விவசாயிகளிடமும், பொதுமக்களிடமும், வியாபாரிகளிடமும் முழு நம்பிக்கை வைத்துக் கன்ட்ரோலையும், ரேஷனையும் அவர் அப்போது எடுத்தார். அதன் விளைவாகப் பதுக்கல் அதிகரிக்கவில்லை. எவ்விதத் தட்டுப்பாடும் ஏற்படவில்லை. போக்குவரத்து நிர்ப்பந்தங்கள் நீங்கியதால் மக்கள் நிம்மதியுடன் தமக்கு வேண்டிய தானியங்களை எல்லா இடங்களிலும் நியாய விலையில் வாங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. அதே மாதிரி இப்பொழுதும் நடைபெற வேண்டும் என்று மாநில அரசு எதிர்பார்க்கிறது. அந்த நம்பிக்கை வீண் போகாமலிருக்கும் வகையில், இணக்கமாக ஒத்துழைப்பது சம்பந்தப்பட்ட எல்லோருக்கும் உள்ள பொறுப்பு.

கட்டுப்பாடுகளைச் சென்ற வருடமே நீக்க முடியாதபடி வறட்சி நிலைமை பாதித்தது. இந்த ஆண்டு நெல் விளைச்சல் அமோகமாக இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள். நதி நீர்த் தேக்கங்களும், ஏரி குளங்களும் ஏறக் குறைய நிரம்பிய நிலையில் இருந்து வருகின்றன. எனவே, பரவலாக இரண்டாவது போக சாகுபடி நிச்சயம் நடைபெறும். கணிசமான நிலப் பரப்பில் மூன்றாவது போகப் பயிர் எழுப்புவதற்கும் நல்ல சாத்தியக்கூறுகள் இருந்து வருகின்றன. அதிக விளைச்சலைத் தருகின்ற வீரிய விதை ரகங்கள் தேவையுள்ள அளவு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறது. உர வகைகளும் வேண்டிய அளவு கிடைக்கும் என்பது உறுதி. எனவே, கட்டுப்பாடுகளையும் ரேஷனையும் போக்குவரத்துத் தடைகளையும் நீக்குவதற்கு இதுவே நல்ல தருணம் என்று மாநில சர்க்கார் செய்த முடிவு முற்றிலும் சரியானது.

கட்டுப்பாடும் ரேஷனும் எடுபடுவதன் காரணமாக அரிசி விலை பரவலாக உயர்ந்து விடும் என்று நினைப்பது தவறு. மார்க்கெட்டின் போக்கை நிதானப் படுத்துவதற்கு வேண்டிய அளவு சரக்கு தம்மிடம் கையிருப்பில் உள்ளதாக மாநில சர்க்கார் விடுத்துள்ள அறிக்கை கூறுகிறது. தவிர மேற்கொண்டு கையிருப்பு வைக்கவும், எதிர்பாராமல் எழக்கூடிய நிலைமையைச் சமாளிக்கவும், ஓரளவு கொள்முதலை அமுல் நடத்துவது என்று சர்க்கார் முடிவு செய்துள்ளனர். ஆனால் இந்தக் கொள்முதல்கள் புது அடிப்படையில் நடைபெறும். மொத்த வியாபாரிகளிடமிருந்து பதினைந்து சதம் நியாய விலைக்கு வாங்கப்படும். தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலிருந்து வெளியே செல்லும் சரக்கில் பாதியைச் சர்க்காருக்குக் கொள்முதலாக விற்க வேண்டும் என்பது புது நிபந்தனை. இந்த இரண்டு நிபந்தனைகளின்படி கொள்முதல் செய்வதுதான் சரியாக இருக்குமா அல்லது வேறு சுலபமான முறைகளைக் கையாள்வது சிலாக்கியமா என்பதைப் பற்றிக் கருத்து வேறுபாட்டுக்கு இடமுண்டு. நல்ல மாற்று யோசனைகள் உருவாகிக் கொள்முதல் திருப்தியாக நடைபெறுவதற்கு வழி கூறினால் அரசாங்கம் அதை வரவேற்கும் என்று நம்புகிறோம்.

கட்டுப்பாடுகளிலிருந்து கிடைக்கும் விடுதலை, பயிர்த் தொழிலில் ஈடுபட்டிருப்பவர்களுக்குப் போதிய நிம்மதியை அளிக்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாம். அதிகார ஜபர்தஸ்துக்கும், ஊழல்களுக்கும், அச்சுறுத்தல்களுக்கும் ஆளா

காமல் தமது மகசூலை இஷ்டப்படி அனுப்பவும், விற்றுக் கொள்ளவும் குடியானவர்களுக்குக் கிடைக்கும் உரிமை முக்கியமானது. தமது குடும்பத்துக்கும், பண்ணையின் தேவைகளுக்கும் வேண்டியது போக மீதமுள்ள மகசூலை அவர்கள் வியாபாரிகளுக்கு விற்றுத்தான் ஆக வேண்டும். விலை உயருமென்று எதிர்நோக்கிப் பெரிய அளவில் தானியத்தைப் பதுக்கி வைப்பது விவசாயிகளுக்குச் சாத்தியமல்ல.

இப்போது வியாபாரிகள் மீது விசேஷப் பொறுப்பு சார்கின்றது. அவர்கள் குடியானவர்களிடம் வாங்கும் சரக்குக்கு நியாய விலை கொடுக்க வேண்டும். நஷ்டமில்லாமலும் கூடியவரை குறைந்த லாபம் வைத்தும் சில்லறைக் கடைகளுக்கு விற்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் பொதுமக்கள் கஷ்டப்படாமல் இருப்பார்கள். இம்மாதிரி எல்லோரும் நடந்து கொள்வார்கள் என்றும், அடுத்துள்ள மாநிலங்களுக்குக் கள்ளக் கடத்தல் நடைபெறாது என்றும் நம்பிக்கை கொண்டுதான் கட்டுப்பாடுகளை எடுத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் வர்த்தகத் துறையினர் தாறுமாறாக நடந்து கொண்டு, விலைகள் உயருவதற்கோ, தட்டுப்பாடு ஏற்படுவதற்கோ காரணமாக இருக்கும் பட்சத்தில், மீண்டும் கண்ட்ரோல்கள் வந்துவிடலாம் என்று சர்க்கார் எச்சரித்துள்ளனர். அதற்கு அவசியமில்லாத வகையில் சர்க்காரின் நம்பிக்கையை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் வணிகத் துறையினர் நடந்து கொள்வர் என்று எதிர்பார்ப்போமாக. பொதுமக்களும் பயந்து போய் மீதமின்றி வாங்கி வைத்துக் கொள்ளலாகாது. இப்படிச் செய்வதும் விலை உயர்வில் கொண்டு போய்விடும். எனவே, எல்லோரும் கண்ட்ரோல் நீக்கத்தின் வெற்றிக்கு ஒத்துழைக்க வேண்டியது மிக மிகத் தேவை.

குடியானவர்களை வஞ்சித்து மிகக் குறைந்த விலையில் மகசூல்களை மொத்த வியாபாரிகள் வாங்க முடியாதபடி உஷாராயிருப்பதன் அவசியத்தை அரசு உணர்ந்திருக்கிறது. பல்வேறு ரகங்களின் குறைந்தபட்ச விலைகளை சர்க்கார் முன்கூட்டியே அறிவிப்பர். மார்க்கெட் நிலவரம் அந்த வரம்புகளுக்குக் கீழே போனால் சர்க்காரே நிர்ணய விலையில் வாங்கிக் கொள்வர் என்று அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது குடியானவர்களுக்கு நியாயம் கிடைக்கப் போதுமானது.

பயிர்த் தொழில் சிறக்க வேண்டுமாயின் கிராமங்களில் சுமுகமான சூழ்நிலையும் நல்லுறவும் நிலவுவது அவசியம். நிலச் சொந்தக்காரர்களும், குடியானவர்களும் நல்லிணக்கத்துடன் ஒத்துழைப்பதற்கு வேண்டிய சூழ்நிலையை அமைத்துத் தர வேண்டும். வரட்டுச் சித்தாந்தம் பேசி, துராசைகளை வளர்த்து, நாட்டுப்புறங்களில் அமைதியில்லாமல் செய்தால், பயிர்த் தொழில் அடியோடு பாழ்பட்டுப் போகும். நிலச்சீர்திருத்த உற்சாகிகள் இதை நன்றாக நினைவில் கொள்வது அவசியம்.

அரசும் நிலக்காரர்களும், குடியானவர்களும் நல்லபடி ஒத்துழைத்தால் செயற்கரிய சாதனைகளைப் புரிய முடியும் என்பதற்கு ஜப்பானின் விவசாய அனுபவம் மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு. தன் மொத்தத் தேவையை விட அந்நாடு மிக மிகக் கூடுதலாக நெல்லை விளைவிக்கிறது. உபரிச் சரக்கை வைத்துக் காப்பாற்றுவதற்குப் போதிய கிடங்கு வசதி இல்லை. எனவே, உற்பத்தியைக் குறைப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை இந்த வருஷம் மேற்கொண்டாக வேண்டிய அவசியம் ஜப்பானில் ஏற்பட்டுள்ளது. நாமும் இணக்கமாகப் பாடுபட்டால் 'பசுமைப் புரட்சி' உண்மையில் நிலைத்து விடும்படி செய்யலாம்.

சுதந்திரக் கட்சியின் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்று உணவுக் கட்டுப்பாட்டை நீக்குவது என்பது. தி. மு. க.வுக்கு ஆதரவளித்த சுதந்திரக் கட்சி அன்பர்கள் இதுகாறும் தி. மு. க. உணவுக் கட்டுப்பாட்டைத் தொடர்ந்து நடத்தி வந்ததில் மிகவும் அதிருப்தியும் மனத்தாங்கலும் உற்று வந்தனர். இப்பொழுது அவர்கள் உள்ளம் குளிரும். தி. மு. க. அரசு, பிரத்தியட்ச நிலையை உணர்ந்து சுதந்திரக் கட்சியின் முக்கிய கொள்கைகளை அமுலுக்குக் கொண்டு வரத் தயங்காது என்று நிரூபித்திருக்கிறது.

கண்ட்ரோல் நீக்கம் தமிழ் நாட்டுக்கு மாநில சர்க்கார் அளித்துள்ள பொங்கல் பரிசு. மாட்டுப் பொங்கலை ஏர்முனை விழாவாக எங்கும் கொண்டாடுவதற்குத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள். இவ்விழா அதிக விளைச்சலுக்கும் பொதுநல உணர்வுடன் கூடிய ஒத்துழைப்பு வளர்வதற்கும் துணைபுரிவதாக அமையட்டும் !

பொங்கல் நன்னாளில் 'பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக' என்று பிரார்த்திப்பது வழக்கம். அந்த நன்னிலையைத் தமிழகம் முழு அளவில் அடையுமாறு ஆண்டவன் அருள் பாலிப்பானாக !

உத்தரப் பிரதேசத்தின் உத்தம காரியம்

உத்தரப் பிரதேச முதல் மந்திரி திரு சி. பி. குப்தா அந்த ராஜ்ய விவசாய மக்களுக்கு ஒரு பொங்கல் பரிசு வழங்கியிருக்கிறார். ஆறேகால் ஏக்கருக்குக் கீழுள்ள சிறு நிலச்சுவான்தார்கள் நிலவரி செலுத்த வேண்டியதில்லை என்று விலக்கு அளித்திருக்கிறார். இது கவர்னர் பிரகடனமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

திரு சி. பி. குப்தா அவர்கள், நிஜலிங்கப்பா காங்கிரஸைச் சேர்ந்தவர். இவருடைய செல்வாக்கைக் குறைக்கவும், இவருக்கு ஆதரவாக உள்ள சட்டசபை காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்களை விரோதிகளாக மாற்றவும் இந்திரா காங்கிரஸ் கோஷ்டி பெரு முயற்சி செய்து வருகிறது. இந்திரா காந்தியே அந்த ராஜ்யத்தில் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து வருகிறார், முதன் மந்திரிக்கு விரோதமாக. இந்நிலையில் ஸ்ரீ குப்தா நிலவரி நீக்கம் செய்து விவசாயப் பெருங்குடி மக்களுக்குப் பெரும் உற்சாகமூட்டியிருக்கிறார்.

இங்கும் ஒரு விஷயத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். நிலவரியை நீக்கவேண்டும் என்று சுதந்திரக் கட்சியின் ஒரு மகாநாட்டில் ராஜாஜி அறிவித்தார். அதை சுதந்திரக் கட்சித் தன் திட்டமாக ஏற்றுக் கொண்டது. இப்போது காங்கிரஸ் (நிஜலிங்கப்பா) கட்சியும், சுதந்திரக் கட்சியின் கொள்கையைத்தான் உ.பி.யில் நடைமுறைக்குக்கொண்டுவந்திருக்கிறது.

சுதந்திரக் கட்சியின் கொள்கைகளும் திட்டங்களும் மக்களுக்கு நிரந்தரமான நன்மை பயக்கக் கூடியவை என்பதுதான் மீண்டும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ராஜாஜியின் கருத்துக்கள்

முன்னாள் மன்னர்களின் ராஜ மானியத்தை நிறுத்தும் விஷயமாக மத்திய நிர்வாகம் செலவழிக்கும் சக்தியை வேறு எவ்வளவோ பயனுள்ள துறைகளில் செலவழிக்கலாம். ஸர்தார் வல்லபாய்பட்டேலின் சேவைக்கும், ஸ்ரீ ஜவாஹர்லால் நேருவின் வாக்குறுதிக்கும் இழைக்கப்படும் அவமரியாதையைப் பற்றி எண்ணமே செல்லவில்லை எனத் தோன்றுகிறது. சட்ட ரீதியில் தகுதி படைத்த ஆலோசனை யூனியன் சர்க்காருக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றே காண்கிறது. சட்டத்தின் ஆட்சியை மதிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமின்றி, காட்டு மிருகங்களிடை நிலவுவது போல் பலமுள்ளவர் வைத்ததே சட்டம் என்ற கருத்து கடைப்பிடிக்கப்பட்டால்தான் இப்போது உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ளவாறு சர்வ சகஜமாக உடன்படிக்கையை முறிக்க முடியும். உடன்படிக்கையின்படி மன்னர்கள் செய்ய வேண்டியதை அவர்கள் நிறைவேற்றி விட்டனர். (அதாவது, தமது சம்ஸ்தானங்கள் யூனியனில் இணைய அனுமதித்து விட்டனர்.) அவ்வாறிருக்க உடன்படிக்கையின் மற்றொரு தரப்பினரான சர்க்கார், ராஜ மானியம் தருவதாகத் தந்த வாக்குறுதியை இப்போது ரத்து செய்ய முடிவு செய்து, இதற்குச் சம்மதிக்குமாறு எதிராளிகளை நிர்ப்பந்திப்பது யோக்கியக் குறைவாகும்.

★

உச்சியிலிருந்து தொடங்கித் தமது காங்கிரஸை நிர்மாணிக்கும் தாறுமாறான முயற்சியை ஸ்ரீமதி இந்திரா காந்தி விடாமல் பின்பற்றி வருகிறார். சில ராஜ்யங்களில் காங்கிரஸ் சர்க்காரையே கவிழ்ப்பதற்கு யத்தனிக்கிறார். காங்கிரஸல்லாத சில சர்க்கார்களுக்கு உதவிபுரிகிறார்.

இதனிடையில், தேசம் முழுவதும் சட்டமும் சமூக ஒழுங்கும் குலைவதை நிரூபிக்கும் நிகழ்ச்சிகள் நடைபெறுவதைப் பத்திரிகைகளின் வாயிலாக அறிகிறோம். கடைசியாகக் கேள்விப்படும் ஒரு நிகழ்ச்சிப்படி, இரண்டு பிள்ளைகள் கடத்திச் செல்லப்பட்டு, அவர்களது பெற்றோர் 'கப்பம்' செலுத்தாததால், இறுதியில் இப்பிள்ளைகள் கொல்லப்பட்டிருக்கின்றனர்.

★

வாக்காளர்களுக்குத் தரப்படும் அடையாளச் சீட்டுக்களில் வேட்பாளர்கள் தமது பெயரைப் பொறிப்பதற்குத் தேர்தல் கமிஷனர் ஆட்சேபணை தெரிவித்திருக்கிறார் என்று பத்திரிகைச் செய்தி கூறுகிறது. அவரது ஆட்சேபணை நியாயமானது. இதில் கவனிக்க வேண்டிய விஷயம், இந்த அடையாளச் சீட்டுக்கள் அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படாமல் வேட்பாளர்களாலேயே வழங்கப்படுவதுதான். வாக்காளரின் அடையாளத்தை உறுதி செய்யும் பொறுப்பை அரசாங்கம் ஏற்காமல், அபேட்சகர்களுக்கு விட்டு வைத்திருப்பதால்தான் இந்தப் பொறுத்தமற்ற செயல் நடக்க இடம் ஏற்படுகிறது. அடையாளச் சீட்டுக்களை அரசாங்கமே தர வேண்டும் என்றும், வாக்குச் சீட்டுக்களை வாக்காளரின் வீடுகளுக்கே நடமாடும் சாவடிகளில் சென்று பதிவு செய்ய வேண்டும் என்றும் நான் நீண்ட காலமாகச் சொல்லி வருவதில் உள்ள நியாயத்தைத் தேர்தல் கமிஷனரின் ஆட்சேபணை உறுதிப்படுத்துகிறது.

வேட்பாளர்களில் ஒவ்வொருவரும் தமது தொகுதி வாக்காளர்களுக்காக அடையாளச் சீட்டுத் தயாரிக்கும் அநாவசிய விரயத்தைத் தவிர்க்க வேண்டும். அடையாளச் சீட்டு தருவதும், வாக்குச் சாவடிக்கு வண்டி வசதி செய்து தருவதும்கூட நமது எளிய வாக்காளர்களிடம், 'இந்தச் சௌகரியம் செய்தவருக்கே நமது வோட்டைத் தருவது தார்மிகக் கடமை' என்ற உணர்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கப் போதுமானது. எனவே, இவ்வசதிகள் செய்து தருவதில் வேட்பாளர்களிடையே போட்டி உண்டாகிறது. அடையாளச் சீட்டு பலரால் தயாரிக்கப்படாமல், ஒவ்வொரு வாக்காளருக்கும் ஒரே ஒரு அடையாளச் சீட்டைத் தயாரித்துச் சர்க்கார் வழங்க வேண்டும். இந்தச் செலவை அரசாங்கம் ஏற்பதோடு, வாக்காளருக்கு வேட்பாளர் வாகன வசதி செய்து தர இடமில்லாமல் நடமாடும் சாவடிகளில் சென்று வீடு வீடாக வாக்கைச் சேகரிக்க வேண்டும்.

இந்தச் சீர்திருத்தத்தை எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் முடியுமோ அவ்வளவில் செய்தாக வேண்டும். நடமாடும் வாக்குச் சாவடிகளுக்குப் பெருத்த செலவாகும் எனலாம். ஆனால் தற்போது வேட்பாளர் அனைவரும் வாகன வசதிக்காகச் செலவிடுவதைவிட இது குறைவாகவே இருக்கும். அதாவது தேசியரீதியில் மொத்தத் தேர்தல் செலவு குறையவே செய்யும். குறிப்பாக, வேட்பாளர்களின் செலவு குறைவதால், பணக்காரர் மட்டுமின்றி ஏழைகளும் போட்டியிடச் சமமான வாய்ப்புக் கிடைக்கும்.

வியாபாரத் துறையை அரசுடைமையாக்குவதால் அது பாதிக்கப்படும். எனவே, அதை விடுத்து, தேர்தலை அரசுடைமையாக்குவதில் கவனம் செலுத்துவார்களாக!

நீண்ட காலமாக உணவுப் பங்கீடு, தானியக் கட்டுப்பாடு, குடும்பக் கார்டு என்று பலவிதத் தொல்லைகளை அனுபவித்து வந்த தமிழக மக்களுக்கு உணவு தானியக் கட்டுப்பாடுகள் நீங்கிவிட்டன என்று பொங்கலை யொட்டி வெளியான செய்தி கரும்பாக இனித்ததில் வியப்பில்லை.

இந்த மகிழ்ச்சியான செய்திக்கு அடிப்படையான காரணங்கள் என்ன என்று தமிழக விவசாய அமைச்சர் திருமதி சத்தியவாணி முத்து விளக்குகிறார்.

விவசாயத் துறையில் விழிப்புணர்ச்சி

"இவ்வாண்டு தமிழ் நாட்டில் பருவ மழை நன்றாகப் பெய்ததால் விளைச்சல் அமோகமாக உள்ளது. கடந்த ஐந்து ஆண்டுகளில் சராசரி 41.88 லட்சம் ஏக்கர் நிலம் (நெல், கரும்பு, சோளம் முதலிய உணவு தானியங்கள்) சாகுபடி செய்யப்பட்டு வந்தது. கடந்த ஆண்டு நிலவிய தண்ணீர்ப் பஞ்சம் காரணமாகச் சாகுபடியிலிருந்த நிலம் 39.81 லட்சம் ஏக்கராகக் குறைந்தது. இவ்வாண்டு அமோகமாக மழை பெய்ததன் விளைவாக 44 லட்சம் ஏக்கருக்கு மேற்பட்ட நிலம் தானியச் சாகுபடிக்கு வந்தது. அதாவது கடந்த ஆண்டினைவிடப் பத்து சதவிகிதம் கூடுதல்.

"கடந்த ஆண்டில் ஏற்பட்ட தண்ணீர்ப் பஞ்சம் காரணமாகக் குளங்களை வெட்டி ஆழப்படுத்தியும், கிணறுகளைத் தூர்வாரிச் சுத்தம் செய்தும் பூமிக்கு அடியில் உள்ள நீரைப் பெருமளவு விவசாயத்துக்குப் பயன்படச் செய்தும் அரசு தீவிரமாகப் பல நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது. இவை அந்த ஆண்டுக்கு மட்டுமின்றி நீண்ட கால நோக்கிலும் பயன்தரத் தக்க நடவடிக்கைகள். சென்ற ஆண்டில் தமிழ் நாட்டில் 22.7 லட்சம் டன் அரிசி விளைந்தது. இவ்வாண்டு 28 லட்சம் டன்னாகப் பெருகியுள்ளது. சென்ற ஆண்டினை விட சுமார் ஆறு லட்சம் டன் அரிசி கூடுதலாக விளைந்துள்ளது."

"இயற்கை அளித்த பெருதவி தவிர விளைச்சலைப் பெருக்கியதில் தமிழக விவசாயிகளின் பங்கு என்ன?"

"நமது விவசாயிகளிடம் இன்று காணப்படும் விழிப்புணர்ச்சி குறிப்பிடத் தக்கது. செயற்கை உரங்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்த முன் வந்துள்ளனர். பூச்சி மருந்துகளைக் கேட்டு வாங்கி உபயோகிக்கின்றனர். விமானம் மூலம் பூச்சி மருந்துகள் தெளிப்பதும் நடைபெற்று வருகின்றது. அண்மையில் சில நாட்கள் பெய்த மழையினால் பயிர்கள் அப்படி யொன்றும் அதிகமாகச் சேதம்

அடைந்து விடவில்லே. அடுத்த ஆண்டு அக்டோபர் வரை அரிசிக்குத் தட்டுப்பாடு ஏற்படுமோ என்ற கவலேக்கே இடமிராது. அடுத்த ஆண்டு குறுவைச் சாகுபடியும் நல்ல முறையில் நிறைவேறத் தடை ஏதுமில்லே. அக்டோபர், நவம்பரில் பருவ மழை பொய்க்காவிட்டால், தொடர்ந்து அரிசி நிலேமை திருப்தியாக இருக்கும்.''

''நீங்கள் விவசாயத் துறை அமைச்சராகப் பொறுப்பு ஏற்ற பிறகு, இத்துறையின் வளர்ச்சிக்குப் புதிய திட்டங்கள் ஏதாவது வகுத்திருக்கிறீர்களா ?'' என்று கேட்டதற்கு அமைச்சர் கூறுகிருர் :

''இப்பொழுது தஞ்சை மாவட்டத்தில் மட்டுமே தீவிர சாகுபடித் திட்டம் அமலாகி வருகிறது. பிற மாவட்டங்களில் இத்திட்டத்தினே விஸ்தரிக்க உத்தேசம். பிற மாவட்டங்களில் குறிப்பிட்ட சில பகுதிகளில் மட்டும் தான் தீவிர சாகுபடித் திட்டம் நடைபெற்று வருகிறது. பல மராமத்து வேலேகள் தீவிரமாக நிறைவேறியுள்ளதால் தீவிர சாகுபடித் திட்டம் மேலும் பரவலாக அமுலுக்கு வர இயலும். குறுகிய காலப் பயிர்கள் சாகுபடி செய்வதில் தீவிர ஆராய்ச்சிகளும் நிகழ்ந்து வருகின்றன. விளேச்சல் நிச்சயம் பெருகும். இனி என்றுமே அரிசித் தட்டுப்பாடு இராது என்ற நிலே விரைவில் ஏற்படக் கூடும்.''

''தமிழ் நாடு இன்று கேரளத்துக்கு அரிசி உதவி வருகிறதா?''

''கேரளத்துக்கும் நாம் அரிசி உதவி செய்து வருகிறேம். ஆனல் ஒரு நல்ல செய்தி கேள்விப்படுகிறேன். கேரளத்திலும் இப்போது 'ஐ ஆர்.—8' நெல் (குறுகிய காலப் பயிர்) சாகுபடி செய்யப்படுகிறதாம். எனவே அங்கு பற்ருக்குறை நீங்கிஞல் நமக்கும் அது நன்மையாகவே இருக்கும். தமிழ் நாட்டைப் பொருத்த மட்டில், பற்ருக்குறைக்கு இடமே இருக்கக் கூடாது. முன்பு கேரளத்துக்கு நாம் அரிசி வழங்கிவிட்டு ஆந்திரத்திலிருந்து அரிசி எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதுண்டு. ஆந்திரத்திலிருந்து நமக்கு அரிசி வரத் தாமதமானல் இங்கு தட்டுப்பாடு ஏற்படுவது வழக்கம்.

''இப்போது உணவு தானியக் கட்டுப்பாடுகள் நீக்கப்பட்டதன் விளேவாக நெருக்கடி நிலே ஏதேனும் ஏற்படுமானல் அதைச் சமாளிக்கத் தேவையான அரிசி (Buffer Stock) கைவசம் இருக்கிறது.''

''கோதுமை உணவுப் பழக்கத்தை மக்களிடையே பரப்ப சில மாதங்களுக்கு முன் பிரசாரம் நிகழ்ந்ததல்லவா? அது தொடர்ந்து நடைபெற்ருல் மேலும் நல்ல பலன் எற்படலாமே?''

''அரிசி பற்ருக்குறை ஏற்பட்ட போது அந்தப் பிரசாரம் தேவைப்பட்டது. இப்பொழுது நெல் விளேச்சல் அமோகமாக உள்ளதால் அப்பிரசாரம் தேவையில்லே. பசி, பற்ருக்குறை பிரச்சினேகள் எழும்போது தானே மற்ற உணவுப் பண்டங்களேப் பற்றி தீவிரமாகப் பிரசாரம் செய்யவேண்டிய அவசியமும் எழுகிறது? நெல் சாகுபடி தவிர, கம்பு, சோளம் சாகுபடியிலும் விசேஷ கவனம் செலுத்தி வருகிறேம். சோளத்தில் விரிய ஒட்டு (Hybrid) செய்த விதைகளேப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் விளேச்சல்

விவசாயத்தில் இன்று....

விவசாயத் துறையில் நேரிடையாகவோ அல்லது மறைமுகமாகவோ ஈடுபட்டுள்ள கல்கி நேயர்களுக்கு ஒரு வேண்டுகோள்.

நீங்கள் புரிந்துள்ள ஒரு சாதனே, கூற விரும்பும் ஒரு யோசனே, உங்களுக்குள்ள ஒரு பிரச்னே அல்லது நீங்கள் அடைந்த ஒரு வேதனே இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று பற்றி கல்கியில் அரைப் பக்கத்துக்கு மேற்படாத வகையில் தெளிவாக எழுதி அனுப்புங்கள். வாரம் இரண்டு கட்டுரைகள் வீதம் பத்து வாரங்களுக்குக் கல்கியில் பிரசுரமாகும். பிரசுரமாகும் கட்டுரைகளுக்குப் பரிசு உண்டு.

உறையின்மேல் ''விவசாயத்தில் இன்று'' என்று குறிப்பிடல் வேண்டும். பிரசுரமாகாத கட்டுரைகளேத் திருப்பி அனுப்புவதற்கில்லே. கடிதப் போக்குவரத்து கிடையாது. ஆசிரியர் தீர்ப்பே முடிவானது.

இரு மடங்காகப் பெருகி வருகிறது. வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் இதற்கு முன்பு நான் கம்புப் பயிர்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். முன்பு 4, 5 கதிர்கள் தோன்றிய ஒரு பயிரில் இப்பொழுது சுமார் ஒன்றரை அடி நீளத்துக்கு 19, 20 கதிர்கள் காணப்படுகின்றன.''

''விவசாயத்தில் உங்களுக்கு இதற்கு முன்பே ஈடுபாடு, பரிச்சயம் இருந்ததுண்டா?''

''இல்லை. என் கணவர் நகராட்சி மன்றத்தில் பணியாற்றியவர். நான் சென்னை நகரிலேயே இருந்து வந்திருக்கிறேன். இருந்தாலும் என்னிடம் ஒப்படைக்கப்பட்ட பொறுப்பினை செவ்வனே, வெற்றிகரமாக நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற ஆர்வம் எனக்கு உண்டு. இத்துறையில் எனக்குப் பழக்கம் இல்லாவிடினும், பல மாவட்டங்களுக்கும் நேரில் சென்று சாகுபடி முறைகளைப் பார்த்தும், விவசாயிகள், அதிகாரிகள் இவர்களைக் கேட்டும் முழு விவரமும் அறிந்து கொள்கிறேன். மனத்தில் ஒரு தெளிவு ஏற்பட்ட பிறகே முடிவு எடுக்கிறேன்.''

''இந்தப் பசுமைப் புரட்சியில் உங்களுக்கு ஏற்படும் வெற்றி தமிழ் மக்கள் அனைவருக்குமே ஏற்பட்ட வெற்றியாக அமையுமல்லவா?''

''மெய்தான். இவ்வாண்டு முதல் முறையாகத் தமிழ் நாட்டில் மாட்டுப் பொங்கலை உழவர் திருநாளாகக் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்து வருகிறோம். ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும் ஓர் அமைச்சர் சென்று இத்திருநாளில் கலந்துகொள்வார். இதற்கென ஜனவரித் திங்கள் 15ந் தேதி தமிழக அரசு விடுமுறை கூட'' என்றார் அமைச்சர் திருமதி சத்தியவாணி முத்து.

உழவர்களுக்கு ஆண்டு முழுவதுமே விடுமுறைதான்; ஆண்டு முழுவதும் உழைப்பும் தான்! உழைப்பிலே உற்சாகம் காண்பவர்கள் அல்லவா விவசாயிகள்?

பேட்டி: **'பாணன்'**

சுடச் சுட!

நடிகை 'இமுரி' இனிமேல் புடவை அணிந்தே நடிக்கப் போவதாக நேற்று அறிவித்தார். காரணத்தை அவருடைய காரியதரிசி கூறினர். ஒரு கல்லூரி **மாணவி** அவர் படத்தில் 'டைட்ஸ்', 'ஸ்லாக்' அணிந்து

நடித்ததைக் கண்டு மயங்கி அவருக்கு ஒரு காதல் கடிதம் எழுதித் தம்மை மணக்கும்படி கேட்டாராம்! இன்றைய படங்களில் ஆபாசத்தை ஒழிக்கச் சிறந்த வழியைக் கேட்ட போது, ''படமே எடுக்காமல் இருப்பதுதான் சிறந்த வழி'' என்று கூறினர். அவரைக் கடைசியாக, ''உங்கள் வயது நாற்பதா, ஐம்பதா?'' என்று கேட்ட நிருபர் ஆஸ்பத்திரியில் இடத்கிருர்!

★

மத்திய அமைச்சர்கள் இனிமேல் முக்கிய காரியமில்லா விட்டால் அயல் நாடுகளுக்கு

விமானத்தில் போவதில்லை என்று முடிவெடுத்து உள்ளனர். எதெது முக்கிய காரியம் என்பது அடுத்து லண்டனில் நடக்கவிருக்கும் மாகா நாட்டில் முடிவெடுக்கப் படும். அமைச்சர் சுஜர்ஜியின் உலகச் சுற்றுப் பயணம் நாளை ஆரம்பமாகிறது. அது முடிந்த பின்னர்தான் லண்டன் மாநாடு ஆரம்பமாகும் என்ருர் அவர்.

அயல் நாட்டுப் பிரமுகர்கள் தாஜ்மகால், குதுப்மினர், மகாபலிபுரம் போன்றவற்றோடு தங்கள் வீடுகளையும் வந்து பார்க்க வேண்டும் என்று இந்தியக் குடிசைவாசிகள் சங்கம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அயல் நாட்டு நிதி உதவி

மக்களுக்கும் பயன்பட வேண்டும் என்று அது கேட்டுக் கொண்டதாகத் தெரிகிறது.

★

அமைச்சர்கள் அனைவரும் இனிமேல் புடவை கட்டிக் கொள்ள வேண்டும் என்று வடக்கே சில கல்லூரி மாணவர்கள் வேலை நிறுத்தம் செய்துள்ளனர். அதற்கு அமைச்சர்கள் ஒப்புக் கொண்டால் என்ன செய்வீர்கள்? என்று கேட்டதற்கு ஒரு மாணவர், ''புடவை கட்டிக் கொள்ளக் கூடாது என்று வேலை நிறுத்தம் செய்வோம்'' என்ருர். மாணவர் தலைவர், கொடும்பாவி எரிக்கும் திட்டத்தை விட்டு விடப் போவதாகவும் அன்று மாலை ''கொடும்பாவிக்கு'' ஒரு கொடும்பாவி கொளுத்தப்படும் என்றும் கூறினர். ஒரு நிருபர்

''வேலை நிறுத்தத்துக்கு உண்மையான காரணம் என்ன?'' என்று கேட்டதற்கு ''பரீட்சையைப் பற்றிக் கேட்க நீர் யார்?'' என்று ஒரு மாணவர் கோபித்துக் கொண்டதாகவும் தெரிகிறது. **— கே. வி. முரளி**

நானக் ஜயந்தி

பாரதம் தந்த மகாத்மாக்களில் ஒருவரும், சீக்கிய மத ஸ்தாபகருமான குரு நானக்கின் ஐந்நூறாவது ஜயந்தித் திருநாள் நாடெங்கும் நடைபெற்று வருகிறது. சாகித்திய அகாதெமியின் ஆதரவில் நடைபெற்ற குருநானக் விழாக்களில் ஒன்று சென்ற 4ந் தேதியன்று சென்னையில் மயிலை லேட்லண்ட்ஸ் மன்றத்தில் வெகு சிறப்பாக நிறைவேறியது. விழாவின் தொடக்கத்திலும் முடிவிலும் ஸ்ரீமதி எம். எஸ். அவர்கள் குருநானக்கின் உருக்கமான இரு கீதங்களை உள்ளமுருகப் பாடியதோடு, முருகப் பெருமானின் மீதமைந்த தீந்தமிழ்ப் பாடல்களையும் பாடி மகிழ்வித்தார். சாகித்திய அகாதெமித் தலைவர் ஸ்ரீ ஸுநீதி குமார் சாட்டர்ஜி அவர்களின் வரவேற்புரைக்குப்பின் தமிழக கவர்னர் ஸர்தார் உஜ்ஜல் சிங் அவர்கள், குருநானக்கின் உயர்ந்த, எளிய சித்தாந்தம் பற்றி இதய பூர்வமான ஈடுபாட்டுடன் பேருரை நிகழ்த்தினார். மக்கள் அனைவரும் எவ்வித உயர்வு தாழ்வு உணர்ச்சியுமின்றி இறைவனை அடைய வழி வகுத்த நானக், 'முஸ்லீம் என்று ஒருவனும் இல்லை; ஹிந்து என்று ஒருவனும் இல்லை; மனிதன் என்ற ஒருவனே இருக்கிறான்' என்று இயம்பிச் சமய ஒற்றுமையை வளர்த்தது பற்றிக் குறிப்பாக விவரித்தார் தமிழக கவர்னர். குருநானக்கின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றைக் கூறி அவற்றின் மூலம் நானக்கின் சிறப்பியல்புகளை விளக்கினார்.

சாகித்திய அகாதெமி உப தலைவர் ஸ்ரீ கே. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் அவர்கள் வந்தனோபசாரம் கூறியதுடன், 'நானக்கின் ஐந்நூறாவது ஜயந்தித் திருநாளைக் கொண்டாடும் நாம் இன்றையச் சூழ்நிலைக்கு நானக்கின் உபதேசங்கள் எப்படி முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன என்று நோக்க வேண்டும்' என்றார். நானக் மக்களிடையே அன்பு மார்க்கத்தைப் போதித்தார். கண்ணால் நாம் காணும் சக மனிதனிடம் அன்பு செலுத்தாதவனால் கண்ணால் காண முடியாத ஆண்டவனிடம் எப்படி அன்பு வைக்க முடியும்? இந்த அன்புத் தத்துவத்தை நாம் உணர்ந்து நடந்து கொண்டோமானால் உலகில் போர்ப் பயம் நீங்கி அமைதி நிலவாதா என்று அழகாகச் சொன்னார் ஸ்ரீ கே. ஆர். ஸ்ரீனிவாச அய்யங்கார்.

பிற்பகலில் நடைபெற்ற கருத்தரங்கில் பேரறிஞர் பலர் குருநானக்கின் பலவிதமான பெருமைகளைப் பற்றிச் சிறப்புரைகள் நிகழ்த்தினர்.

புகைப்படங்கள்:

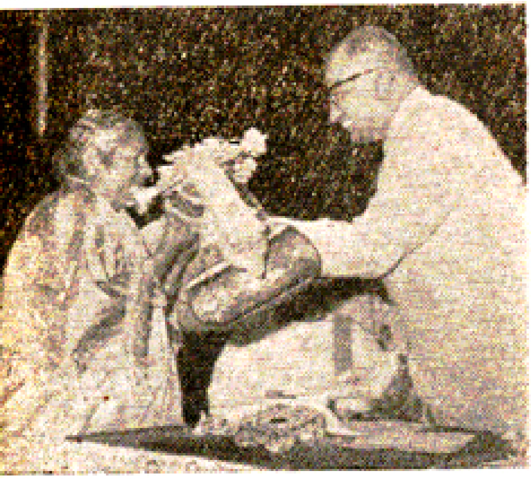
1. ஸ்ரீமதி எம். எஸ்ஸும் ஸ்ரீமதி ராதா விசுவநாதனும் இசையஞ்சலி செலுத்துகின்றனர்.

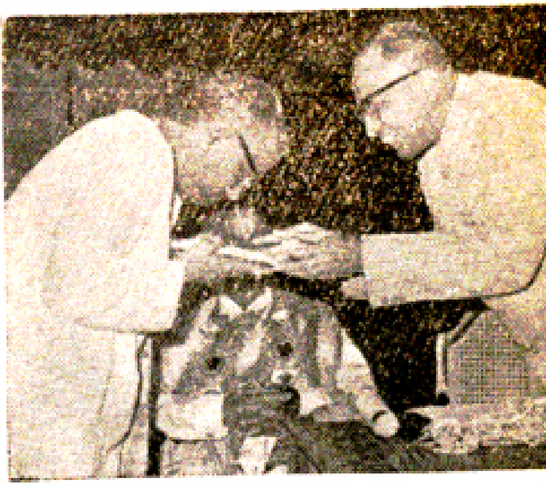
2. கவர்னர் உரை நிகழ்த்துகிறார். அவருக்கு இடப்புறத்தில் ஸ்ரீ ஸுநீதிகுமார் சாட்டர்ஜியையும் ஸ்ரீ கே. ஆர். ஸ்ரீநிவாசய்யங்காரையும் காணலாம்.

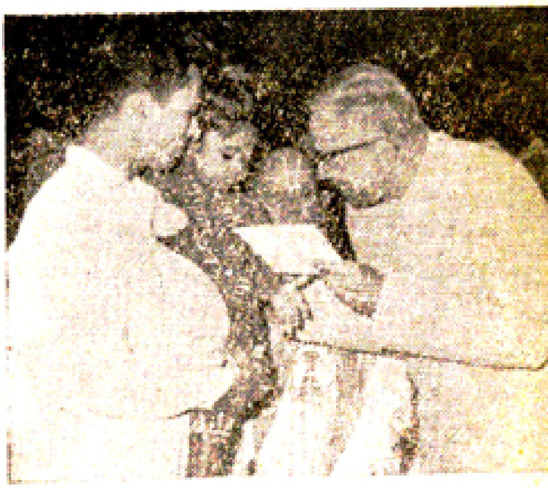

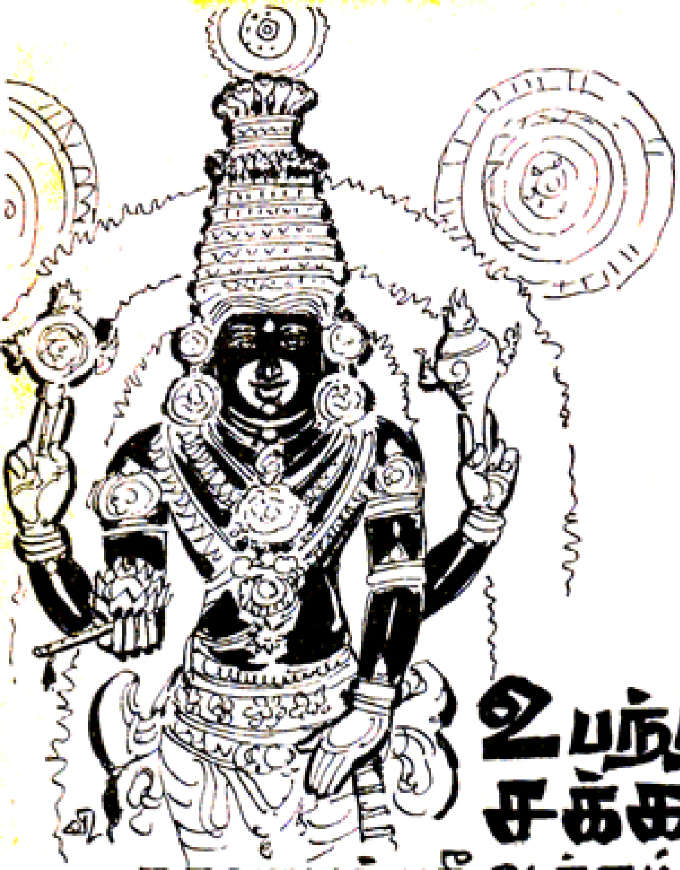

அகாதெமி சதஸ்

1. சென்னை மியூஸிக் அகாடெமி சதஸில், அமரர் 'கல்கி' நினைவாக ஸ்ரீ சதாசிவம் அமைத்துள்ள தமிழ்ப் பாடல் போட்டிப் பரிசாகிய தம்புராவை மத்திய மந்திரி ஸ்ரீ வி. கே. ஆர். வி. ராவிடமிருந்து பெறுகிறார் ஸ்ரீமதி ஆனந்தா பாலசுப்பிரமணியம். 2. சென்ற ஆண்டு அகாடெமி விழாவுக்குத் தலைமை தாங்கிய ஸ்ரீமதி எம். எஸ்ஸுக்கு அவரது ரஸிகைகள் அளித்த அன்பளிப்பை அவர் தமது தாய் வீணை ஷண்முக வடிவின் பெயரில் வீணைப் போட்டிக்கு வருடாந்தரப் பரிசாக வழங்கினார். இப்பரிசை முதல் வருடத்தில் பெறுகிறார் ஸ்ரீமதி கல்பகம் சுவாமிநாதன். 3. மதுரை ஸ்ரீ ஸ்ரீரங்கம் அய்யங்கார், சங்கீத கலாநிதி விருதைப் பெறுகிறார். 4. ஹரிகதை உலகில் தலைசிறந்து விளங்கும் ஸ்ரீமான் எம்பார் விஜயராகவாச்சாரியார் அவர்கள் அகாடெமியின் சிறப்புப் பத்திரத்தைப் பெற்றுக் கொள்கிறார். 5. காலஞ்சென்ற மைசூர் கோட்டு வாத்திய வித்துவான்— நாராயண அய்யங்காரின் பேரனான இரண்டரை வயதுக் குழந்தை சிர. ரவிச்சிரனுக்குச் சங்கீதத்தில் உள்ள மேதாவிலாசத்தைப் பாராட்டி அவனுக்கு அகாடெமியில் மாதந்தோறும் அளிக்கப்படும் ரூ. 50 அன்பளிப்பில் முதல் தவணையை மந்திரி வழங்குகிறார்.

உபந்நியாசச் சக்கரவர்த்தி

குருவாயூர் ஸ்ரீ ஆஞ்ஞம் மாதவன் நம்பூதிரி

ஆன்மாவைக் கிளறிவிடும் மதுரமும் கம்பீரமும் பொருந்திய குரல் ஓய்ந்து விட்டது. இதயத்தின் அடிவாரத்திலிருந்து எழும்பிய குரலாகையால் ஒருமுறை கேட்டாலும் அது மனத்தை விட்டு நீங்காது. அந்தக் குரலைக் கேட்கத் தினமும் ஆயிரமாயிரம் மக்கள் திரண்டதில் ஆச்சரியமில்லை. ராமாயணம், பாரதம், பாகவதம், இதர புராணங்களை அந்தக் குரல் எடுத்துரைக்கும். எந்தப் புராண இதிகாசமாயினும் முடிவாக அந்தக் குரல் ஸ்ரீ குருவாயூரப்பனின் வாயிலுக்கே நம்மை அழைத்துச் செல்லும்.

ஒரே ஒரு மனத்தைப் பகவான்பால் திருப்புகிறவனும் புண்ணியசாலி என்றார் சுவாமி விவேகானந்தர். எண்ணிறந்த மனங்களைப் பரம்பொருளிடம் பிணைத்த தங்கச் சங்கிலியாக விளங்கியவர் சேங்காலிபுரம் பிரம்மஸ்ரீ அனந்தராம தீட்சிதர் அவர்கள். ஆயிரக் கணக்கான ஆன்மாக்களுக்கு உய்வு தந்த சத்குரு ஸ்ரீ அனந்தராம தீக்ஷிதர் துறவியாகிச் சமாதி அடைந்த செய்தி கேட்டபோது முதலில் மனம் கலங்கியது. ஆனால் ''சரீரம் தான் மறைந்தது; சரிதி மறையவில்லை; எந்நாளும் அவர் மறைய மாட்டார். அந்த ஆன்மா அநுக்கிரகத்தை எங்கும் பரப்பி என்றென்றும் ஒளி வீசும்'' எனக் குருவாயூரப்பன் கூறுவது போலிருந்தது. அதை ஆமோதிப்பது போல் ஆலாட்சிமணியும் ஒலித்தது!

ஸ்ரீமந் நாராயணனிடம் பக்தி பூண்ட புனித ஆன்மாக்கள் பலர் தோன்றிக் கலியுகத்தில் நன்னெறி பரப்புவர் என்று பாகவதம் கூறுகிறது. அத்தகைய புண்ணியாத்மாக்கள் அனைவரும் பூஜைக்கு உரியவர்கள். அவர்களிலும் அனந்தராம தீக்ஷிதர் விசேஷமான ஒரு ஸ்தானம் பெற்றவர் எனலாம். குருவாயூர் அப்பனின் மகிமையைப் பரப்புவதே பிறவிப் பணியாக விதிக்கப்பட்டவர் அவர். கேரளப் புகழ்பெற்ற குருவாயூரைப் பாரத தேசம் முழுவதிலும் புகழ்பெற்ற க்ஷேத்திரமாக்கியவர் ஸ்ரீ தீக்ஷிதர். இன்று தில்லி, கல்கத்தா, பம்பாய், சென்னை முதலிய இடங்களிலிருந்தெல்லாம் அடியார்கள் குருவாயூருக்குக் கூட்டம் கூட்டமாக வருகிறார்கள் எனில் அதற்குக் காரணம் ஸ்ரீ தீக்ஷிதரின் நாராயணீயப் பிரசாரமேயாகும்.

ஸ்ரீ ராமகிருஷ்ணரின் உபதேசத்தை விவேகானந்தர் உலகுக்கெல்லாம் பரப்பியது போல், ஸ்ரீ நாராயண பட்டத்திரியின் நாராயணீயத்தை நாடறியச் செய்து குருவாயூரப்பனின் புகழைப் பரப்பியவர் ஸ்ரீ தீக்ஷிதர். அவரை ஸ்ரீ பட்டத்திரியின் மறு அவதாரம் என்றே கூறலாம். ஸ்வாநுபவத்தின் அழுத்தத்தோடு அவர் நாராயணீய சுலோகங்களை மொழிந்து, விளக்கியதைக் கேட்பதே ஒரு மெய்சிலிர்க்கும் அற்புதமாயிருந்தது. முப்பதாண்டுகளுக்குமுன் அவர்

முதன்முறை குருவாயூருக்கு வந்தபோது எவ்வளவு சுகவீனமுற்றிருந்தார் என்பதையும், மூன்று ஆண்டுகளுக்குப் பின் மறுமுறை அங்கு வருகையில் அவரது ஆரோக்கியம் எவ்வளவு அபிவிருத்தியாகி இருந்தது என்பதையும் எண்ணிப் பார்த்தால் அப்பன் புரிந்த அற்புதம் தெரிய வரும். இந்த இடைக் காலத்தில் தீக்ஷிதர் புரிந்துவந்த நாராயணீய உபந்நியாஸங்களே அவரது நோயைக் குணப் படுத்தினவாம்! பல்லாண்டுகளுக்குப் பின்னர், 1963 ஆகஸ்டில் அவரது அறுபதாண்டு நிறைவு விழாவின்போது இதே குருவாயூரில் அவர் நடத்திய நாராயணீய சப்தாஹம் ஒரு பெரு விழாவாக அமைந்தது மிகவும் பொருத்தம்தானே?

*

குருவாயூரப்பனின் பக்தர்களிடம் அவாதியான அன்பு வைத்திருந்த ஸ்ரீ தீக்ஷிதர், எவரிடமும் உள்ள நல்ல அம்சங்களை மட்டுமே கருதி மகிழ்ந்த உத்தமப் பிறவி. பிறரது குறைகளை மறந்து நற்குணங்களை மட்டுமே கண்டு மனமார மகிழ்வதற்கு மகாத்மாக்களாலேயே இயலும். குறுகிய பிரிவினை நோக்கு ஏதுமின்றி, எல்லா வகுப்பைச் சேர்ந்த அடியார்களுக்கும் ஊக்கம் தந்து, அவர்களை நன்னெறியில் மேலும் மேலும் முன்னேற்றிய மகத்தான பெருமை ஸ்ரீ தீக்ஷிதருடையது. மற்ற அடியார்களைப் பாராட்டி ரசிக்கும் பெருந்தன்மை படைத்தவர். என்னைக் காணும் போதெல்லாம் குருவாயூரப்பன் மகிமையை எடுத்துரைக்குமாறு கூறியதை மறக்க முடியாது. ஒரு முறை அவர் கூறியதை நினைவு கூர்கிறேன். "பிறரிடமுள்ள நல்லதை மட்டுமே காண்பதில் நான் மிகவும் கவனமாயிருக்கிறேன். மற்றவர்களின் தீமையில் பார்வை செலுத்துவதால் ஒருவர் தமக்கே தீங்கு செய்து கொள்கிறார்" என்றார்.

*

குருவாயூர் ஆலய வழிபாட்டில் அவருக்கு இருந்த ஆழ்ந்த ஈடுபாட்டுக்கு ஓர் உதாரணம்: சுமார் மூன்று வருஷங்களுக்குமுன் குருவாயூரில் அரிசித் தட்டுப்பாடு காரணமாக நைவேத்தியத்தின் அளவைக் குறைக்க நேரிட்டது. இதை அப்போது சென்னையில் பிரவசனம் நிகழ்த்தி வந்த தீக்ஷிதர் அறிந்தார். "ஸ்ரீ அப்பனுக்குரிய நிவேதனத்தைக் குறைத்தால் உலகுக்கே க்ஷேமம் குறையும். மனித சமுதாயம் வாழ வேண்டுமாயின் பகவானுக்கு உரிய பணிகள் சிறிதும் நழுவாமல் நடக்க வேண்டும். இதற்கு முயல்வதே பக்தர்களின் கடமை" என்று உணர்ச்சியுடன் அறைகூவல் விடுத்தார் ஸ்ரீ தீக்ஷிதர். இது ஆயிரக்கணக்கான மக்களின் மனத்தைத் தொட்டது. அவர்கள் அரசாங்கத்துக்கு விண்ணப்பம் செய்தனர். இதன் விளைவாக நாலே நாட்களில் அரசாங்கம் குருவாயூர் தேவஸ்தானத்துக்குரிய நெல்லை வழங்குவதற்கு உத்தரவு பிறப்பித்து விட்டது. கடைசியாக, சென்ற ஜூன் மாதம் சென்னையில் நடைபெற்ற சங்கரர் — ஷண்மத மகாநாட்டில் ஸ்ரீ தீக்ஷிதரை நான் சந்தித்த போது அவர் கேட்ட முதல் கேள்வி, "அப்பனின் ஆராதனையில் குறை ஏதும் இல்லையே?" என்பதுதான்.

*

வேத, சாஸ்திர ஞானத்தில் தலை சிறந்த ஒரு குடும்பத்தில் தோன்றியவர் ஸ்ரீ தீக்ஷிதர். 'முத்தண்ணா' எனப்படும் அவரது பாட்டனார் ஒரு தலைசிறந்த வித்வானும், முனிவருமாவார். அந்திம காலத்தில் துறவு பூண்ட அவரது ஆன்மா இன்றும் செங்காலிபுரத்திலுள்ள சமாதியிலிருந்து வரங்களைப்பொழிந்து வருவதாக நம்பப்படுகிறது. ஆதியில் தீக்ஷிதர் நோய்வாய்ப்பட்டபோது இந்தச் சமாதியைத்தான் சரண் புகுந்தார். குருவாயூரப்பனை நாடிச் செல்லுமாறும், நாராயணீயத்தைப் பாடிப் பரப்புமாறும் ஸ்ரீ தீக்ஷிதருக்கு ஆதேசம் பிறந்தது இந்தச் சமாதியில்தான். அவர் தமது நோயைக் குணப்படுத்திக் கொண்டதோடு, ஆயிரக்கணக்கானவர்களின் பிணியைத் தீர்க்கவும் வழி பிறந்தது.

*

"ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் வேத ஞானத்தின் நடமாடும் கோயிலாகத் திகழ்ந்தவர்" என்று மகானுகிய சிவானந்த சரஸ்வதி சுவாமிகள் கூறியது முற்றிலும் உண்மை. யந்திரராகி உடலை உகுத்த ஸ்ரீ தீக்ஷிதர் குருவாயூரப்பனையே அடைந்திருப்பார் என்பதில் சற்றும் ஐயம் இல்லை. அவரது இறுதி நாட்களில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி இதற்குச் சான்று கூறும். சென்னை மருத்துவ மனைக்குச் செல்வதற்கு முன்பு அவர் சேலத்திலேயே மூன்று நாட்களுக்கு மேல் பிரக்ஞை இழந்த நிலையில் இருந்தார். திடீரென்று ஸ்மரணை உண்டாயிற்று. கண் விழித்த அவர் கொடுங்காளூரிலிருந்து வந்திருந்த ஒரு பக்தரிடம் சொன்னார்: "நேற்று இரவு முழுதும் நான் குருவாயூர் ஊட்டுப்புரையில் நடந்த நாம சங்கீர்த்தனத்தில் கலந்து கொண்டிருந்தேன். நான் உபந்நியாசம் செய்ய வேண்டும் என்று ஆஞ்ரும் விரும்பினார். அவ்வாறே செய்தேன். ஆஞ்ருத்தையும் பேசச் சொல்லிக் கேட்டேன். இன்று எனக்கு ஒரே கிளுகிளுப்பாக இருக்கிறது. நீங்கள் உடனே குருவாயூருக்குப் போங்கள். நாம சங்கீர்த்தனம் செய்யும்படி ஆஞ்ருத்திடம் சொல்லுங்கள். இந்தாருங்கள் பணம். நாம சங்கீர்த்தனத்தில் கலந்து கொள்ளும் குழந்தைகளுக்கெல்லாம் வாழைப் பழம் வாங்கி விநியோகியுங்கள்!"

கலியுகத்தில் காப்புத் தரும் மகத்தான மருந்தான நாம சங்கீர்த்தனத்தில் ஊறித் திளைத்த தீக்ஷிதர் இப்படி அந்திம காலத்தில் கூறியதில் வியப்பில்லை.

பகவந்நாமத்தைத் தெய்விக இசையில் குழைத்து ஸ்ரீமதி எம். எஸ். பாட, அதனைச் செவிமடுத்தவாறு சந்நியாசியாகச் சென்னையிலிருந்து சேலத்துக்குத் திரும்பினார் ஸ்ரீ தீக்ஷிதர். சேலத்தில் அவரது சமாதி வரையில் சங்கீர்த்தனம் பின்தொடர்ந்தது. அந்தச் சமாதியிலிருந்து சுற்றிலும் தண்ணருள் பெருகி, குருவாயூரப்பனின் கருணை பரவுமாக!

அல்லி மலர்

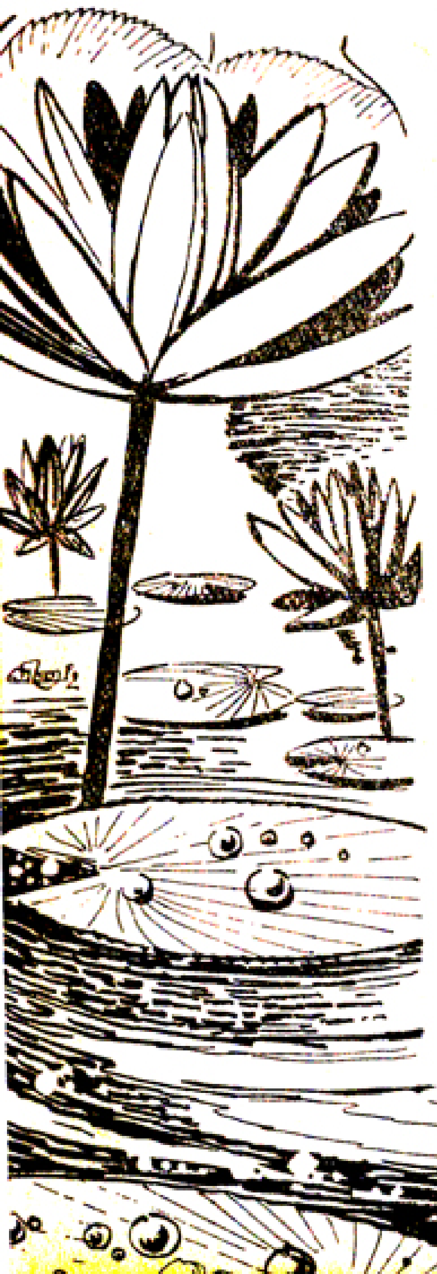
அல்லியெனும் மலரணங்கே - உன்றனெழில்
அதை வடித்துத் தந்தகரம்
இல்லையெனச் சதுர்பேசும் - மக்களை நான்
எண்ணி எண்ணி இரங்குகிறேன்
சொல்லுவதால் அக்கரங்கள் - என்றனும்
சோர்வடைந்து நிற்பதில்லை
நல்லவற்றை ஆக்குவதில் - இம்மியெனும்
நாழியிலும் சலிப்பதில்லை.

கண்டறிந்தேன் கண்எட்டா - ஒதுக்கிளிலிக்
கான் யாற்று மடுவினில்நீ
விண்டுரைக்க அரியதொரு - தேவதைபோல்
விரிந்தஇதழ்ச் சிரிப்புடனே
எண்டிசையும் சொக்கநின்ற - தெப்படியோ
இன்றுவரை நான் அறியேன்
பண்டுலவச் செலும்வழிகள் - நீங்கிவரப்
பார்க்கரிய காட்சி தந்தாய்.

உன்னையவர் பார்த்ததுண்டோ-பார்த்திருந்தால்
ஒருநொடியில் மயக்கறுவார்
அன்னையவள் இயற்கைதரும் - காட்சிகளில்
ஆற்றினிலும் மலைகளிலும்
இன்னதெனக் கூறவொணு - எதுவோதான்
இலைமறைகாய் போன்றுளதை
என்னுளத்தில் தெளிகின்றேன் - அவ்வதனை
என்னென்று விளம்பறியேன்.

பொங்கியெழும் அல்லிமலர் - விந்தையெனும்
புதுவனப்புன் பொன்வடிவால்
எங்குமிலாத் தனிமையிதில் - மனங்கரைந்து
எனைமறந்தேன் அந்நிலையில்
மங்குகதிர் சாய்பொழுதில் - அக்கரந்தான்
மண்விளையாட் டனைவதைநீ
இங்குணரத் துணைபுரிந்தாய் - பெருமோனம்
எந்நன்றி சொல்லியலால்.

செப்பரிய நுண்ணுணர்வை - இன்றுளபுன்
செயற்கைநிறை வாழ்வதனுல்
இப்புவியில் இழக்கின்ருேம் - அதைப்பெறவே
எழில்இயற்கைக் காட்சிகளில்
எப்பொழுதோன் ருகிடினும் - அல்லிதரும்
எழுச்சிபெற்ற ,உளம்தழைக்கும்
ஒப்பரிய பெறிதனை - அடைவதனுல்
உலகமெலாம் உறவாமே.

பெ. தூரன்

தபால் தலையில் அண்ணா

திரு பி. கே. டி. சண்முகம் காலில் கஞ்சியைக் கொட்டிக் கொண்டவரைப் போல் விரைந்து ஓடினார். உள்ளூரில் இருக்கும் போட்டோ ஸ்டுடியோவுக்குள் எல்லாம் நுழைந்து தேடிவிட்டு வெளியே வந்தார். எதற்கு? அண்ணா படம் அவருக்கு வேண்டும். அவசரமாக வேண்டும். படம் அவருக்குப் பிடித்த மாதிரி இருக்க வேண்டும். கடைசியாக ஒரு புகைப்படத்தை அவரே தேர்ந்தெடுத்தார். புகைப்படப் பிரச்னை தீர்ந்தது. அடுத்து வாழ்க்கைக் குறிப்பு தேவை. பல ஏடுகளைப் புரட்டினார். எதுவும் அவருக்குத் திருப்தி தருவதாக இல்லை. அதற்குள் யாரோ ஒருவர் 'மெயில்' ஏட்டில் பிரமாதமாக வாழ்க்கைக் குறிப்பு அவர் காலமானபோது வந்தது என்று சொன்னார்கள். மெயில் பேப்பர் வாங்குகிறவர்கள் வீட்டுக்கெல்லாம் ஓடோடிச் சென்று கேட்டுப் பார்த்தார். ஊஹூம். கிடைக்கவே இல்லை. ஒன்றும் புரியாமல் கையைப் பிசைந்தார். நண்பர் சண்முகம் இப்படியெல்லாம் தவிக்கக் காரணம்?

கும்பகோணம் சேம்பர் ஆப் காமர்ஸின் செயலாளரும் கும்பகோணம் நகரப் பிரமுகர்களில் ஒருவருமான திரு பி. கே. டி. சண்முகம் 9–2–69 அன்று விசேஷக் கூட்டம் ஒன்றைக் கூட்டினார்: அறிஞர் அண்ணாவின் மறைவுக்கு அஞ்சலி செலுத்தத்தான்.

அதே கூட்டத்தில் அறிஞர் அண்ணாவுக்குத் தபால் தலை வெளியிட வேண்டும் என்றும் ஒரு தீர்மானம் நிறைவேற்றினார். இந்திய சர்க்கார் அரசியல் தலைவர்களுக்குத் தபால் தலை வெளியிடுவதில்லை என்று ஒரு மரபை வைத்துக் கொண்டிருப்பதை நன்கு உணர்ந்த செயலாளர் திரு பி.கே.டி. சண்முகம் சங்கத்தில் கொண்டு வந்த தீர்மானத்தை மத்திய சர்க்கார் தபால் இலாகாவுக்கு அனுப்பி வைத்தார். ''காலஞ்சென்ற தமிழக முதலமைச்சர் காஞ்சீபுரம் நடராசன் அண்ணாதுரை பேச்சுத் திறன், எழுத்தாற்றல் மிக்கவர். சிந்தனையாளர். கலை, இலக்கியத் துறை வித்தகர். தமிழ்த்துறை வல்லுநர். சமுதாய சீர்திருத்தச் சிற்பி; சரித்திர ஆராய்ச்சியாளர். அரசியல் மேதை. கலாசாரத் தூதுவர். எனவே அவரது திருவுருவம் பொறித்த விசேஷ தபால் தலை ஒன்றை வெளியிட்டு அவரைக் கௌரவிக்க முன்வருமாறு மத்திய அரசினரை இவ்விசேஷக் கூட்டம் கேட்டுக் கொள்கிறது.'' இதுதான் தீர்மான வாசகம். தபால் இலாகாவிடமிருந்து பதில் வந்தது - மூன்று மாதங்கள் கழித்து:

''தங்கள் கோரிக்கையைப் பரிசீலனைக் கமிட்டிக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம். விரைவில் எழுதுகிறோம்.'' மேலும் முப்பது நாட்கள் கழித்து ''அண்ணாதுரையின் புகைப் படத்தையும் வாழ்க்கைக் குறிப்பையும் ஒரு நல்ல டிசைனையும் உடனே அனுப்பி வைக்கவும்'' என்று எழுதினார்கள்.

அண்ணாவின் ஃபோட்டோவும் வாழ்க்கைக் குறிப்பும் தேடிச் சண்முகம் அலைந்ததற்குக் காரணம் புரிந்ததல்லவா? இந்தச் செய்தி ஊரெல்லாம் பரவி விடவே யாரோ ஒரு நண்பர் தம்மிடம் இருந்த 'மெயில்' ஏட்டை எடுத்துக் கொண்டு மெயிலை விட வேகமாக வந்து திரு சண்முகத்திடம் கொடுத்தார்.

அடுத்து சண்முகம் கும்பகோணம் ஓவியக் கல்லூரிக்குச் சென்றார். டிசைன் தயாரிக்கும் பொறுப்பை ஒரு மாணவரிடம் ஒப்படைத்தார். அண்ணாவின் டிசைன் என்றதும் அவர் ஆர்வம் மிகுதியால் அப்போதே எழுதிக் கொடுத்தார்.

கும்பகோணத்திலிருந்து டில்லிக்குச் செல்லும் தபால் பை அண்ணாவின் திருவுருவம், வாழ்க்கைக் குறிப்பு இவைகளைச் சுமந்து கொண்டு சென்றது.

4–8–69 அன்று திரு பி. கே. டி. சண்முகத்துக்கு மத்திய சர்க்காரிடமிருந்து கடிதம் வந்தது. ஆர்வத்தோடு பிரித்துப் பார்த்தார்.

''அண்ணாதுரையின் நினைவு நாளாகிய 3–2–70 அன்று தாங்கள் அனுப்பிய டிசைனை முதல் நாள் உறையாகவும், புகைப்படத்தைத் தபால் தலையாகவும் வெளியிடுகிறோம்.''

'அப்பாடா!' என்று ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சு விட்டார் திரு பி. கே. டி. சண்முகம்.

தகவல் : **அன்பு**

குடைராட்டினம்

எஸ்.ரங்கநாயகி

அத்தியாயம் 1

கல்லூரி மணி அடித்து விட்டார்கள். ரமா அதற்கு முன்பே வாசலில் தயாராக வந்து நின்று விட்டாள். அவள் அறிவாள், சற்று நேரம் தாமதமானாலும் வாசு பொறுக்கமாட்டான் என்று. கேட்டின் அருகில் அவள் காலடி வைப்பதற்கும், ஸ்கூட்டரின் சத்தம் கேட்பதற்கும் சரியாக இருக்கும். ஆனால் இன்று....?

வாசுவைக் காணோம். அவளைக் கோட்டா செய்யும் மாணவிகளின் கூட்டம் பின்புறம் வர ஆரம்பித்து விட்டது.

மெள்ளக் கையிலிருந்த புத்தகத்தின் பக்கங்களைப் புரட்டினாள், தோழிகளின் வாயிலிருந்து தப்பும் நோக்கத்துடன்.

''ஸ்கூட்டர் வரவில்லையே என்று கவலைப்படாதே, ரமா! நான் என் காரில் உன்னை உன் வீட்டில் கொண்டு இறக்கி விட்டு விடுகிறேன்'' என்றாள் பாமா.

''உன் காரும், என் காரும் அந்த ஸ்கூட்டருக்குச் சமமாகத் தோன்றுமா? முதுகோடு சாய்ந்து, இடுப்பில் கை கொடுத்துத் தோளோடு முகம் வைத்து அந்த லொடபுட ஸ்கூட்டரில் செல்லும் போது புஷ்பக விமானம் தோற்று விடுமே!'' — தேவி, ரமாவின் பின்னலை இழுத்து விட்டபடி கூறினாள்.

''சும்மா இருக்க மாட்டீர்களா, நீங்கள்!'' என்று ரமா கோபித்தாள். இரு முனைகளில் தோன்றிய ஆத்திரம் அவளை அப்படிப் பேச வைத்தது. வாசு வராதது ஒன்று, மற்றொன்று சமயம் போது தெரியாமல் தோழிகள் பரிகாசப் பேச்சு பேசுவது.

''ரமா! உனக்கு ஒரு 'குட் நியூஸ்'!'' என்று பாமா ஆரம்பித்தாள்.

''இப்போது எந்த குட்நியூசும் அவள் மனத்தில் ஏறாது. ஏனெனில், ரமாவின் மனம் இப்போது கல்லூரிக் காம்பௌண்டுக்குள்ளேயே இல்லை. அது ஸ்கூட்டரில் ஏறிச் சென்றுவிட்டது.'' ஸ்டெல்லா கூவினாள்.

ரமா வாய் திறவாமல் மௌனமாகவே இருந்தாள். ஸ்டெல்லா கூறியது போல் அவள் மனம் அப்போது அந்த வட்டத்தில் இல்லைதான். அது ஸ்கூட்டரைப் பின்பற்றித்தான் சென்றிருந்தது. இவ்வளவு நேரத்துக்கு ஸ்கூட்டர் எவ்வளவு தூரம் சென்றிருக்கும் ?

'' அந்த நல்ல சமாசாரம் என்னவென்று கேட்கவில்லையே ரமா நீ?... 'ரோமியோ ஜூலியட்' டெஸ்டில் உனக்கு இருபத்தைந்துதான் மார்க்!''

''எப்போதுமே எழுபத்தைந்துக்குக் குறையாமல் வாங்கி எங்கள் வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டிக் கொண்ட உன் வயிற்றெரிச்சலை.....''

ரமாவின் மனத்தில் ஏதோ சுருக்கெனக் குத்துவது போலிருந்தது.

அந்த டெஸ்டில் குறைவான மார்க் தான் கிடைக்கும் என்பதை அவள் ஏற்கனவே அறிவாள். காரணம், அன்று அவளும் வாசுவும் ஸ்கூட்டரில் வேடந்தாங்கல் போவதாகத் திட்டமிட்டிருந்தனர். காலேஜ் லெக்சரர் காலை ஒன்பது மணிக்கு விசேஷ வகுப்பு வைத்து டெஸ்ட் வைத்து விட்டார். அதன் பலன்தான் அந்த எதிர்பாராத தோல்வி!

போட்ட திட்டம் பாழானால் இத்தகைய தோல்வி எதிர்பார்க்கக் கூடியதுதானே?

அப்படியானால்.... அப்படியானால்.... வாசுவுக்கும் அவளுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள அந்தக் காதல்.... சேச்சே! எதற்கு

இந்த நினைப்பு? இந்தச் சந்தேகம் ?.... கதைக்கும் அவள் வாழ்க்கைக்கும் என்ன சம்பந்தம்? இந்த வருடத்துக்கென ஏன்தான் ரோமியோ ஜூலியட்டைப் பாடமாக வைத்தார்களோ ?

ரமாவைச் சிந்தனையில் நிறுத்தி விட்டுத் தோழிகள் புறப்பட்டு விட்டார்கள். எத்தனை நேரம் அவள் அப்படி அங்கேயே நின்றாளோ? அவள் சிந்தனை திரும்பியது. எப்போது பஸ் வருமோ? அப்பாவுக்கு ஃபோன் செய்து காரை அனுப்பச் சொல்லலாமா? வாசுவோடு ஸ்கூட்டரில் செல்லும் வழக்கம் ஆரம்பித்ததிலிருந்துதான் பஸ்ஸில் வீட்டுக்குத் திரும்பும் பழக்கமே நின்றது. வழக்கம்போல் காலையில் தந்தையின் காரில் வந்து விடுவாள். மாலை கார் வராது. அதனால் பஸ்ஸில் செல்வது வழக்கமாக இருந்தது. அந்தப் பழக்கம் வாசுவால் நின்றது. வாசுவின் காரியாலயமும், ரமாவின் கல்லூரியும் ஒரே நேரத்தில் விடுவது இருவருக்கும் சௌகரியமாக இருந்தது. இன்றோ ஏமாற்றம்!

ரமா யோசித்தாள்: 'வீட்டுக்கு நடந்தே போய் விட்டால் என்ன?'

யோசனையைச் செயலாக்க ரமா கல்லூரியை விட்டுத் தெருவில் இறங்கி நடந்தாள். சிறிது தூரம் சென்றதும் சீழ்க்கை ஒலியில், 'ஏனோ ராதா இந்தக் கோபம்?' என்னும் பாடல் ஒலித்தது.

திரும்பிப் பார்த்தாள். வாசு நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் பக்கத்தில் ஸ்கூட்டரும் நின்று கொண்டிருந்தது. சத்தமிடாமல் அதைக் கையால் தள்ளி வந்திருக்கிறான் என்பதை ஊகித்தாள் ரமா. உண்மையாகவே அவளுக்கு அவன் மேல் கோபம் கோபமாக வந்தது. முரண்டு பிடித்துக் கொண்டு நடந்தாள்.

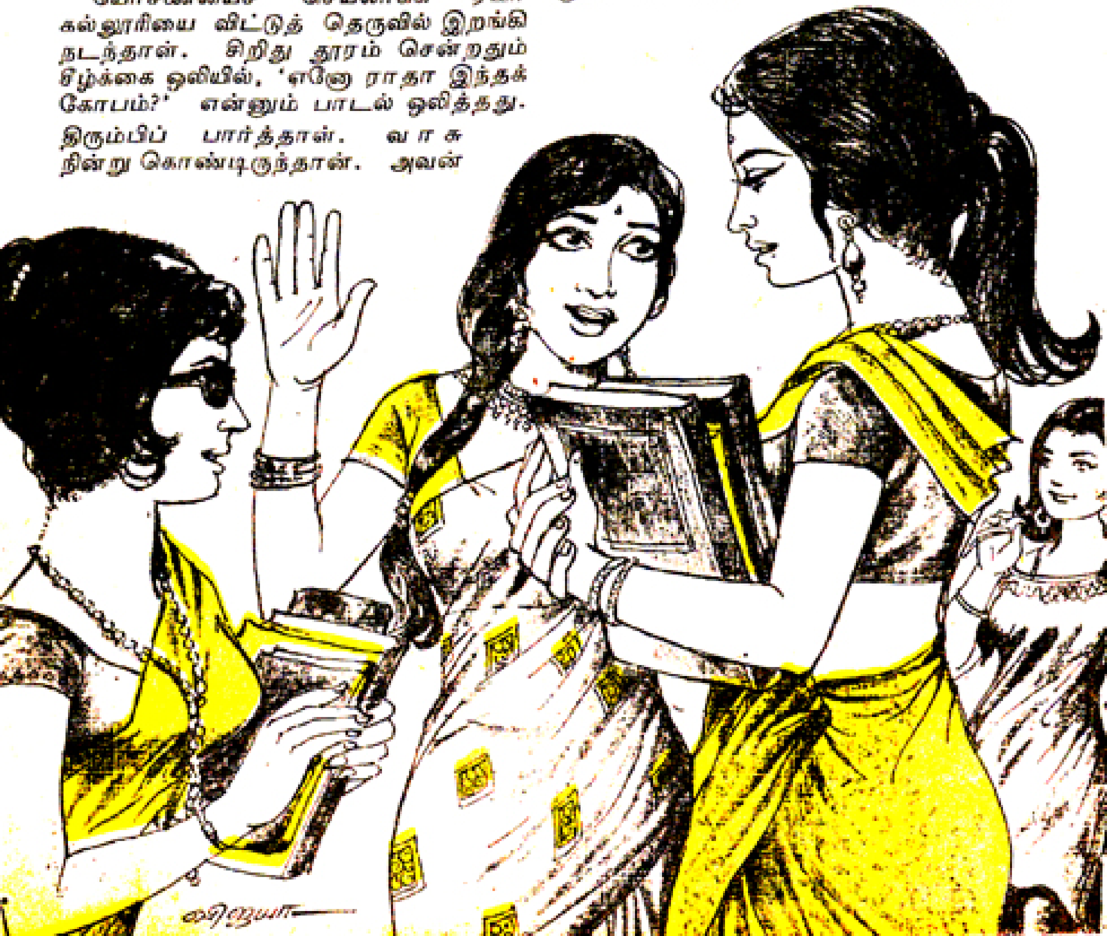
''உனக்கு மட்டும்தான் கோபம் வரும் என்று எண்ணாதே. எனக்கும் கெட்ட கோபம் வரும். தினமும் மாலை முதுகுப் பாரத்தோடு செல்பவனாதலால், பாரம் குறையவே வண்டி ஓட்டுவது கஷ்டமாகி விட்டது. அதனால்தான் வழக்கப்படி பாரம் ஏற்ற வந்து விட்டேன்....'' என்றான் வாசு.

ரமா சிரித்து விட்டாள். ஸ்கூட்டரில் போகும்போது அவன் முதுகோடு இணைந்து செல்வது அவள் வழக்கம். அது அவனுக்கு முதுகுப் பாரமாம்

''வாசு! பெரிய ஆள்தான் நீங்கள். குப்புற விழுந்தாலும் மீசையிலே மண் ஒட்டவில்லை என்கிறீர்கள்!''

''மண் ஒட்டாமல் இருக்கத்தானே நான் மீசை வைத்துக் கொள்ளவில்லை.''

''அப்படியே இருங்கள். மீசை வைத்துக் கொண்டு என்னை அச்சுறுத்தா

னீர்கள் !'' என்றவளை வேறோர் அச்சம் பற்றிக் கொண்டது. ''இன்று ஸ்கூட்டரை என் வீட்டுக் காம்பௌண்டுக்குள் விட்டுவிடாதீர்கள். எங்கள் தூரத்து உறவு அத்தை ஒருத்தி வீட்டை முற்றுகை இட்டிருக்கிறாள். உங்களுக்குப் பின்புறம் நான் அமர்ந்து வருவதைப் பார்த்தால் பிலுபிலுவென்று சண்டைக்கு வந்து விடுவாள். எவ்வளவு சொன்னாலும் புரிந்துகொள்ள மாட்டாள். அதனால் இன்று நீங்கள் என்னைத் தெருவிலேயே இறக்கி விட்டு விடுங்கள்'' என்றாள்.

''இந்த வண்டிச் சக்கரம் இன்று உன் வீட்டுப் பக்கம் போகாது.''

''பின்னே ?''

''என் வீட்டுப் பக்கம்தான் போகப் போகிறது. அங்கே என் அம்மா உன்னையும் என்னையும் பார்த்துத் திருஷ்டி சுற்றிப் போடுவாள்.''

''சரியாய்ப் போச்சு! இதற்கு மேல் வேண்டாம் வினை!''

''வாசு! நீ செய்வது ரொம்பத் தப்பு! இப்படி ஒரு பெண்ணை ஸ்கூட்டரில் பின்பக்கம் ஏற்றி வரலாமா?'' என்று கேட்டாள் வாசுவின் தாயார் தேவகி.

''பின்பக்கம் ஏற்றாமல் முன்பக்கமா ஏற்றுவார்கள்? அப்படிப்பட்ட தயாரிப்பு இன்னும் ஸ்கூட்டரில் வரக் காணோமே, அம்மா!'' என்றான் வாசு, சிரித்துக் கொண்டே.

''இந்த இடக்குப் பேச்செல்லாம்தான் வேண்டாமென்கிறது. தாய்க்கு மதிப்பு இல்லை, அம்மான்னு மரியாதை இல்லை. செய்யறதைத் துணிச்சலாகச் செய்துட்டு அதுக்கு மேலே இது! நல்லா இருக்காடா?'' முகத்தைக் கடுமையாக்கிக் கொண்டு விட்டாள் தேவகி.

ரமா தவித்துப் போனாள். 'ஸ்கூட்டரில் இருவரும் சேர்ந்து இப்படி வந்து இறங்கியது ஒருவேளை தேவகிக்குப் பிடிக்கவில்லையோ?'

''என்னம்மா சொல்றீங்க, நீங்க?''

'' விளக்கிச் சொல்லணுமாக்கும், உனக்கு! மனசில் இருப்பதை அப்படியே தான் சொல்றேனே! இப்படி நீ நடந்துண்டா ஊரெல்லாம் என்ன சொல்லுவாங்க ?''

''என்னத்தைச் சொல்றது? வாசு இந்தப் பெண்ணைத்தான் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போறான்னு சொல்வார்கள்.''

''அதைத்தான் நானும் சொல்றேன். ஓர் அம்மான்னு நான் ஒருத்தி இருக்கச்சே, நான் ஏற்பாடு செய்து வைக்கும் பெண்ணைத்தான் நீ கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும்.''

ரமாவின் மார்பு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

வாசுவுக்கும் அம்மாவின் இந்தப் பேச்சினால் பதற்றம் ஏற்பட்டது. ''அம்மா...!'' என்றான்.

''அந்தப் பேச்செல்லாம் என்னிடம் வேண்டாம். நான் பார்க்கிற பெண்ணைத்தான் நீ கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். நம்ம குடும்பத்திலே அதுதான் பரம்பரையா வர வழக்கம். ரமா, நீ ஒரு பெண், தாய் மனசு உனக்குத் தெரிஞ்சிருக்கும். என் மகன் இதுபோல் குறுக்கே போறது எனக்குப் பிடிக்குமா? நீதான் அவனுக்கு நல்ல தனமா எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.''

ரமா விக்கித் தவித்து விட்டாள். கண்களில் நீர் வட்டம். அதைக் கண்டவாசு, ''அம்மா, நினைவோடுதான் பேசுகிறீங்களா?'' என்று கேட்டான்.

'' ஆமாம். நல்ல நினைவோடுதான் பேசுகிறேன். நீ ஒரு பிள்ளை. அம்மாவை மறந்து விடலாம். ஆனால் ஒரு அம்மா தன் பிள்ளையை மறந்துட முடியாதுடா. நான் நிச்சயிக்கிற பெண்ணைத்தான் நீ விவாகம் செய்து கொள்ள வேணும். நீயாக நிச்சயிக்கிறது முறையில்லே. அம்மா என்கிற உரிமையை நான் விடப் போவதுமில்லே.'' தேவகி கடுமையாகவே கூறினாள்.

''அம்மா, உண்மைதானா?''

''பின்னே பொய்யா சொல்றேன் ? 'மகனே, இந்தப் பெண்ணைப் பார்'னு நான் சொல்வேன். நீ உடனே தாலியைத் தூக்கணும். அம்மா பேச்சுக்கு மறு பேச்சுப் பேசாமல் நீ அதைக் கட்டணும்!'' என்றாள் தேவகி.

ரமா மெள்ள நாற்காலியிலிருந்து எழுந்து விட்டாள்.

''ரமா உட்கார் ! இன்று இரண்டில் ஒன்று தீர்த்து விடுகிறேன்!'' என்ற வாசு, ''அம்மா, இன்றைக்கு ஏன் உங்க பேச்சு இப்படிப் போகிறது? யாராவது கலைத்து விட்டார்களா? இவ்வளவு நாட்களாக எங்கள் அன்பை ஆதரிப்பதாகத் தானே சொன்னீர்கள் ?'' என்றான்.

''மனத்தைக் கலைத்தால்தான் இப்படிப் பேசணுமா? ரொம்ப நாட்களாகவே உன்கிட்டே என் மனத்தைத் திறந்து காட்டணும்ங்கிறது. இன்னிக்குத்தான் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. இனிமேலும் தள்ளிப் போடக் கூடாதுன்னு சொல்லி விட்டேன்.....''

விருட்டென எழுந்தான் வாசு. ''அம்மா! இதுதான் உங்கள் முடிவா?''

''ஆமாம்!''

''ரமா, எழுந்திரு!'' ரமாவுக்கு உத்தரவிட்டான் வாசு. ரமா எழுந்து அவன் அருகில் வந்தாள்.

''வா, போவோம்!'' வாசு ஓரடி வாசற் பக்கம் வைத்தான்.

''அதுதான் நல்ல பிள்ளைக்கு அழகு! ரமாவை அவள் வீட்டிலே பத்திரமாகச் சேர்த்துட்டு வா!'' என்றாள் தேவகி.

''சேர்த்து விட்டுத் திரும்பி வருவேன்னு நினைக்காதிங்க!''

''அடப் பாவி மகனே! அப்படியானால் நீ மாமனார் வீட்டிலேயே இருந்துடுவியோ! இதோ பாருடா! ஒரு தாய்க்கு ஒரு பிள்ளையடா நீ! உனக்காகப் பெண் கேட்கப் போகணும், பெண்ணைப் பார்க்கணும்ங்கிற ஆசையெல்லாம் எனக்கு இருக்காதா? அதைக் கெடுத்து விடாதேடா! நான் போய் ரமாவைப் பெண் கேட்ட பிறகு....''

''அம்மா...! அம்மா!'' உணர்ச்சிப் பெருக்கில் வாசு திக்குமுக்காடினான். ரமா ஆனந்த மிகுதியில் பேச முடியாது தவித்து நின்றாள்.

''அம்மா! நான் உண்மையாகவே பயந்துட்டேன், அம்மா! உனக்குக் கடுமை காட்டும் பழக்கமே கிடையாதேம்மா. இப்ப எப்படிக் கடுமை காட்டி நாடகம் நடத்தினீங்க?'' என்று வாசு கேட்டான்.

''சும்மாக் கெஞ்சாதேடா. விவாகம் முடியும் முன்பே இப்படி ரமாவோடு சுற்றினால்!...'' தேவகி வார்த்தையை முடிக்கவில்லை; ரமா வாசுவின் வீட்டை அயோத்தியாகக் கற்பனை செய்யத் தொடங்கி விட்டாள்.

''அம்மா ரமா! எங்க நிலைமை உனக்குத் தெரியும். உங்க குடும்பத்திலே உனக்குத் தாயில்லேங்கிற ஒரு குறையைத் தவிர வேறு எந்தக் குறையும் இடையாது. பணத்திலும் பெருமையிலும், உங்களை ஏணி வைத்துக்கூட எட்டிப் பிடிக்க முடியாது எங்களால். முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்பட்ட கதையாகி விடக் கூடாதே என்பதற்காகத்தான்....''

''அம்மா...!''

''உங்கப்பாவுக்கு நீயும் காந்தியும் இரண்டே பெண்கள். அதனால் உன்னைப் பெரிய இடத்திலே விவாகம் செய்து கொடுக்க அவர் விரும்பலாம். உனக்குப் பெரிய இடத்திலே விவாகமானால்தான் உன் தங்கை காந்திக்கும் நல்ல இடம் கிடைக்கும். உன் அப்பா..'' தேவகியால் வார்த்தைகளை முடிக்க முடியவில்லை. மகனின் விருப்பம் ஈடேறாமல் போய் விடுமோ என்ற தவிப்பு தொனித்தது.

ரமா பெரிதாகச் சிரித்து விட்டாள். ''அப்பாடி! என்னவோ ஏதோவென்று பயந்து விட்டேன். எங்கள் அப்பாவைப் பற்றி நீங்கள் கவலையேபட வேண்டாம், என் விருப்பம்தான் முக்கியம்'' என்றாள்.

''அப்படியா? ரொம்ப சந்தோஷம், அம்மா. இன்றே நாள் நன்றாயிருக்கிறது. உன்னைப் பெண் கேட்க....''

தேவகி அன்றைய தினமே கல்யாணம் பேச வருவதில் ரமாவுக்கு அவ்வளவாக விருப்பமில்லை. காரணம், வீட்டில் தூரத்து உறவில் அத்தை ஒருத்தி வந்து 'டிகானா' போட்டிருக்கிறாளே, அவள் எத்தகைய உள்ளம் படைத்தவளோ? தேவகி கல்யாணம் பேச வந்து அவள் ஒன்றுக்கொன்று ஏடாகூடம் செய்து விட்டால்....?

''அம்மா!'' ரமா மெள்ளக் கூறினாள்.

''என்னம்மா?''

''வந்து... எங்க வீட்டிலே தூரத்து உறவு அத்தை ஒருத்தி வந்திருக்கிறாள்.''

''நல்லதாகப் போயிற்று! அவளிடமே பேசி முடிவு செய்கிறேன்.''

''அவள் சொந்த அத்தை இல்லை. எங்கப்பாவுக்குத் தூரத்து உறவு. அதனால் நம் சுகதுக்கத்தை யோசித்து முழு மனத்துடன் பங்கெடுத்துக் கொள்வாளா என்பது சந்தேகம். அதனால்..''

''....பின்பொரு நாள் பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்கிறாய்!'' என்றான் வாசு.

பதவியிலிருந்தால் இப்படி...

சார்லஸ் இளவரசன் கல்லூரி நாடகத்தில் நடித்தபோது இவர் பேசவேண்டிய வசனத்தை நண்பர் பேசி விட்டார். உடனே சார்லஸ் மேடையிலேயே, ''ஏய் கழுதை! என் வசனத்தையும் நீ பேசி விட்டாயே'' என்று கத்தி விட்டார். ஆனால் நாடகத்தைப் பார்த்தவர்கள் இதுவும் நாடகத்தில் ஒரு வசனம்தான் என்று நினைத்துப் பேசாமல் இருந்து விட்டார்கள்.

பதவி இழந்தால் எப்படி?......

(அடுத்த பக்கம் பார்க்க)

பதவி இழந்தால் எப்படி?...

பொது இடங்களிலும் அலுவலகங்களிலும் முன்பு மாட்டப்பட்டிருந்த சார்ல்ஸ் டிகால் படங்கள் இப்பொழுது பாரீஸ் தெருக்களில் ஆயிரக் கணக்கில் விற்பனை ஆகின்றன. ஒரு படத்தின் விலை சுமார் மூப்பது ரூபாய்.

ஆதாரம்: 'லுக்' அனுப்பியவர்: 'பாபு'

''நீ வக்காலத்து வாங்க வேண்டாம் அவளுக்கு! நான் இன்னொரு நாள் வந்துக்கறேன். இப்போ நீ தனியாகப் போக வேண்டாம். வாசுவையே கொண்டு விடச் சொல்லுகிறேன்!''

''ஆனால் ஒரு நிபந்தனை, அம்மா! அவள் வீட்டுக் காம்பவுண்டுக்குள்ளே தான் கொண்டு விடுவேன்.''

''ஐயோ, வேண்டாம்! ப்ளீஸ், நான் சொல்றதைக் கேளுங்கள். வெளியிலேயே இறக்கிவிடுங்கள். நான் உள்ளே போய்க் கொள்கிறேன்.'' ரமா கெஞ்சினாள்.

''நோ! நோ! உன்னை நடக்கவிட்டால் உன் மாமியார் என்னிடம் சண்டைக்கு வந்து விடுவார்.''

''என் மாமியாரிடம் நான் சொல்லிக் கொள்கிறேன். மகனைவிட அவர் எவ்வளவோ நல்லவராக்கும்!''

'சரியான ஜோடிதான்!' — தேவகி மனத்துள் மகிழ்ந்தாள்.

ரமா விட்டினுள் நுழைந்ததும் அத்தைதான் முதலில் எதிர்ப்பட்டாள். ''ரமா, ஏன் இவ்வளவு நேரம்?'' என்று கேட்டாள்.

''கல்லூரி விட்டு பஸ் பிடித்து வருவதற்குள் இவ்வளவு நேரம் ஆகிவிடுகிறது'' என்றாள் ரமா.

''எனக்குக் காது குத்தாதே. உங்க வகுப்பு எப்ப முடிஞ்சதுன்னு எனக்குத் தெரியும்.''

''தெரிந்தால் கேட்பானேன்?''

''இதோ பார், ரமா! நான் பெரியவள். எனக்கு மரியாதை வெச்சுப் பேசு. பொய் பேசினால் உனக்குத்தான் கெடுதல். உங்கப்பன் உங்களை உங்க போக்கிலே விட்டுக் கெடுத்து விட்டான்.''

''அத்தை! எங்க அப்பாவைப் பற்றி அப்படியெல்லாம் பேசாதீர்கள். எனக்குக் கெட்ட கோபம் வரும்.''

''சும்மா இருடி நீ. எனக்கு எல்லாம் தெரியும். பிரேமான்னு ஒரு பெண்ணு இப்பத்தான் வந்து விட்டுப் போனாள்.''

''என்னது? பிரேமா வந்தாளா? எதற்காக வந்தாள்?''

''அவள் புத்தகம் ஒன்று தவறிப் போயிடுத்தாம். உன் புத்தகத்தோடு கலந்து போயிருக்கலாமோன்னு பார்க்க வந்தாளாம். அவள் என்னைப் பார்த்து, 'இன்னுமா ரமா திரும்பலை? கல்லூரி அப்பவே விட்டுவிட்டார்களே!' என்றாள். நீ இன்னும் திரும்பக் காணுமேன்னு திகில் பிடிச்சுப் போச்சு. 'ஐயோ, எங்க ரமா இன்னும் வரலையே'ன்னு புலம்பினேன். அதுக்கு அவ என்ன சொன்னாள், தெரியுமா? 'ஓ! உங்களுக்கு இன்னும் ஒன்றும் தெரியாது போலிருக்கு. ரமாவைப் பற்றிக் கவலைப்படாதீர்கள். வாசு பத்திரமாகக் கொண்டு வந்து சேர்த்து விடுவார்'னு சொன்னாள்.''

''அப்புறம்?''

''அப்புறம் என்ன? காந்தி வந்ததும், அந்தப் பெண் ஏதோ கேட்டாளேன்னு கேட்டேன். 'உங்களுக்கு ஒன்னும் புரியாது'ன்னு அறையறாப் போல் சொல்லி விட்டுப் போய் விட்டாள். இதோ பார், ரமா! இந்த வயசிலே இது போல் கண்டவர்களுடன் சுத்தறது நல்லது இல்லை. உங்களைப் படிக்க வைப்பதேகூடத் தப்பு.''

''யார் அத்தை கண்டவர்களோடு சுத்தறது?'' காந்தியின் குரல் கேட்டது.

''இந்தா, காந்தி! உன் கேள்விக்கு நான் பதில் சொல்லணும்ங்கிற அவசியமில்லை. சொல்லப் போறதும் இல்லை. ஏதோ இரண்டு நாளைக்கு வந்திருக்கேன் நான். பெரியவங்களுக்கு மரியாதை கொடுக்கணும்னு சொல்றேன். கேட்டால் கேளு; கேட்கா விட்டால் போ!''

அத்தை கடிந்து கொள்ளவே, காந்தியும் ரமாவும் அங்கிருந்து பக்கத்து அறைக்குச் சென்று விட்டனர்.

''என்ன காந்தி, உண்மையாகவே பிரேமா இங்கு வந்தாளா?'' என்று ரமா கேட்டாள்.

''அவளுக்கு வேறு வேலை என்ன? வேண்டுமென்றே நீ வீடு திரும்பியிருக்க மாட்டாய் என்று அறிந்தும் வந்தாள். நானும் நீயும் தாயற்றவர்கள் என்று அவளுக்குத் தெரிந்திருக்காது. நமக்கு

ஓர் அம்மா இருப்பாள் என்று நினைத்து உன்னைப் பற்றிக் கோள் சொல்ல வந்திருப்பாள்.''

''புதிதாகத் தெரிவிக்க வேண்டியது ஒன்றுமில்லையே ! நான் வாசுவுடன் வருவது ரகசியமில்லையே !''

''மெய்தான். இருந்தாலும் இந்த அத்தை ஊருக்குப் போகும் வரை நாம் ஜாக்கிரதையாக இருப்பதுதான் நல்லது!'' என்றாள் காந்தி.

அங்கோ அத்தை பொரிந்து தள்ளிக் கொண்டிருந்தாள். வாசலில் கார் ஹார்ன் சத்தம் கேட்கவே, எட்டிப் பார்த்தாள். காரில் இருந்தவனைப் பார்த்ததும் முகத்தில் இடம் கொண்டிருந்த சிடுசிடுப்பு விடைபெற்று மகிழ்ச்சி தலைகாட்டியது.

''ஏண்டா, ரூபகுமார்! இப்படி வாசலிலே நின்னு கார் ஹாரனை அடிச்சால்தான் உங்கிட்டே கார் இருக்கிற பெருமை இந்த ரோட்டிலே இருக்கிறவங்களுக்குத் தெரியுமாக்கும்! உள்ளே வரதுக்கு என்னவாம்?''

அத்தை பொன்னம்மா வந்தவனை வரவேற்று உள்ளே அழைத்துச் சென்றாள். ஒரு நாற்காலியைச் சுட்டிக் காட்டி உட்காரச் சொன்னாள்.

''என்ன பெரியம்மா! இந்த வீட்டிலே உங்களுக்குப் பூரண சுதந்திரம் உண்டு போலிருக்கே! இந்த வீட்டுக்காரர் என்ன உறவு?''

அன்று காலைதான் அவன் பொன்னம்மாவைக் கறிகாய் மார்க்கெட் அருகில் பார்த்தான். அவன் அம்மா இறந்தபோது ஒரே ஒரு முறை அவனைப் பார்த்ததுதான். அவளோ அவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டு, அருகில் அழைத்துப் பேசினாள். தான் தங்கியிருந்த விலாசத்தைக் கொடுத்து மாலை அங்கு வரவும் சொன்னாள்.

''இந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரன் கோசல்ராம் நமக்குத் தூரத்து உறவு. எனக்குச் சித்தப்பா பிள்ளை முறையாகணும். ஒரு சமயம் அவன் வேலை விஷயமாகச் சேலத்துக்கு வந்திருந்த பொழுது அடையாளம் கண்டு பிடித்து உறவு முறை சொன்னேன். 'சென்னைக்கு வந்தால் என் வீட்டுக்கு வா'ன்னு சொன்னான். சொன்ன சொல்லைக் காப்பாற்ற வேண்டாமா? அதுக்காக வந்தேன். நீ இந்த ஊரிலே இருக்கேன்னு தெரியும். ஆனால் எங்கே இருக்கேன்னு தெரியாது. என்னுடை நல்ல மனசுக்கு ஆண்டவன் உதவி எப்போதும் கிடைக்கும். அதனாலேதான் காலையிலே மார்க்கெட் வாசலிலே உன்னைப் பார்த்துட்டேன். அங்கே நின்னுக்கிட்டு எல்லாம் பேச வேண்டாமேன்னுதான் உன்னை இங்கே வரச் சொன்னேன்.''

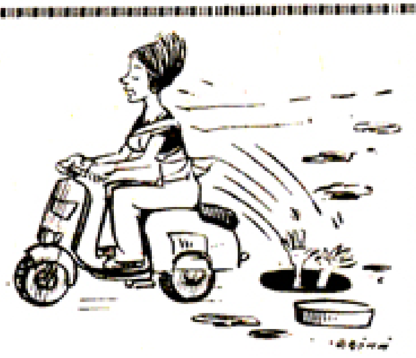
உள்ளே ரமாவுக்கும் காந்திக்கும் அத்தையின் கூச்சல் நின்றதும், மற்றொருவர் வந்திருப்பது புலப்பட்டது.

இருவரும் யாரென்று பார்க்க அந்த அறைக்கு வந்தனர். வந்திருப்பவனைப் பார்த்ததும் ரமா திடுக்கிட்டு விட்டாள். ரூபகுமார் இங்கு எப்படி வந்தான்? காந்தியும் ஒரு நிமிடம் அயர்ந்துதான் போனாள். இருவரும் வந்த சுவடு தெரியாமல் திரும்பிவிட முயன்றனர். அதற்குள் பொன்னம்மாவும், ரூபகுமாரும் அவர்களைப் பார்த்து விட்டனர்.

''ரமா! இங்கே வா. இது யார் தெரியுமா?'' என்று அத்தை கேட்டாள்.

ரூபகுமாரும் ஒரு நிமிடம் வியப்பில் ஆழ்ந்தான். ''ஹல்லோ மிஸ் ரமா, நீ

''மழை பெய்தாலும் பெய்தது. ரோடெல்லாம் குண்டும் குழியுமாகி விட்டது. இல்லையா, அத்தான்?''

இங்கே எப்படி வந்தாய்? உன் சகோதரியும் வந்திருக்கிறாள் போலிருக்கிறதே!'' என்று கூவினான்.

''ரமா! இவன் யாரு தெரியுமில்லே. என் தங்கை மரகதத்தின் மகன் ரூபகுமார். மரகதம் சின்ன வயசுலே தனக்குப் பிடிச்சவனைத்தான் மணப்பேன்னு முரண்டு செய்து மணந்து கொண்டாள். இவனைக் கைப்பிடிச்ச வேளை, அவன் தொட்டது துலங்கிற்று. நல்ல வருமானம். இந்த ரூபகுமாரும் பிறந்தான். கணவனும் மனைவியும் சில வருஷங்கள் நல்லாத்தான் குடும்பம் நடத்தினாங்க. அப்புறம் விதிக்குப் பொறுக்கல்லே. என் தங்கையைப் பலி வாங்கிக் கொண்டது. சின்ன வயசிலே இவனைப் பார்த்ததுதான். இப்ப நல்லா வளர்ந்து விட்டான். இப்போ அப்பாவும் இல்லே. ஏதோ ஆண்டவன் புண்ணியத்திலே இவன் நல்ல நிலையிலே தான் இருக்கான். இன்று காலையிலே மார்க்கெட் பக்கம் போயிருந்தேனே, இல்லையோ! அப்போ இவனைப் பார்த்தேன். வீட்டுக்கு வாடான்னேன். உனக்கும் முன்னமேயே இவனைத் தெரியும் போலிருக்கு. ரொம்ப நல்லதாப் போச்சு...'' என்றாள் அத்தை பொன்னம்மா.

''அந்தக் கதையெல்லாம் எதுக்குப் பெரியம்மா?'' என்றவன், ரமாவின் பக்கம் திரும்பினான். ''ரமா! உன்னை இங்கு சந்தித்ததில் மிக்க மகிழ்ச்சி. இந்த வீட்டில் இருப்பவர்கள் உங்களுக்குச் சிநேகிதர்களா, உறவு முறையா? என் பெரியம்மாவை உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?'' என்று கேட்டான்.

ரமா வாய் திறக்கு முன் அத்தையே பேசினாள்: ''நல்லாத்தான் கேட்டே போ, ஒரு கேள்வி! இந்த வீட்டுக்காரர்களே இவங்கதாண்டா. கோசல்ராம் இவங்களோட அப்பா. இவங்களுக்கு நான் அத்தை முறையாகணும். இப்பவாவது புரிஞ்சுதா? நீ இவங்களுக்கு அத்தை மகன். முறைப் பையன்.'' கடைசி வார்த்தையைக் கண்களைச் சிமிட்டியபடி முடித்தாள்.

''அப்படியா? இத்தனை நாட்களும் எங்கிட்டே சொல்லவேயில்லையே!''

வெடுக்கென்று காந்தி பதில் கூறினாள்: ''யார் யாரையோ தெரியும். அதற்காக அவர்கள் உறவு முறையைக் கேட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பது அவசியமா?''

சுடச் சுட வந்த அவளது பதிலைக் கேட்டு ரூபகுமார் ஓரளவு கோபம் கொண்டான். இருந்தாலும் அதை அடக்கிக் கொண்டு, ''நீ சொல்வதும் மெய்தான். வாசுவின் காரணமாகத் தானே உங்களைப் பரிச்சயம்? என்றோ ஒரு நாள் ரமாவுடன் உன்னைப் பார்த்ததால் நீ அவள் தங்கை என்று தெரிந்தது. வாசு இல்லாமல் ரமாவை நான் தனித்துச் சந்தித்ததில்லையே!'' என்றான்.

அதற்குள், ''வாசுவா? வாசுன்னு சொன்னே?'' என்று பொன்னம்மா கேட்டாள்.

''என்ன பெரியம்மா! அந்த வாசுவையும் உங்களுக்குத் தெரியுமா? ஏதேது, பட்டணத்துக்கு வந்து ஒருத்தர் விடாமல் பரிச்சயம் செய்து கொண்டு விட்டீங்க போலிருக்கே!''

ரமாவோ சப்த நாடியும் ஒடுங்கியவளாக நின்று கொண்டிருந்தாள், ரூபகுமார் எல்லாவற்றையும் கொட்டி விடுவானோ என்ற திகிலில்.

''அந்த வாசு யாருடா? முதல்லே அதைச் சொல்லு!'' அத்தைக்கு அவள் காரியம்; துளைத்து எடுத்தாள்.

''அந்த வாசுவையே கேட்டிருப்பது தானே? மாலையில் இன்று கூட ரமா அவனோடு வந்ததைப் பார்த்தேனே! வீட்டில் கொண்டு வந்து விட்டிருப்பானே!''

''உண்மையாக இன்று மாலை நீ பார்த்தாயா?''

''பின்னே பொய்யா சொல்றேன்? தினமும் அவர்களைச் சேர்ந்து பார்க்காமல் இருக்க முடியாது.''

''கேட்டியாடா குமார், இவ எங்கிட்டே எவ்வளவு பெரிய பொய் சொல்லியிருக்கான்னு! ஏ ரமா, இனி நீ என்னை ஏய்க்க முடியாது'' என்றாள் அத்தை.

(தொடரும்)

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்

நிமித்தக்காரன்

நம்பியாண்டார் நம்பியை வரவேற்பதற்காகக் கூட்டியிருந்த சபை கலையும் சமயத்தில் பெரிய மகாராணி தம் செல்வக் குமாரனிடம், ''மகனே! நான் இவர்களை அரண்மனை வாசல் வரையில் சென்று வழி அனுப்பிவிட்டு வருகிறேன். அதற்குள் நீ உன் இருப்பிடம் சென்று சிரமபரிகாரம் செய்து கொண்டு திரும்பி வா! உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேச வேண்டும்!'' என்றார்.

''ஆகட்டும், தாயே!'' என்று சொல்லிவிட்டு மதுராந்தகர் புறப்பட்டார். அரண்மனையில் அவர் தங்கியிருந்த பகுதிக்குப் போனார். அவருடைய உள்ளத்தில் ஆத்திரமும் அருவையும் கொழுந்து விட்டு எரிந்தன. யாரோ வழியோடு போகிற ஆண்டிப் பண்டாரத்துக்கு எவ்வளவு தடபுடலான மரியாதைகள்! இராஜகுலத்தின் கௌரவத்துக்கே தம் தாயினால் பங்கம் நேர்ந்துவிடும் போலல்லவா இருக்கிறது! பழுவேட்டரையர்கள் தம் அன்னையைப் பற்றி அடிக்கடி குறை சொல்லுவதில் வியப்பு ஒன்றுமில்லை. உடம்பில் சாம்பலைப் பூசிக் கொண்டு ருத்திராட்ச மாலைகளை அணிந்து கொண்டு யார் வந்தாலும் பெரிய மகாராணிக்குப் போதும்! பதிகம் ஒன்றும் அவன் பாடிக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும்; அல்லது கோயில், குளம், திருப்பணி என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும்; இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு அள்ளிக் கொடுத்து இராஜாங்க பொக்கிஷத்தையே இவர் சூனியமாக்கிவிடுவார் போலிருக்கிறது! போதாததற்கு, இளவரசி குந்தவை ஒருத்தி எப்போதும் அருகில் இருக்கிறாள். கோயில் திருப்பணி செய்து மிச்சம் ஏதேனும் இருந்தால் அதை மருத்துவச்சாலை ஏற்படுத்துவதற்காகச் செலவிட்டு விடுகிறாள். இப்படியெல்லாம் இவர்கள் செய்வதற்கு இடம் கொடுத்து வந்தால் நாளை நம்முடைய மனோரதம் எப்படி நிறைவேறும்? சோழ சிங்காதனத்தில் ஏறி நாலா திசைகளிலும் சைன்யங்களை அனுப்பி இந்த நில உலகம் முழுவதையும் வென்று ஒரு குடை நிழலில் ஆளுவது எவ்விதம் நடைபெறும்?

மறுபடியும் பெரிய மகாராணிக்கு மகனிடம் ஏதோ அந்தரங்கம் பேச வேண்டுமாம்! என்ன அந்தரங்கத்தைச் சொல்லப் போகிறாரோ தெரியவில்லை! அஷ்டாங்க யோகம், இயம நியம நிதித்தியாசனம் ஆகியவற்றைக் குறித்து ஒரு வேளை பேச ஆரம்பித்து விடுவார். கண்களின் பார்வையை மூக்கு நுனியில் செலுத்திக் குண்டலினியை மேல் நோக்கிக் கொண்டு வருவதினால் அறுபத்து நாலு கலைகளையும் கல்லாமல் கற்கும் முறையைப் பற்றி ஒருவேளை உபதேசிக்க ஆரம்பித்து விடுவார்! அல்லது நடராஜருடைய ஆனந்தக் கூத்தின் உட்

பொருளைக் குறித்தும், அவருடைய சடாமகுடம் எதைக் குறிக்கிறது, அவர் அணிந்திருக்கும் பிறை எதைக் குறிக்கிறது என்பவை குறித்தும் சொல்ல ஆரம்பித்து விடுவார். இப்படியெல்லாம் சொல்லிச் சொல்லித்தான் நம்மை உலகம் அரைப் பைத்தியம் என்று பரிகசிக்கும்படியான நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டார். அம்மாதிரி பேச்சுக்களுக்கு இனிமேல் இடங் கொடுக்கக் கூடாது. அவர் பேசித்தான் தீருவேன் என்றாலும், நாம் காதிலே வாங்கிக் கொள்ளக் கூடாது.....

இருக்கட்டும்; அன்னை மீண்டும் கூப்பிட்டு அனுப்புவதற்குள் அந்த நிமித்தக் காரனிடம் பேசியாக வேண்டும்; வருங் காலத்தைப் பற்றிக் கேட்டாக வேண்டும். யாருமே அறிந்திருக்க முடியாத இரண்டு மர்மமான செய்திகளை அவன் எப்படி அறிந்து கொண்டான்? அதை நினைத்துப் பார்த்தால் ஒரே வியப்பாக அல்லவா இருக்கிறது! அதிசயமான சக்தி அவனிடம் ஏதோ இருக்க வேண்டும். சென்று போன நிகழ்ச்சிகளை அறிந்து கூறியது போல் வருங்காலத்தில் நடக்கப் போவதைப் பற்றியும் அவனால் கூற முடியுமா? அவனையே கேட்டுப் பார்த்து விடலாம்.

சபையிலிருந்து தாம் புறப்படும் சமயத்தில் நிமித்தக்காரன் அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டு தயங்கித் தயங்கி நிற்பதை மதுராந்தகர் கவனித்தார். அவனைத் தம்முடன் வரும்படி சமிக்ஞையினால் கட்டளையிட்டார். வந்தியத்தேவனுடைய கண்கள் இளவரசியின் முகத்தைப் பார்க்கவும், நயன பாஷையினால் செய்தி உணர்த்தவும் ஆர்வம் கொண்டிருந்தன. ஆனால் இளவரசி மீண்டும் அவனைத் திரும்பிக்கூடப் பாராமல் பெரிய மகாராணியுடன் போய் விட்டாள்.

இது என்ன? தன்னை இளவரசி அடியோடு மறந்து விட்டாளா? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். எத்தனையோ ஆயிரமாயிரம் பேரை அவர் தினம் தினம் பார்த்து வருகிறார். ஒரு தடவை இரண்டு தடவை பார்த்த தன்னுடைய முகம் அவர் மனத்தில் எவ்விதம் நினைவிருக்கும்? நான் பைத்தியக்காரன்; இரவும் பகலும் எத்தனை எத்தனையோ விபரீத சம்பவங்கள் — அபாயங்களிடையிலும் இளவரசியின் திருமுகத்தையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன். இளவரசி எதற்காக என்னை நினைத்திருக்க வேண்டும்? தேனீ தேனை விரும்பி மலரைச் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. மலருக்குத் தேனீயைப் பற்றி என்ன கவலை? மலர் சூரியனைப் பார்த்துப் புன்னகை புரிந்து கொண்டிருக்கிறது. குந்தவையின் முக மலரை விரியச் செய்யும் சூரியதேவன் யாரோ?

ஆயினும், தன்னை எதற்காக அனுப்பினாரோ, அந்தச் செய்தியைத் தெரிந்து கொள்வதிலேகூட அவருக்கு ஆர்வம் இல்லாமலா போய்விடும்? தனக்கு முன்னாலேயே யாராவது வந்து சொல்லியிருப்பார்களோ? அது எப்படி முடியும்? இல்லை, இல்லை! அவர் ஏதோ கவலையில் ஆழ்ந்திருக்கிறார் என்பதை அவர் முகம் நன்றாகக் காட்டியது. தன்னை அடையாளம் கண்டு கொள்ளாததுதான் காரணமாயிருக்க வேண்டும். அந்தரங்க ஓலை எடுத்துக் கொண்டு இலங்கை சென்ற தூதன் மதுராந்தகத் தேவரின் பரிவாரங்களில் ஒருவனாகச் சபைக்கு வந்தால் எப்படி அடையாளம் கண்டு பிடித்துத் தெரிந்துகொள்ள முடியும்? ஆகா! இளவரசியைச் சந்தித்து, அந்நகரில் நுழைவதற்குத்தான் கையாண்ட யுக்திகளைப் பற்றிச் சொல்லும்போது அவர் எவ்வளவு ஆச்சரியம் அடைவார்? ஆனால் சந்திப்பது எப்படி? செய்தி சொல்லி அனுப்புவது எப்படி?....

''நிமித்தக்காரா! என்ன யோசனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறாய்?'' என்ற மதுராந்தகரின் குரலைக் கேட்டு வந்தியத்தேவன் திடுக்கிட்டான். அதற்குள்ளே அவர்கள் அரண்மனையில் மதுராந்தகத்தேவருடைய தனி அறைக்கு வந்திருந்தார்கள்.

அந்தநாளில் சோதிடர்கள், ஆருடக்காரர்கள், ரேகை பார்த்துக் குறி சொல்வோர், நிமித்தக்காரர் என்று

வருங்காலத்தைப் பற்றிச் சொல்வோர் பலர் இருந்தனர். சோதிடர்கள் ஜாதகம் பார்த்தும், கிரகங்கள் நட்சத்திரங்களின் சஞ்சாரத்தைக் கணித்தும் ஜோதிடம் சொல்வார்கள். ஆருடக்காரர்கள் தங்களிடம் வருவோர் பேசும் சொற்களைக் கொண்டும், ஆருடம் கேட்கும் வேளையைக் கொண்டும், நூற்றெட்டில் ஓர் இலக்கம் சொல்லும்படி கேட்டும் சுபாவங்களைப் பற்றிப் பொதுப் படையாகச் சொல்வார்கள். ரேகை சாஸ்திரமோ அன்றைக்கு இருந்தபடியே இன்றைக்கும் இருந்து வருகிறது.

நிமித்தக்காரர்கள் என்பவர்கள் ஞான திருஷ்டி படைத்த முனிபுங்கவர்களைப் போல் அகக் கண்ணினால் பார்க்கும் ஆற்றல் உடையவர்கள். அவர்கள் மனத்தை ஒருமுகப்படுத்தி வைத்துக் கொண்டு, அகக் கண்ணின் உதவியினால் முக்கால நிகழ்ச்சிகளையும் நேரில் பார்ப்பது போல் பார்த்து உரைப்பார்கள். சிலர் புறக் கண்களை மூடிக் கொண்டு தியானத்தில் அமர்ந்து சொல்வார்கள். இன்னும் சிலர் தீபப் பிழம்பை உற்று நோக்கியவண்ணம் மனத்தை ஒருமுகப் படுத்திக்கொண்டு, நடந்துபோன, நடக்கப் போகிற நிகழ்ச்சிகளை அந்தத் தீபப் பிழம்பில் பார்த்துச் சொல்வார்கள். இன்னும் சிலருக்கு எதிர்ப்பட்டவர்களின் முகத்தைப் பார்க்கும்போதே அவர்களுடைய சென்றகால வரலாறும் வருங்கால வரலாறும் மனத்தில் தோன்றி விடும். இத்தகைய அதிசய சக்தி படைத்தவர்களைத் தவிர, காக்கை இடம் போயிற்று வலம் போயிற்று என்பது முதலான வெளி நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டு சகுன பலன்களை உரைக்கும் சாதாரண நிமித்தக்காரர்களும் உண்டு.

வந்தியத்தேவன் தன்னை, "நிமித்தக்காரா!" என்று மதுராந்தகர் அழைத்ததும் திடுக்கிட்டான். இளவரசர் மேலும் தன்னை என்னென்ன கேள்விகள் கேட்பாரோ தெரியவில்லை. அவற்றுக்கெல்லாம் சாமர்த்தியமாகத் தக்க விடை கூறிச் சமாளித்துக் கொள்ள வேண்டும். கடவுளே! இங்கிருந்து, இவரிடமிருந்து தப்பித்துச் செல்வது எப்படி? இளவரசியைத் தனியாகச் சந்தித்துப் பேசுவது எப்படி ?....

"வேறு யோசனை ஒன்றுமில்லை, ஐயா! நான் நிமித்தக்காரனாயிருப்பதைக் காட்டிலும் இப்போது சபையில் பார்த்த பிள்ளையைப் போல் நாலு பதிகங்களைக் கற்றிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும், எனக்கும் எவ்வளவு உபசாரம் மரியாதை யெல்லாம் நடக்கும் என்றுதான் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன்!" என்றான்.

''யார் வேண்டாம் என்றார்கள்! நீயும் தேவாரத் திருப்பதிகம் கற்றுக்கொண்டு பாடுவதுதானே ?''

'' இன்னாருக்கு இன்னபடி என்று எழுதியிருப்பது போலத்தானே நடக்கும், இளவரசே! வீண் ஆசைப்பட்டு என்ன பயன் ?''

''பதிகம் பாடிய அந்தப் பிள்ளையைப் பற்றி உனக்கு என்ன தோன்றுகிறது? அவனுடைய யோகம்....''

''மிக உயர்ந்த யோகம். சிவயோகமும் இராஜ யோகமும் கலந்தது. மன்னர்களும் மகாராணிகளும் அந்தப் பிள்ளைக்கு மரியாதை செய்வார்கள். மகான்களுடைய பெயருடனே அவருடைய பெயரும் சேர்ந்து இப்பூவுலகத்தில் நெடுங்காலம் விளங்கும்.''

வல்லவரையன் ஏதோ குருட்டாம் போக்காக இவ்விதம் கூறினான். ஆனால் மதுராந்தகருடைய மனத்தில் அவனுடைய வார்த்தைகள் பெருங் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கி விட்டன.

'' என்னுடைய யோகம் எப்படி என்று சொல், பார்க்கலாம்!''

'' அவனுடைய யோகத்தைப் போலவே தங்கள் யோகமும்; சிவயோகமும் இராஜயோகமும் கலந்தது. ஆனால் இன்னும் மேன்மையானது.''

''அப்பனே! கொஞ்சம் விவரமாகச் சொல், பார்க்கலாம்.''

வல்லவரையன் என்ன சொல்வது என்று யோசிக்க அவகாசம் வேண்டினான். ஆகையால், ''இப்படியெல்லாம் அவசரப்பட்டால் முடியுமா? விவரமாகச் சொல்ல வேண்டுமானால், தீபம் ஏற்றி வைத்து, அகிற்புகை போடச் சொல்ல வேணும். தாங்களும் தீபத்துக்குப் பின்னால் உட்கார்ந்து கொள்ள வேணும். அப்போது வருங்கால நிகழ்ச்சிகளை நடக்கப் போகிறபடியே பார்த்துச் சொல்லுவேன்.''

மதுராந்தகர் பரபரப்பு அடைந்து தீபம் ஏற்றி வைக்கும்படியும், அகிற்புகை போடும்படியும் கட்டளையிட்டார்.

தீபத்துக்கு முன்னாலும் பின்னாலும் இரண்டு மணைகளும் போடப்பட்டன. மதுராந்தகர் ஒரு மணையில் உட்கார்ந்த பின்னர் அவருக்கெதிரே வந்தியத்தேவனும் உட்கார்ந்தான்.

கண்ணை மூடிக்கொண்டு சிறிது நேரம் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருந்தான். அவனுடைய வாய் ஏதோ மந்திரங்களை முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தது.

பிறகு உடம்பை அவன் ஒரு குலுக்குக் குலுக்கிக் கொண்டு ஆவேசம் வந்தவனைப் போல் நடித்தான். வெறியாட்டக்காரனைப் போல் அவன் உடல் நடுங்கிற்று.

பின்னர், கண்களை அகலத் திறந்தான். எதிரில் இருந்த தீபத்தின் பிழம்பை உற்றுப் பார்க்கலானான்.

சற்று நேரம் பார்த்துவிட்டு மதுராந்தகத் தேவரை நோக்கி, ''ஐயா! தங்களைப் பற்றி அலட்சியமாக நான் ஏதாவது சொல்லியிருந்தால் மன்னிக்கவேண்டும். தங்களுடைய யோகம் சாதாரண யோகம் அல்ல. அங்கே சபையில் உட்கார்ந்து பாட்டுப் படித்த பிள்ளையின் யோகத்துக்கும் தங்கள் யோகத்துக்கும் யாதொரு சம்பந்தமும் இல்லை. அந்தப்பிள்ளையின் யோகம் அரசர்களின் ஆதரவினால் ஏற்படும் ராஜயோகம்; தங்களுடைய யோகத்தைப் பற்றி இந்தத் தீபத்திலே நான் காண்பது — ஆகா! என்னையே பிரமிக்கச் செய்கிறது!'' என்றான்.

'' அப்படி என்ன காண்கிறாய் ? சொல் ! சொல் !'' என்றார் மதுராந்தகத் தேவர்.

''ஆகா ! எப்படிச் சொல்லுவேன்? சொல்லுவதற்கு வார்த்தைகள் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை! அதோ கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் மணிமுடி தரித்த மன்னர்கள் அணிவகுத்து நிற்கிறார்கள். மந்திரிகளும் சாமந்தர்களும் அதிகாரிகளும் வரிசை வரிசையாக நிற்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அப்பால், முடிவில்லாத கடலைப் போல், சேனாவீரர்கள் அலைமோதிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள். அவர்கள் கையில் பிடித்த வேல்களும் வாள்களும் மார்பில் தரித்த கவசங்களும் ஒளி வீசிக் கண்ணைப் பறிக்கின்றன. தூரத்திலுள்ள மாடமாளிகைகளின் மேல் ஜனங்கள் நின்று ஆர்ப்பரிக்கிறார்கள். கோட்டை, கொத்தளங்கள் மீதெல்லாம் மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் நிற்கின்றனர். அவர்கள்...... அவர்கள்.... ஏதோ கோஷம் செய்கிறார்கள்!....''

''சொல், சொல் ! மக்கள் என்ன கோஷமிடுகிறார்கள்?''

''இளவரசே! பல்லாயிரம் மக்களின் கோஷமாகையால் நன்றாகக் கேட்கவில்லை. 'சோழகுலத் தோன்றல் வாழ்க! திரிபுவன சக்கரவர்த்தி வாழ்க! மன்னாதி மன்னர் வாழ்க!' என்றெல்லாம் கோஷிப்பது போலத் தோன்றுகிறது.''

''அப்புறம் என்ன?''

''மக்கள் திரண்டு கூட்டம் கூட்டமாக முன்னேறி வருகிறார்கள். வேலும் வாளும் பிடித்த வீரர்கள் அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்துகிறார்கள். சிறிது நேரம் அங்கே ஒரே கூச்சலும் குழப்பமுமாக இருக்கிறது.''

''சரி, சரி! கூட்டம் எதற்காகக் கூடியிருக்கிறது? அதைச் சொல்!''

''அதைத்தான் நானும் இப்போது பார்க்கப் போகிறேன். கூட்டத்தின் மத்தியில் புலிக் கொடி வானளாவிப் பறக்கிறது. அதற்குக் கீழே மீனக் கொடி, விற்கொடி, பனைக்கொடி, சிங்கக் கொடி, ரிஷபக் கொடி, பன்றிக் கொடி ஆகியவை தாழ்வாகப் பறக்கின்றன.. மயன் மாளிகையைப் போன்ற சபா மண்டபத்தின் நடுவிலே நவரத்தின கசிதமான தங்கச் சிங்காதனம் போட்டிருக்கிறது. அருகில் ஒரு பீடத்தில் கோடிசூரியப் பிரகாசமான வைர வைடூரியங்கள் பதித்த மணி மகுடம் ஒன்று வைத்திருக்கிறது. சிங்காதனத்துக்கு மேலே தண்மதியின் வெண் நிலவையொத்த குளிர்ச்சி பொருந்திய பொன் கொற்றக்குடைவிரிந்து கவிந்திருக்கிறது. தேவகன்னியரைப் போன்ற பெண்கள் கைகளில் வெண்சாமரங்களை வைத்துக்கொண்டு காத்திருக்கிறார்கள். பற்பல புண்ணிய தீர்த்தங்களிலிருந்து கொண்டு வந்த தண்ணீருடன் பொற் குடங்கள் வரிசையாக வைத்திருக்கின்றன. இளவரசே! பட்டாபிஷேகத்துக்கு எல்லாம் ஆயத்தமாகிவிட்டன!''

''யாருக்குப் பட்டாபிஷேகம்? அதைச் சொல் அப்பனே!'' என்றார் மதுராந்தகர்.

''இதோ அதுவும் தெரிந்து விடும். சபா மண்டபத்தின் பிரதான வாசற் கதவு திறக்கிறது. பல வகைக் கட்டியம் கூறிக்கொண்டு சிலர் உள்ளே வருகிறார்கள். வீர கம்பீரத் தோற்றமுடைய கிழவர் ஒருவர் வருகிறார். அவருடைய சகோதரர் போலக் காணப்படும் இன்னொருவர் வருகிறார். அவர்களுக்குப் பின்னால் மன்மதனையொத்த சுந்தர ரூபமுடைய இராஜ குமாரர் ஒருவர் இதோ வருகிறார்...''

''அது யார்? யார்?''

வந்தியத்தேவன் மதுராந்தகரை மறுமுறை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் தீபத்தை நோக்கினான்.

''ஐயா! தங்களைப் போலவே அவர் இருக்கிறார்! தங்களைப் போலவே என்ன? தாங்களேதான்! முன்னால் வந்த இருவரும் தங்கச் சிம்மாசனத்தை நோக்கி அழைத்துச் செல்கிறார்கள். 'ஜய விஜயீ பவா!' என்ற கோஷம் சமுத்திர கோஷத்தைப் போல் எழுகிறது. தங்கள் மீது நூறு நூறு கரங்கள் மலர்களையும் மணிகளையும் மஞ்சள் நிறத் தானியங்களையும் தூவுகின்றன. இதோ தாங்கள் சிங்காதனத்தை நெருங்கி விட்டீர்கள்! அடடா! இது என்ன சகுனத்தடை போல் யார் குறுக்கே வருகிறது? தலைவிரி கோலமாக ஒரு ஸ்திரீ குறுக்கே வந்து தங்களுக்கும் சிம்மாதனத்துக்கும் நடுவில் நிற்கிறாள். 'வேண்டாம்' என்று தங்களைத் தடை செய்கிறாள். தாங்கள் அந்த ஸ்திரீயைத் தள்ளுகிறீர்கள்!.... அடடா! இது என்ன, நல்ல சமயத்தில் இப்படிப் புகை வந்து மூடிக்கொள்கிறது? ஒன்றும் தெரியவில்லையே?...''

நீதிக்கும் ஒரு நீதி

பிரேஸில் கோர்ட் ஒன்றில் கொள்ளை வழக்கு விசாரணை செய்யப்பட்டு வந்தது. திடீரென்று நீதிபதி, ''என்னால் இந்த வழக்கை விசாரிக்க முடியாது. விசாரித்தாலும் என்னால் சரியான தீர்ப்பைக் கூற முடியுமா என என் மனம் அலைபாய்கிறது'' என்றார். உடனே அவ்வழக்கு வேறொரு நீதிபதியிடம் மாற்றப்பட்டது. விசாரிக்க முடியாது எனக் கூறியதற்கு அவர் கூறிய காரணம்: ''குற்றம் சாட்டப்பட்டுள்ளவன் அணிந்திருக்கும் அந்த ஆடம்பரமான வண்ண 'டை' என் மனத்தில் முதலிலேயே அவனைப் பற்றிய தப்பெண்ணத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. பிறகு எப்படி என்னால் நியாயமாக நடந்து கொள்ள முடியும் ?''

ஆதாரம்: ''டிட்பிட்ஸ்'' தகவல்: ''கரிகாலன்''

''பார்! பார்! நன்றாக உற்றுப் பார்! அப்புறம் என்ன நடக்கிறது?''

''இளவரசே! மன்னிக்க வேண்டும்! பெரும் புகைப்படலம் வந்து எல்லாவற்றையும் மறைத்து விட்டது!...''

''பார், அப்பனே! பார்! அந்த ஸ்திரீ யார் என்றாவது பார்! அவளை நீ முன்னம் பார்த்திருக்கிறாயா?''

''இளவரசே! அந்த மாதரசியும் மறைந்து விட்டாள். தாங்களும் மறைந்து விட்டீர்கள். சபை, சிம்மாசனம், கிரீடம் — எல்லாம் மறைந்து விட்டன. இந்த அரண்மனையில் மந்திர சக்தி உள்ளவர்கள் யாரோ இருக்க வேண்டும்! வேண்டுமென்றே மந்திரம் போட்டுத் தடுத்து விட்டதாகக் காண்கிறது. ஐயோ! என் முகமெல்லாம் பற்றி எரிவது போல் தகிக்கிறது!''...

இவ்விதம் கூறி வந்தியத் தேவன் தன் கரங்களினால் முகத்தை மூடிக் கொண்டான். அப்படியே சிறிது நேரம் இருந்து விட்டுக் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான்.

மதுராந்தகத் தேவருடைய உடம்பின் நரம்புகள் எல்லாம் புடைத்துக் கொண்டிருந்தன. அவருடைய முகத்தில் கோபம் கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. கண்கள் எரியும் தணல்களைப் போல் பிரகாசித்தன. வந்தியத் தேவனுக்குச் சிறிது பயமாகவே போய்விட்டது. இளவரசருடைய ஆசை வெறியை

அளவுக்கு அதிகமாகக் கிளப்பி விட்டு விட்டோமோ என்று பயந்து போனான்.

''மறுபடியும் பார்! நன்றாகப் பார்த்துச் சொல்!'' என்றார் மதுராந்தகர்.

''இளவரசே! அதில் பயனில்லை! ஒரு தடவை மறைந்த காட்சி மறுபடியும் உடனே வராது. சிலநாள் கழிந்த பிறகு தான் வரும். தீபத்தைப் பார்த்து வேண்டுமானால் வேறு ஏதாவது காட்சி தெரிந்தால் சொல்லுகிறேன்...''

''சொல், சொல்! என்ன காட்சி புலப்பட்டாலும் சொல்!''

''ஜனங்கள் ஒரே குழப்பமாக இருக்கிறார்கள். துக்கமாயும் கோபமாயும் இருக்கிறார்கள். தூதன் ஒருவன் வந்து அவர்களிடம் ஏதோ செய்தி சொல்லுகிறான். இராஜ குடும்பத்தைச் சேர்ந்த யாரோ ஒருவர் கடலில் மூழ்கிவிட்டதாகச் சொல்கிறான். ஐயோ பாவம்! அந்தத் தூதனை ஜனங்கள் அடிக்கப் போகிறார்கள். இளவரசே! அம்மாதிரி ஏதாவது நேர்ந்தால் தாங்கள் அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் ஜனங்கள் மத்தியில் செல்ல வேண்டாம்! சென்றாலும் ஜாக்கிரதையாகச் செல்லுங்கள்!''

''கடலில் முழுகியது யார் என்று பெயர் சொல்லவில்லையா?''

''கூச்சலிலும் குழப்பத்திலும் பெயர் காதில் விழவில்லை. அந்தக் காட்சி மறைந்து விட்டது.... இப்போது கழுத்தில் மண்டை ஓடு மாலைகளை அணிந்த ஒரு பயங்கரமான கூட்டம் என் கண் முன் தெரிகிறது. கபாலிகர்கள்—காலாமுகர்கள் போல் தோன்றுகிறார்கள். அவர்களில் ஒருவன் கையில் ஒரு பயங்கரமான அரிவாளை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு, எதிரில் பலி பீடம் ஒன்று இருக்கிறது. இளவரசே! இங்கேயும் இராஜகுமாரர் ஒருவர் வருகிறார். காலாமுகர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு கொம்மாளம் அடிக்கிறார்கள். ஐயா! தப்பித் தவறிக்கூடத் தாங்கள் அப்படிப்பட்ட கூட்டத்தின் மத்தியில் போக வேண்டாம்!...''

இதைக் கேட்டதும் மதுராந்தகருடைய முகத்தில் வியர்வை துளித்தது. அவர் உடம்பு நடுங்கியது.

வந்தியத்தேவன் அதைக் கவனித்துக் கொண்டான். பின்னர், ''இளவரசே! மேலே ஒன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை. மன்னிக்க வேண்டும். என் தலை சுற்றுகிறது. கண் இருளுகிறது. யாரோ மந்திரம் போட்டுத் தடை செய்கிறார்கள். இன்னொரு சமயம் இன்னொரு இடத்தில் பார்த்துச் சொல்கிறேன்!'' என்று கூறித் தன் தலையைக் கைகளால் பிடித்துக் கொண்டான்.

அச்சமயத்தில் அரண்மனைச் சேவகன் ஒருவன் வந்து பெரிய மகாராணி செம்பியன்மாதேவி இளவரசரை அழைத்து வரச் சொன்னதாகக் கூறினான்.

மதுராந்தகர் தம் உள்ளத்தில் பொங்கிய ஆத்திரத்தை யெல்லாம் அன்னையின் மீது கொட்டி விடுவது என்று நிர்மானித்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

''ஐயா! தலைவலி பொறுக்க முடியவில்லை. அரண்மனைக்கு வெளியே சென்று இந்த நகரைக் கொஞ்சம் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்!'' என்று வந்தியத் தேவன் அவரிடம் கூறி அநுமதி பெற்றுக் கொண்டான்.

* * *

பழையாறை மருத்துவர் மகன் பினாகபாணி பண்டிதனுக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு புதிய ரசம் ஏற்பட்டிருந்தது. சில நாளைக்கு முன்பு வரையில் அவன் தந்தையிடம் மருந்து சாஸ்திரம் கற்றுக் கொள்ளுவதுடன் திருப்தியடைந்தான். கோடிக்கரைப் பிரயாணத்தின் போது வந்தியத் தேவன் வெளி உலகத்தைப் பற்றிப் பல விஷயங்களை அவனுக்குக் கூறினான். அத்துடன் மட்டும் அவன் நிறுத்தவில்லை. புதிதாகக் காதல் வலையில் விழுந்தவர்களுக்கு அதைப் பற்றி யாரிடமாவது பேசத் தோன்றுவது இயல்பு. வைத்தியர் மகன் முதல்தர அசடு என்று தெரிந்து கொண்ட வந்தியத்தேவன் அவனிடம் பெண்களிடம் காதல் கொள்ளுவதைப் பற்றிய அபாயங்களைப் பற்றிப் பேசலானான். தான் ஒரு பெண்ணிடம் காதல் கொண்டு அதன் பயனாக அநுபவித்து வரும் இன்ப துன்பங்களைப் பற்றியும் கூறினான்.

வைத்தியர் மகன் பினாகபாணி இந்தப் பேச்சுக்களை முதலில் அவ்வளவாக ரஸிக்கவில்லை. சிறிது சிறிதாக அவன் மனம் மாறியது. வந்தியத்தேவனிடம் விவரமில்லாத அசூயையும் ஆத்திரமும் ஏற்பட்டன. அவனுடைய மனத்தைக் கவர்ந்த மங்கையின் ஊர், பெயர் என்ன என்று கேட்டான். வந்தியத் தேவன் சொல்ல மறுத்து விட்டான். அதனால் பினாகபாணியின் கோபம் அதிகமாயிற்று. கோடிக்கரை போய்ச் சேருவதற்குள் வந்தியத்தேவனை வைத்தியரின் மகன் தன்னுடைய சத்துருவாகவே கருதத் தொடங்கி விட்டான்.

அவன் மனத்துக்குள் புகைந்து கொண்டிருந்த தீ பூங்குழலியைப் பார்த்ததும் கொழுந்துவிடத் தொடங்கியது. பூங்குழலி அவனை மறுதளித்ததுடன் பரிகாசமும் செய்தாள். அவள் தன்னைக் காட்டிலும் வந்தியத் தேவனை அதிகம் மதிக்கிறாள் என்று தெரிய வந்ததும்

பினாகபாணியின் பைத்தியம் முற்றிவிட்டது. வந்தியத்தேவனைத் தொடர்ந்து வந்த வீரர்களிடம் அவனைக் காட்டிக் கொடுக்கவும் துணிந்தான்.

பழுவேட்டரையரின் ஆட்கள் வந்தியத்தேவனைப் பிடிக்க முடியாமல் பினாகபாணியைப் பிடித்துக் கொண்டு தஞ்சை சென்றார்கள். சிறிது நேரம் அவன் பாதாளச் சிறையில் வசிக்கும்படி நேர்ந்தது. இதனாலெல்லாம் அவனுக்கு முன்னமே வந்தியத் தேவனிடம் உண்டாகியிருந்த கோபம் மேலும் வளர்ந்தது.

இளவரசி குந்தவை அவனைப் பார்த்துப் பேசி விடுதலை செய்வதற்காகப் பாதாளச் சிறைக்குப் போவதற்கு முன்னாலேயே அவன் விடுதலையாகியிருந்ததைக் கண்டோம். விடுதலை செய்தவள் பழுவூர் இளைய ராணி நந்தினிதான். தன்னிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வந்தியத் தேவன் தஞ்சை அரண்மனையிலிருந்து தப்பிச் சென்றது பற்றி நந்தினி கோபமும் சந்தேகமும் கொண்டிருந்தாள். அவன் பழையாறை சென்ற பிறகு ஈழ நாட்டுக்குத் தப்பிச் சென்றதை அறிந்த பிறகு அவளுடைய சந்தேகம் அதிகமாயிற்று. எப்படியும் ஒரு நாள் பழையாறைக்குத் திரும்பி வந்து இளவரசி குந்தவையைப் பார்க்க முயல்வான் என்று ஊகித்தாள். அப்போது அவனைக் கண்டு பிடித்துச் செய்தி அனுப்பப் பழையாறையில் தனக்கு நம்பகமான ஆள் ஒருவன் வேண்டும் என்று தீவிரமாக எண்ணினாள்.

வைத்தியர் மகன் பினாகபாணியைப் பார்த்துப் பேசிய பிறகு அவன் அந்த வேலைக்குச் சரியான ஆள் என்று முடிவு செய்தாள். அவனிடம் அந்தப் பெரிய பொறுப்பை ஒப்புவித்தாள்.

''உனக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டுத் தப்பிச் சென்றவன் சீக்கிரத்தில் ஒருநாள் பழையாறைக்குத் திரும்பி வருவான். நீ கண்ணும் கருத்துமாகப் பார்த்திருந்து அவன் எங்கெங்கே போகிறான் என்னென்ன செய்கிறான் என்பதைக் கவனித்து எனக்கு உடனே சொல்லி அனுப்ப வேண்டும். அவ்விதம் செய்தால் உனக்கு வேண்டிய வெகுமதிகளை அளிப்பேன்'' என்றாள்.

பின்னர் சின்னப் பழுவேட்டரையரும் அவனை அழைத்து வந்தியத்

காலை மலர்ந்தது

காலை மலர்ந்தது காணம் பிறந்தது
கனஇருள் அகன்றதுவே — புதுக்
கோலம் இழைந்தது கோதில் நலத்தினில்
கூடின புதுமைகளே !

வண்டிசை பொழிந்தது வானருள் வாய்த்தது
வளமெலாம் சேர்ந்தனவே — ஆம்
எண்டிசை யும்புகழ் ஏந்திய தையெனும்
ஏந்திழை வந்தனளே !

இஞ்சியும் மஞ்சளும் இனிய கனிகளும்
எங்கும் மலிந்தனவே — நம்
நெஞ்சில் அரும்பிடும் நினைவுகளில் புது
நேயம் மலர்ந்ததுவே !

மங்கல வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியின் நாதம்
மனைகளில் எழுந்ததுவே — நலம்
பொங்கிடப் பொங்கிடும் பொங்கலைப் போலின்பம்
புவியெலாம் பொங்குகவே !

இளங்கம்பன்

தேவனைப் பற்றிக் கட்டளை இட்டார். ''அந்த இராஜத் துரோகி திரும்பி வரும் போது அவனைப் பிடித்துக் கொடுத்தால் உன்னை நமது ஒற்றர் படையில் சேர்த்துப் பெரிய அதிகாரியாக்கி விடுவேன்'' என்று அவனுக்கு ஆசை காட்டியிருந்தார்.

அதுமுதல் பினாகபாணி மருத்துவத் தொழில் பற்றை இழந்து விட்டான். ஏதேதோ ஆகாசக் கோட்டைகள் கட்டிக் கொண்டே பழையாறை நகரின் வீதிகளில் ஓயாமல் அலைந்து கொண்டிருந்தான். திடீர் திடீரென்று அவனுக்குச் சந்தேகம் உதித்து விடும். வீதியில் போகிறவர்களின் அருகில் ஓடிச் சென்று முகத்தை உற்றுப் பார்ப்பான். ''இவன் இல்லை!'' என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே அப்பால் செல்வான். இதைப் பார்த்த பலரும் வைத்தியர் மகனுக்குச் சித்தப்பிரமை பிடித்துவிட்டதென்று எண்ணத் தொடங்கினார்கள்.

ஆயினும் பினாகபாணி தன்னுடைய முயற்சியைக் கைவிடவில்லை.

மதுராந்தகத் தேவரும் அவருடைய பரிவாரங்களும் பழையாறைக்குள் பிரவேசித்தபோது பினாகபாணி அவர்களை அவ்வளவு நன்றாகக் கவனிக்கவில்லை. அவர்களில் வந்தியத் தேவன் இருக்கக் கூடும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. திருநாரையூர் நம்பியின் பல்லக்கைச் சூழ்ந்திருந்த பெருங் கூட்டத்திலே அவன் சுற்றிச் சுற்றி வந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அப்போது சற்றுத் தூரத்தில் மதுராந்தகருடைய பரிவாரம் போவது தெரிந்தது. மதுராந்தகருக்கு அருகில் குதிரை மேலிருந்தவன் ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்த்தபோது பினாகபாணிக்கு ஐயம் உதித்தது. ஆனால் அவன் விரைவாகச் சென்று அரண்மனையில் புகுந்துவிட்டபடியால் சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

(தொடரும்)

நூற்பு யக்ஞம்

தில்லியில் உண்ணாவிரதம் இருக்கும் போதுகூட, காந்திஜி அன்றாடம் அரைமணி நேரம் நூல் நூற்றார். உண்ணாவிரதத்தின் பதின்மூன்றும் நாளன்று அவர் மிகவும் களைப்பாக இருந்தார். அவருடைய உடல் நலனை அவ்வப்போது பரிசோதித்துப் பார்க்கும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருந்த டாக்டர் அன்ஸாரி கவலைப்பட்டார். காந்திஜியின் இருதயம் பலவீனப்பட்டிருப்பதால், சர்க்கரை கலந்த நீரைச் சிறிது அவ்வப்போது அருந்துவதுடன், உபவாசம் நிறைவுறும் வரையில் நூல் நூற்க வேண்டாம் என்று காந்திஜியிடம் டாக்டர் அன்ஸாரி கேட்டுக் கொண்டார்.

காந்திஜி சொன்னார்: ''நான் இருபத்தொரு நாட்கள் உபவாசம் இருக்கப் பிரதிக்ஞை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். சர்க்கரையும் உணவுப் பண்டத்தைச் சேர்ந்தது. ஆகையால் சர்க்கரை கலந்த நீரை அருந்தினால் அது விரதத்துக்கு முரண்பாடு. நான் இறைவனை நம்பி உபவாசத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன். அன்றாடம் நூற்பதை வேள்வியாகக் கருதுகிறேன். அதனால் நூற்பதையும் நிறுத்த முடியாது.''

டாக்டர் அன்ஸாரியும் உடனிருந்த மற்ற டாக்டர்களும் வருத்தத்துடன் எழுந்து சென்ற பிறகு, தீனபந்து ஆண்ட்ரூஸ், டாக்டர்களுடைய யோசனையை ஏற்குமாறு காந்திஜியிடம் வாதாடினார். காந்திஜி கேட்கவில்லை. ''என்னுடைய பணி அவசியம் என்று இறைவன் கருதினால் நான் இந்தச் சோதனையில் வெற்றி பெறுவேன்'' என்றார் காந்திஜி.

தீனபந்து ஆண்ட்ரூஸ் டாக்டர்களைச் சமாதானப்படுத்தினார். மேலும் ஒரு நாள் பொறுத்திருந்து பார்க்கவும் டாக்டர்கள் இசைந்தார்கள். அன்று, அந்த மாளிகையிலிருந்த அனைவரும் காந்திஜியைப் பற்றியே கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். மறுநாள், டாக்டர்கள், வழக்கம் போல் காந்திஜியைப் பரிசோதித்தார்கள். காந்திஜி களைப்பாக இருந்தாலும் அபாயம் விளைவிக்கக்கூடிய சின்னங்கள் மாறி விட்டதைக் கண்டு வியந்தார்கள். ஆயினும் அவர் நூல் நூற்காமல் இருப்பது நலம் என்று கருத்துத் தெரிவித்தார்கள். காந்திஜி இசையவில்லை.

அப்போது தீனபந்துவை அருகில் அழைத்து காந்திஜி சொன்னார்: ''சர்க்காவைக் கொண்டு வாருங்கள். நான் நூற்கத் தொடங்குவதற்குமுன்பு, டாக்டர்கள் என்னுடைய நாடி நிலைமையைத் தெரிந்து கொள்ளட்டும். அரை மணி நேரம் நூற்றதும், மீண்டும் நாடியைப் பார்க்கச் சொல்லுங்கள்'' என்றார்.

டாக்டர்கள் இசைந்தார்கள். அவருடைய நாடியையும், ரத்தக் கொதிப்பையும் சோதித்துக் குறிப்பு எடுத்துக் கொண்டார்கள். காந்திஜி மௌனமாக அரைமணி நேரம் நூல் நூற்றார். பிறகு, டாக்டர்கள் அவரைப் பரிசோதித்த போது நல்ல அபிவிருத்தி இருப்பதைக் கண்டு வியப்படைந்தார்கள்.

தீனபந்து சொன்னார்: ''காந்திஜி இறைவனைத் துதித்துக் கொண்டேயிருக்கிறார். அவன் காட்டும் வழியில் செயலாற்றும் மகாத்மா.''

— கே. எஸ். ஜே.

ராமாயணம்

ராஜாஜி

ரிஷி ராமாவதார விஷயத்தை அறிந்தவரானபடியால், "சுதீக்ஷ்ண ரிஷியைக் கேட்டு இந்த வனத்தில் நீ எங்கே வசிக்க வேண்டும் என்பதைத் தெரிந்து கொள்வாய்" என்றார்.

அதன் மேல் சரபங்க ரிஷி தீ வளர்த்து அதில் பிரவேசித்தார். நெருப்பில் உடல் எரிந்து போய் அதனின்று ஒரு திவ்விய குமார உருவத்தோடு கிளம்பி மேலுலகம் சென்றார்.

விராதன் மாண்ட செய்தி ரிஷி கூட்டங்களில் பரவியதும் ராமனைப் பார்க்க அந்தப் பிரதேசத்துத் தபஸ்விகள் எல்லோரும் வந்து கூடிவிட்டார்கள். ராக்ஷசர்களால் தாங்கள் அனுபவித்து வரும் உபத்திரவங்களை எடுத்துச் சொல்லி, "அரசனே, நீ இங்கே வாசம் செய்ய வந்தது எம்முடைய பாக்கியம். இனி எம்முடைய விரதங்களும் தவங்களும் இடையூறின்றி நடைபெறும். வனத்தில் விழுந்து கிடக்கும் எலும்புகளைப் பார்! அவையெல்லாம் ராக்ஷசர்களால் கொல்லப்பட்ட தபஸ்விகளுடைய அஸ்திகள் என்று அறிவாயாக. ராக்ஷசர்களின் உபத்திரவத்தால் பம்பை நதிக் கரையிலும், மந்தாகினி நதிக் கரையிலும் உள்ள ரிஷிகள் மிகவும் கஷ்டப்படுகின்றனர். அரசனுடைய கடமை பிரஜைகளைக் காப்பாற்றுவதாகும். இந்தக் கடமைகளைச் செய்யாத அரசன் அதருமம் செய்தவனாவான். குடும்பங்களுடன் இருப்பவர்கள் வரி செலுத்துவதுபோல் ரிஷிகளுடைய தவத்தின் பயனில் நான்கில் ஒரு பங்கு சொல்லாமலே அரசனுக்குப் போகும். தேவராஜனுடைய தேஜஸுக்குச் சமானமான தேஜஸ் பெற்றவனாய் இருக்கிறாய். எங்களைக் காப்பாற்றுவாயாக. எங்கள் கஷ்டம் மிகப் பெரிது. சொல்லுக்கு அடங்காது. நீயே சரணம்!" என்று மிகவும் வருந்திக் கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

"பெரியோர்களே! ஏன் வருந்துகிறீர்கள்? நீங்கள் இட்ட ஆணையைச் செய்யக் கடமைப்பட்டவன் நான். அயோத்தியில் என் ஸ்தானத்தை நீத்துத் தந்தையின் ஆணையை நடத்த நான் வனம் வந்தேன். தந்தையின் ஆணைப்படி நடந்து கடன் தீர்ப்பதில் இத்தகைய நன்மையும் என்னால் உங்களுக்கு உண்டாவது என் பாக்கியம் அல்லவா? நான் வனத்திலிருந்து கொண்டு ராக்ஷசர்களை ஒழித்து உங்களுடைய உபத்திரவத்தை நீக்குவேன். தைரியமாக இருங்கள்" என்று ராமன் மிகவும் வினயமாகச் சொன்னதைக் கேட்டு ரிஷிகளுக்கு அளவு கடந்த மகிழ்ச்சி உண்டாயிற்று. ராம லக்ஷ்மணர்கள் சீதையுடன் சுதீக்ஷ்ண முனிவர் ஆசிரமத்தை நோக்கிச் சென்றார்கள்.

சமீபத்தில் ஒரு பெரிய மலையும் நல்ல அடர்த்தியான வனமும் காணப்பட்டன. அதுவே சுதீக்ஷ்ணருடைய ஆசிர

மம் இருக்கும் பிரதேசம் என்று அறிந்து அதை நோக்கி ஆசிரம வனத்துக்குள் சென்றார்கள். மரவுரிகள் காயப்போட்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். பிறகு வயோதிக ரிஷியையும் தரிசித்தார்கள். அவரை நமஸ்கரித்துச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன், ''என் பெயர் ராமன். தங்களைத் தரிசிக்க வந்தேன். அடியேனை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்'' என்றான்.

வீரனைப் பார்த்ததும் முனிவர் எழுந்து கட்டியணைத்துக் கொண்டார்.

''தர்மத்தைக் காக்கும் சிரேஷ்டனே! உனக்கு நல்வரவு. நீ வந்து இந்த ஆசிரமம் ஒளி பெற்று விளங்குகிறது. நீயே இதற்கு எஜமானன். நான் உன் வரவுக்காகக் காத்திருந்தேன். இல்லையேல் இதற்கு முன்னமே நான் இந்த உடலை நீத்திருப்பேன். நீ ராஜ்யத்திலிருந்து நீக்கப்பட்டுச் சித்திரகூடம் வந்திருப்பதைப் பற்றி நான் கேள்விப்பட்டேன். நான் சம்பாதித்திருக்கும் புண்ணியம் உனதாகும். வீரனே! நீயும் உன் பாரியையும் லக்ஷ்மணனோடு அதைப் பெற்றுக் கொண்டு அனுபவிப்பீர்களாக'' என்றார் சுதீக்ஷண முனிவர்.

இவ்வாறு ஆசீர்வதிப்பது முனிவர்களுடைய வழக்கம். ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள் சொல்ல வேண்டிய மறுமொழியும் ராமன் சொன்னதிலிருந்து பார்த்துக் கொள்ளலாம். இவையெல்லாம் அந்தக் காலத்தில் வழங்கி வந்த அழகிய பண்பாடு.

உக்கிர தவம் செய்து பொலிவடைந்த முகத்தைப் பெற்ற முனிவரை வணங்கி ராமன் சொன்னான்:

''முனிவரே! என் புண்ணியத்தை நானே செய்து அடைய வேண்டும். தங்களுடைய ஆசீர்வாதத்தால் நான் அவ்வாறே செய்வேன். காட்டிலிருந்து கொண்டு வனவாசம் செய்ய நான் விரும்புகிறேன். மகாத்மா சரபங்கர் ஆணையின் பேரில் எல்லாம் அறிந்த தங்களுடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற வந்தேன்'' என்றான்.

முனிவருடைய முகம் மகிழ்ச்சியால் மலர்ந்தது. குறிப்பாகப் பேசினார்:

''இந்த ஆசிரமத்தையே நீ உன் இருப்பிடமாக வைத்துக் கொள்ளலாம். ரிஷிகள் பலர் அருகே வாசம் செய்கிறார்கள். நல்ல பழமும் கிழங்குகளும் நிறைந்த வனம். ஆனால் ரிஷிகளுடைய தவங்களைக் கெடுக்கத் துஷ்ட மிருகங்கள் அநேகம் இந்தப் பிரதேசத்தில் திரிந்து கொண்டிருக்கின்றன. அவைகளின் தொந்தரவை ரிஷிகள் சகிக்க முடியவில்லை. இந்தத் துஷ்ட மிருகங்களைத் தவிர இவ்விடம் ஒரு குறையும் இல்லை'' என்றார்.

ரிஷியினுடைய சொல்லின் பொருளைச் சக்கரவர்த்தித் திருமகன் தெரிந்து கொண்டான். தன்னுடைய கோதண்டத்தை வளைத்து நாண் பூட்டி,

''பகவான் முனிவரே! இந்தத் துஷ்ட மிருகங்களை அடியோடு ஒழிப்பது என் பணியாகும். என் வில்லும் கூர்மையான பாணங்களும் வீண் போகாது. இந்த ஆசிரமத்திலேயே நாங்கள் இருப்பது அவ்வளவு உசிதமல்ல. தங்களுடைய தவத்துக்குத் தடையாகும். அருகில் ஓரிடம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். அனுக்கிரகிப்பீராக!'' என்று சொன்னான்.

அன்றிரவு முனிவருடைய ஆசிரமத்திலேயே அதிதிகளாய்த் தங்கினார்கள்.

அதிகாலையில் மூவரும் எழுந்திருந்து கருங்குவளை வாசனையோடு சுகமாகக் குளிர்ந்திருந்த ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து ஹோமம் செய்துவிட்டு முனிவரை வணங்கி நின்றார்கள்.

''தங்களுடைய அருளினால் இரவு நன்றாகக் கழிந்தது. இந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள பல ரிஷி சிரேஷ்டர்களையும் தரிசித்து ஆசி பெற விரும்புகிறோம். எங்களுடன் வந்திருக்கும் இந்த மகான்கள் அழைத்துப் போவார்கள். வெய்யிலுக்கு முன் புறப்பட்டுப் போவது நலமான படியால் விடை கொடுக்க வேண்டும்'' என்று ராமன் சொல்ல மூவரும் முனிவருடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தார்கள்.

ராஜகுமாரர்களை முனிவர் அன்புடன் ஆலிங்கனம் செய்து, ''க்ஷேமமாகப் போய் வாருங்கள். தண்டகாரண்யத்து ரிஷி சிரேஷ்டர்களைப் பார்த்து ஆசி பெறுங்கள். அனைவரும் தவம் செய்து சித்தி யடைந்தவர்கள். மிக ரம்மியமான வனம். மான்களும் பறவைகளும் புஷ்பங்கள் நிறைந்த தடாகங்களும், மலையருவிகளும் மயில்களும் எல்லாம் மிக அழகாக இருக்கும். லக்ஷ்மணா! அண்ணனும் நீயும் சீதாதேவியுடன் போய் வாருங்கள். இஷ்டமானபோது ஆசிரமத்துக்குத் திரும்பி வாருங்கள்'' என்றார்.

மூவரும் முனிவரை வலம் செய்துவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். இருவருடைய கத்தி, வில், அம்பறாத் தூணி முதலியவற்றைச் சீதை எடுத்துத் தர அவர்களும் அவற்றைத் தரித்து ஆயுதபாணிகளாகப் புறப்பட்டார்கள். முனிவருடைய ஆசியைப் பெற்று ராஜகுமாரர்களுடைய அழகும் காந்தியும் முன்னைவிட அதிகமாகப் பிரகாசித்தன.

(தொடரும்)

"அமிர்தா...!"

வரதராஜனின் குரலில் உற்சாகம் ததும்பி வழிந்தது.

இதமான தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்த அமிர்தவல்லி, மெதுவாக "என்னவாம்?" என்று முனகிவிட்டுத் திரும்பவும் கண்கள் சொருக மௌனமானாள்.

சமையலறையில் பாத்திரங்களை அலம்பிக் கவிழ்த்துக் கொண்டிருந்த இந்து, "இந்த மாமாவுக்கு நேரமே தெரிவதில்லை! மாமி சாப்பிட்டு விட்டுக் கண் அசர்றபோது எது சொன்னாலும் காதில் ஏறாதுன்னு தெரிஞ்சும் கூப்பிடறார்!" என்று எண்ணமிட்டவள் தனக்குத் தானே சிரித்துக் கொண்டாள்.

"அமிர்தா! மாப்பிள்ளை சாரதி எழுதியிருக்கார். ஒரு மாத லீவில் வராராம். பொங்கல் முடிஞ்சுதான் ஊருக்குப் போகப் போறாராம்."

கண்களைத் திறக்காமலே "உம்" என்று அமிர்தவல்லி முனகினாள்.

"சுகன்யாவும் குழந்தைகளும் சௌக்கியமாம். அசோக் உன்னைப் பார்க்கணும்னு துடிச்சுண்டிருக்கானாம்...!"

'உம்' என்ற குரலின் சுருதி இன்னும் சிறிது குறைந்தே கேட்கவும் இந்து 'களுக்' கென்று சிரித்துக் கொண்டாள்.

'பாவம் மாமி! இப்போ 'உம்'ன்னு சொல்விட்டு, தூங்கி எழுந்ததும் எங்கிட்டேயா சொன்னேள்? இல்லேயென்னு சொல்லப் போறாள்' என்று எண்ணமிட்டவள் அடுத்து வரதராஜன் கூறியது காதில் விழுந்ததும் சட்டென்று கையிலிருந்த பாத்திரத்தை ஓசை எழாமல் வைத்தாள்.

"அமிர்தா! மாப்பிள்ளை, மணியையும் கூட்டிண்டு வராராம்!"

இந்துவின் மனம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. "என்னது, மணி வரானா?" என்று ஆனந்தக் குரலில் அமிர்தவல்லி கேட்கவே இந்து ஆச்சரியத்துடன் கதவருகில் வந்து எட்டிப் பார்த்தாள்.

அமிர்தவல்லி விருட்டென்று ஊஞ்சலில் எழுந்து உட்கார்ந்தவள், தலைமாட்டிலிருந்த மூக்குக் கண்ணாடியை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டு, "இப்படிக் கொடுங்கோ லெட்டரை! நான் பார்க்கிறேன்" என்று கேட்டபோது, வரதராஜன் புன்சிரிப்புடன் கடிதத்தை அவளிடம் நீட்டியவாறே தாமும் ஊஞ்சலில் வந்து அமர்ந்தார்.

கடிதத்தில் கண்ணோட்டமிட்ட அமிர்தவல்லி, "ஆமாம்! எனக்கு இங்கிலீஷ் படிக்கத் தெரியுமாக்கும்!" என்று நொடிப்புடனும் ஏமாற்றத்துடனும் கூறவே, வரதராஜன் உற்சாகமாக எம்பி ஊஞ்சலை உந்தித் தள்ளி ஆடவிட்டவர், "மாப்பிள்ளை, பெண், பேரன் பேத்தி வரதுகூட உன்னை எழுப்ப முடியலே. மணி வரான்னு சொன்னதும் அவ்வளவு தூக்கத்திலும் எழுந்து உட்கார்ந்துட்டே! அது போல மணி வராங்கற விஷயத்தை இங்கிலீஷிலே எழுதியிருந்தாலும் படிப்பாயாக்கும் என்று எண்ணிக் கொடுத்தேன்!" என்றார், அமிர்தவல்லியின் முகத்தைப் பார்த்துப் பகபகவென்று சிரித்தவாறு.

மணி வந்தான்

"உங்களுக்கு மட்டும் என்னவாம்! உற்சாகம் தாங்காமல் ஊஞ்சலை ஆட்டறேளே" என்ற அமிர்தவல்லி, "போன கடிதத்திலேயே லீவு கிடைத்தால் வருவோம் என்று மாப்பிள்ளை எழுதியிருந்ததைப் பார்த்ததும் எனக்குக் கவலையாக இருந்தது. ஐந்து வருஷம் கழிச்சு மாப்பிள்ளை வரார். எல்லாம் நேரப்படி கணக்காக நடத்துபவர் அவர். சுகன்யாவும் கைக்குழந்தைக்காரி. நம்ம இந்துவுக்கும் சுறுசுறுப்புப் போதாது. நடுவிலே நான் மாட்டிண்டு மாப்பிள்ளைக்குத் திருப்தியாக எல்லாம் செய்ய வேண்டுமே என்று நினைச்சுண்டிருந்தேன். மணி வரானேல்லியோ. இனிமேல் கவலை இல்லை.

என்னையும் உங்களையும் சேர்த்து அவன் கவனிச்சுப்பான்!'' என்றான்.

இந்து பற்களை நறநறவென்று கடித்தாள்.

'மணி வரானா! வரட்டும்.... வரட்டும்! நானும் பார்க்கறேன். அப்படி என்னதான் அதிசயப் பிறவி என்று!' என்று கறுவினாள்.

'எங்கப்பா சமையலில் கவர்னரிடம் மெடல் வாங்கியவர். ஊரிலே எங்கே பெரிய விருந்தென்றாலும் சங்கரய்யரைக் கூப்பிடுவார்கள் என்று எல்லோரும் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அம்மா அகாலத்தில் மரணமடைந்த அதிர்ச்சியில் பெயர் புகழ் எல்லாவற்றையும் வெறுத்து விட்டு என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு அப்பா இந்த வீட்டில் நுழைந்தார். பத்து வருடம்...இந்த வீடும் ஒரே பெண்ணான நானுமே உலகம்னு கிடந்தார். ஏதோ திடீர் ஆசையிலே பத்ரிநாத் போறேன்னு கிளம்பினாரே, அன்னிக்குத்தான் கடைசியா அவரைப் பார்த்தது. பத்து நாட்கள் கழித்து பஸ் விபத்திலே என்னை விட்டு நிரந்தரமாப் போயிட்டாருன்னு தெரிஞ்சப்போ எனக்கு அழக்கூடத் தோணலே. அமிர்தம் மாமி என்னை அணைச்சு ஆறுதல் கூறாமலிருந்தா நான் என்ன ஆகியிருப்பேனோ! ஏதோ மேலுக்குப் படபடப்பாகப் பேசினாலும் மாமி என்னைத் தன் இரண்டாவது பெண் போலத்தான் ஆதரவா வைச்சுண்டிருக்கா. இருந்தாலும் இந்த மணி மாகாத்மியத்தைக் கேட்கிறபோது எனக்குப் பற்றிக் கொண்டு வருகிறது. நான், சங்கரய்யர் பெண் அவனுக்கு மட்டமாய்ப் போயிடுவேனா?''

மனக் குமுறல் இந்துவின் கண்களில் வெப்பமான நீரைப் பொங்க வைத்தது. அந்தச் சமயம் பார்த்து, ''அடியே! இந்து! சாமான் ரூமை நன்றாக ஒழித்துப் பெருக்கி வையடி! அரிசி பருப்பு சாமான்களில் பூச்சி புழு வண்டு இல்லியான்னு பாரு! மணி வந்து பார்த்துட்டுப் பொம்மனாட்டிகள் குடித்தனம் பண்ணற வீடான்னு சிரிக்கப் போறான்!'' என்று கூறியதுடன் நில்லாமல் தானே ஸ்டோர் ரூமை ஒழுங்கு படுத்த ஆரம்பித்த அமிர்தவல்லியைப் பார்த்து இந்துவுக்கு அழுவதா சிரிப்பதா என்று தெரியவில்லை.

இன்னொரு புறம், ''டேய் தோட்டக்காரா! கத்திரிச் செடிக்கு நிறைய ஜலம் விடுடா. அது ஒண்ணாவது காய்க்கட்டும். அங்கே மணி சிறிய இடத்தில் போட்டிருக்கும் தோட்டத்தைப் பார்த்தால்..... நீங்களெல்லாம் தோட்ட வேலைக்கே லாயக்கில்லாத ஜென்மங்கள்!'' என்று வரதராஜன் தோட்டக்காரனை மிரட்டலானார்.

சிறப்புச் சிறுகதை

எஸ். பத்மாவதி

'மாப்பிள்ளை சாரதியும் பெண் சுகன்யாவும் வருவதற்காகக் கூட மாமாவும் மாமியும் கவலைப்படவில்லை. யாரோ மணியாம்! என்னைப் போல ஓர் அனாதை! அவனிடம் நல்ல பெயர் வாங்க வேண்டுமென்று கவலைப்படுகிறார்களே!' என்று ஆத்திரத்துடன் எண்ணினாலும் இந்துவின் உள் மனம் 'நானும் அவனுக்குச் சளைத்தவளில்லை என்று காட்டவேண்டும்' என்று எண்ணியது. அந்த எண்ணம் அவள் செய்கைகளில் தெரிந்தது. அமிர்தவல்லி பார்க்காதபோது எல்லாவற்றையும் எடுத்துத் துடைத்துத் துடைத்து வைத்தாள்.

அடுப்பில் பால் பொங்கும் நேரம். வீதியில் கார் வந்து நிற்கும் சப்தம் கேட்டது.

இந்து ஜன்னல் அருகில் தாவி ஓடிக் கம்பியில் முகத்தைப் பதித்தபடி காரிலிருந்து இறங்குபவர்களையே கூர்ந்து பார்த்தாள்.

"ஏண்டீ இந்து. நல்ல நாளும் கிழமையுமாப் பாலைப் பொங்க விட்டாச்சோன்னோ!" ஹாலிலிருந்து அமிர்தவல்லியின் குரல் கேட்டது.

இந்து திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

பெரிய வெங்கல உருளியிலிருந்த பால் ஆனந்தமாகப் பொங்கிக் கீழே ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

தீயில் பட்ட பாலின் நெடி அறையெங்கும் சூழ்ந்ததோடு மட்டுமல்லாமல் வீதியில் வந்திறங்கிய விருந்தாளிகளை வரவேற்கவும் போய்விட்டது!

அமிர்தவல்லி படபடப்புடனும் கோபத்துடனும் சமையலறையை நோக்கி வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டு இந்து அடுப்பினருகில் வந்து பாலை இறக்கத் துணியைத் தேடிய போது ஒரு கரம் குறுக்கே புகுந்து காஸ் ஸ்டவ்வை அணைத்தது.

"ஏண்டாப்பா மணி! ரயிலிலிருந்து வந்ததும் வராததுமாச் சமையலறை டியூட்டிக்கு வந்துட்டியா? என்னமோப்பா! நீ இருக்கிற வரைக்கும் நீதான் எல்லாத்தையும் ஒழுங்காப் பார்த்துக்கணும். இவள் சுத்த நிதானம். அதான் பார்க்கிறயே! பொண்ணாப் பொறந்துட்டுப் பாலைப் பொங்க விடாமல் காய்ச்சக் கூடத் தெரியல்லே!" என்று அமிர்தவல்லி பொரிந்து தள்ளியபோது, திடுக்கிட்ட இந்து அப்பொழுதுதான் அடுப்பினருகில் நின்றவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

"பால் பொங்கினால் நல்லது, மாமி! சாரதி அண்ணாவும் சுகன்யா மன்னியும் வந்து நுழைஞ்சதும் மங்களகரமாப் பால் பொங்கிற்று!" என்று மணி கூறியபோது, பொங்கிய பால் அடங்கியது போலவே அமிர்தவல்லியின் பொங்கும் கோபமும் மளமளவென்று அடங்கியது. அதற்கு அறிகுறியாக அவள் முகத்தில் புன்னகை அரும்பியது.

"ஊதுவத்தி இருக்கா?" என்ற குரலைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிய இந்து ஸ்டவ்வும் கீழே வழிந்தோடிய பாலும் சுத்தமாகத் துடைக்கப் பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, முகம் சிவக்க அவமானத்துடன் பக்கத்திலிருந்த பூஜை அறையைச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

ஒரு நொடியில் பத்து ஊதுவத்திகளை ஏற்றிக் கொண்டு பூஜை அறையிலிருந்து வெளிப்பட்ட மணி, "பால் பொங்கிய நெடி இனிமேல் தெரியாது" என்று தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்ளுபவனைப் போல் வாய் விட்டுக் கூறிக் கொண்டே ஹாலை நோக்கி நடந்தான்.

"ஏண்டீ இந்து! காப்பி—டிபன் ரெடியா?" என்று அமிர்தவல்லியின் குரல் கேட்டு இந்து பரபரப்புடன் திரும்பியபோது குளித்துவிட்டு மடித்துக் கட்டிய வெள்ளை வேஷ்டியுடன் சமையலறையில் நுழைந்த மணி, "நானே சாரதி அண்ணாவுக்குக் காப்பியைக் கலந்துடறேன். அப்பத்தான் அவருக்குச் சரிப்படும்" என்று கூறவும் திடீரென்று பொங்கிய கோபத்துடன், "ஆஹா, பேஷா! நீங்களே காப்பி கலக்கலாம்! அவருக்கு மட்டுமென்ன? எல்லோருக்குமே கலந்தாலும் நல்லதுதான்!" என்ற இந்து வெண்கல உருளியைக் கோபத்துடன் அடுப்பின் மேலிருந்து எடுத்து நங்கென்று கீழே வைத்தாள்.

ஐந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு இந்து மெதுவாக ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபோது மணி அழகாக டிரேயில் காப்பி டம்ளர்களை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரே ஒரு டம்ளர் காப்பியை மட்டும் மேடை மீது வைத்து, "நீங்கள் கூறியது போலவே உங்களுக்கும் சேர்த்துக் காப்பி கலந்து விட்டேன். சாப்பிடுங்கள்" என்று கூறிக் கொண்டே டிரேயுடன் ஹாலை நோக்கி நடந்தான்.

திகைத்து நின்ற இந்து, மெதுவாக டம்ளரைக் கையில் எடுத்துக் காப்பியை ஒரு வாய் விட்டுக் கொண்டாள்.

அவளையும் மீறி, அவள் மனம் 'அடடா! இவ்வளவு நல்ல காப்பி நாம் சாப்பிட்டதே இல்லையே!' என்று எண்ணியபோது ஹாலிலிருந்து வரதராஜனின் குரல் "மணி! காப்பி ஏ—ஒன்!" என்றது. அதைத் தொடர்ந்து அமிர்தவல்லி, "இதே டிகாக்ஷன், இதே பால்தான். ஆனால் இந்துவைக் காப்பி கலக்கச் சொன்னால் இந்த மணம் வர மாட்டேங்கறதே!" என்று புகழ்ந்தாள். அதைக் கேட்டதும் இந்துவின் வாயிலிருந்த காப்பி எட்டியாகக் கசந்தது.

மணி வந்ததிலிருந்து வீட்டில் விதவிதமான சமையல். வேளைக்கு ஒரு புது டிபன்.

எல்லோரும் சப்புக் கொட்டிக் கொண்டு சாப்பிடும்போது இந்து மட்டும் வெறுப்பினால் முகம் சுளித்தபடி இருந்தாள்.

ஒரு நாள் அமிர்தவல்லி மகளிடம், "ஏண்டி சுகன்யா! உன் இஷ்டப்படி ஒன்றும் நடக்காது போலிருக்கே! மணியும் இந்துவும் ஒருவரை யொருவர் பார்க்கட்டும். இரண்டு பேரும் நம் வீட்டு மனுஷாள் மாதிரி வளர்ந்தவா. மணியைவிட நல்ல வரன் இந்துவுக்குக் கிடைக்காது. பிரைவேட்டாக மெட்ரிக் பாஸ் செய்துவிட்டு ஷார்ட் ஹாண்ட், டைப்பிங் கத்துக்கறான். அது முடிந்ததும் மாப்பிள்ளைக்கே உதவியா ஆபிஸில் வேலைக்கு அமர்த்துவோம்னு சொல்லிண்டிருந்தே. ஆனால் இங்கே விஷயம் வேறே மாதிரி இருக்கு! மணி ஒரு பக்கம் திரும்பினா இந்து மறு பக்கம் திரும்பறா. அவனைக் கண்டாலே முகத்தைச் சுளிக்கறா. அவன் பேசினாலே வெடு வெடுன்னு

சிறரு. என்ன செய்யறதுன்னு தெரியலேயே!'' என்ருன் கவலையுடன்.

''எனக்கும் அதுதாம்மா ஒண்ணுமே புரியல்லே! ஏஞே இந்து முன்னேப் போல என்னிடம் சகஜமாப் பேசறதில்லே. இன்னும் பதினைந்து நாள்தான் இருக்கு லீவு முடிய. நானே மணியைக் கேட்கட்டுமா? இவர் வேறே அவசரப்படரூர். மணி சம்மதிக்கட்டு இந்து மறுத்துட்டா அப்புறம் அது ரொம்ப அவமானமாப் போயிடும், இல்லேயா?'' என்ருள் சுகன்யா.

சமையலறையில் ஏதோ வேலையாக இருந்த இந்து இதே சமயம் காலடிச் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

மெதுவா உள்ளே நுழைந்த வரதராஜன், ''இந்து! பத்துப் பதினேந்து நாளா ஸ்வீட்டும் விருந்தும் சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டு வயிறே கெட்டு விட்டது. சிம்பிளா வத்தல் குழம்பும் சீரக ரசமும் சாப்பிட்டால் போதும்னு தோணறது. மணி மாப்பிள்ளேக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சமைக்கட்டும். நீ எனக்கு மாத்திரம் கொஞ்சம் வத்தல் குழம்பு செய்துடேன்!'' என்ருர்.

சோம்பிக் கிடந்த இந்துவின் மனம் ஒரு துள்ளுத் துள்ளியது. ''பாவம், மாமா!'' என்று எண்ணிக் கொண்டே குழம்புக்காகப் புளியைக் கையில் எடுத்தவள், ''ஏண்டி இந்து!'' என்ற குரலேக் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

பூஜை அறையி லிருந்து வெளிப்பட்ட அமிர்தவல்லி, ''கொஞ்சம் காரசாரமா வத்தல் குழம்பு பண்ணி வையேன்! நாக்கே செத்துப் போச்சு, ஸ்வீட்டுச் சாப்பிட்டு!'' என்று கூறவும், வியப்புடன் பிரமித்து நின்ற இந்து பதில் சொல்லு முன்னமே உள்ளே நுழைந்த சுகன்யா, ''என்னம்மா ராத்திரி சமையலுக்கு வத்தல் குழம்பா? பேஷ், பேஷ்! சங்கரய்யர் சமையல் மணம் இன்னும் மறக்கல்லே. மாப்பிள்ளே கிட்டே நான் அடிக்கடி சொல்லுவேன். அவருக்கும் வத்தல் குழம்புன்ன ரொம்பப் பிடிக்கும். ஆனல் மணிக்கு எவ்வளவு சொல்லிக் கொடுத்தாலும் அது மட்டும் மணமாச் செய்ய வருவதில்லே. இந்துவையே பண்ணச் சொல்லு. கமகமன்னு வாசனேயா யிருக்கும்'' என்ருள். இந்து சந்தோஷத்தில் திக்கு முக்காடிச் சிலேயாக நின்ருள். அவள் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருக்கெடுத்தது.

அன்று இரவு எல்லோரும் வத்தல் குழம்பை ரசித்துச் சாப்பிட்ட போது, இந்து ஓரக் கண்ணுல் பெருமிதத்துடன் அடிக்கடி மணியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். எல்லோருக்கும் தாம்பூலம் எடுத்துக் கொடுத்து விட்டு, மணி வந்து சாப்பிட உட்கார்ந்தான்.

அவன் கரண்டி கரண்டியாக வத்தல் குழம்பை ஊற்றிக் கொள்ளுவதைப் பார்த்து இந்து பிரமித்து நின்ருள்.

''ஆஹா! உங்கள் சமையல் வெகு பிரமாதம்! இது போல் குழம்பை நான் இதுவரை சாப்பிட்டதே இல்லே! ஆயுசு முழுவதும் இந்தக் கையால் சாப்பிடுபவன் அதிருஷ்டசாலி! சுகன்யா மன்னி உங்க அப்பாவைப் பற்றிப் பேசாத நாளில்லே...

''என்னடா பிறந்த வீட்டுக்குப் போன பெண்டாட்டி கடிதாசி எழுதியிருக்கிருளா?''

''ஆமாம்! கடிதம் இரண்டு பக்கம், பின் குறிப்பு இருபத்தி நாலு பக்கம்!''

சங்கரய்யர் பெண் என்ருல் சும்மாவா?'' என்று மணி கூறவும் உடலெல்லாம் பரவசத்தில் விம்ம, ''நிஜம்மாவா?'' என்று கேட்டுக் கொண்டே இந்து தன்னேயும் மறந்து இன்னொரு கரண்டி குழம்பை எடுத்து மணியின் இலேயில் பரிமாறினுள்.

பொல்லாத மன்மதனுக்கு எப்படித்தான் வேளேயும் காலமும் தெரிந்ததோ ?

அவசர அவசரமாக வந்து, பங்களாவின் சமையலறைக்குள் நுழையும் வரைகூடப் பொறுமை இல்லாமல், அந்த அறை ஜன்னல் வழியாகவே கரும்பு வில்லே வளேத்து, புஷ்ப பாணத்தைக் குறி பார்த்து எய்தான் !

சிறிது நேரத்துக்குப் பிறகு, குழந்தைக்குப் பால் எடுக்கச் சமையலறைக்கு வந்த சுகன்யா கதவருகிலேயே தயங்கி நின்று பிறகு சத்தமில்லாமல் திரும்பி ஓடிஞள்.

ஹாலில் அமர்ந்திருந்த தாயாரை, ஜாடை காட்டி இழுத்து வந்தவள், ' ''இந்தப் பெண் இந்து மணியின் பேச்சை எடுத்தாலே சீறி விழறதே; என்ன செய்யறது'ன்னு உருகிப் போனயே ! இப்போ சமையலறைக்குள் சப்தமில்லாமல் எட்டிப் பார் !'' என்று காதோடு கூறிஞள்.

அவள் சொன்னதைச் சிறிதும் நம்பாத அமிர்தவல்லி மெட்டிச் சத்தம்கூடக் கேட்காமல் கதவினருகில் வந்து எட்டிப் பார்த்த போது, மன்மதன் தன் வேலே முடிந்ததென்று வில்லேயும், அம்பையும் சுருட்டிக் கொண்டு போய்ப் பதினேந்து நிமிடங்களாகி இருந்தன.

மணி கையில் எடுத்த கவளத்தை வாயில் போடவும் மறந்து ஆர்வத்துடன் தணிந்த குரலில் ஏதோ கூறிக் கொண்டிருந்தான். எதிரே கையில் கரண்டியுடன் அமர்ந்திருந்த இந்து, முகம் சிவக்க, நாணத்துடன், தலே குனிந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

தாயாரும் மகளும் மௌனமாகத் திரும்பி ஒருவர் முகத்தை மற்ருெருவர் பார்த்தபோது இருவர் முகத்திலும் திருப்தி நிலவியது.

கதை: வீரன்குமார் .. சித்திரம்: ரமணி... 16

அப்போது அந்தப் பாழடைந்த கோயிலில் திடீரென ஒரு குரல் ஒலித்தது...
நீங்கள் இரண்டு பேரும் இங்கே என்ன செய்கிறீர்கள்?
ஓ! நீதானா? நாங்கள் பயந்தே போய் விட்டோம். நீதா, கிராமத்துக்கு வந்திருக்கும் அந்தப் பணக்காரர் இந்தப் பாழடைந்த கோயிலில் ஏதோ ரகசியத்தைத் தேடி வந்தார். அவரைத் தொடர்ந்து நாங்கள் வந்தோம்.
ஏதோ ஒரு டைரியை வைத்துக் கொண்டு இந்தக் காளி சிலையிடம் எதையோ தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள் நீதா.
மீனா ரவி தங்கியுள்ள தனவந்தருக்கு கிழவருடன் வசிப்பவர் நீசன். அவனைத் தம் பேரன் என்று கூறிக் கொண்டார் கிழவர்....
பெரிய மனிதரைப் போலக் காணும் அவர் ஒரு மோசக்காரர். அவரிடமுள்ள அந்த டைரியில் ரகசியங்கள் இருக்கின்றன.
உனக்கு எப்படி அது தெரிந்தது
அதில் இருக்கிறது. அந்தச் சிலை பொன்னாலானது. விலை மதிப்பற்றது. அதைத் தேடியே அவர் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்.
நீசன் கூறிய செய்தி மீனா ரவியை வியப்பிலாழ்த்தியது. அதை வெளிக் காட்டிக் கொள்ளாமல் அவனுக்கு உதவுவதாக வாக்களித்தனர். ஒருநாள் மாலை இருட்டும் நேரம்......
எப்படியோ, அதைப் பற்றி அக்கறை இல்லை. நீங்கள் எனக்கு உதவ வேண்டும். அவரிடமுள்ள அந்த டைரியை எப்படியாவது கைப்பற்ற வேண்டும்.
அக்கா, அந்த ஹோட்டலில் அவரும் அந்தப் பெண்ணும்... எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது... ஆ! அதுதான் சரி.
ரவி, அவர்கள் அந்த ஹோட்டலில் உணவு அருந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை இங்கு தாமதிக்கப் பண்ணிக் கொண்டிரு. நான் விசைப் படகுக்கு நீந்திச் சென்று அந்த டைரி கிடைக்கிறதா பார்க்கிறேன்... என்ன?
நல்ல யோசனை தான் அக்கா... ஆனால் ஜாக்கிரதை....
ஆண்டவா! அவர்கள் சீக்கிரம் திரும்பக் கூடாது. அந்த டைரி கிடைத்து அதில் புத்தர் சிலை பற்றிய மர்மம்
தொடரும்...

சென்னை: பிளாஸா, பிராட்வே, கிருஷ்ணவேணி, சயானி
மற்றும் தென்னுடெங்கும்

ELEGANT

அத்தியாயம் 18

கமலாவின் கல்யாணம்

சாருலதா

கி.ராஜேந்திரன்

"ராமலிங்கம் வந்திருக்கிறார். அழைத்து வரட்டுமா?" என்று சாரங்கன் டெலிபோனில் கேட்டான்.

"ராமலிங்கமா? யார் அது, ராமலிங்கம்?" என்று பதில் கேள்வி தொடுத்தாள் சாருலதா.

"இதோ வருகிறேன் நான்" என்று கூறி ஃபோனைக் கீழே வைத்தான் சாரங்கன். பிறகு எதிரே யிருந்த ராமலிங்கத்தைப் பார்த்து, "ஸார்! ஐந்து நிமிஷங்கள் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஏதோ முக்கிய காரியமாம். உடனே வரச் சொல்கிறாள் சாரு. அதை முடித்துக் கொண்டு வந்து உங்களை அவளிடம் அழைத்துப் போகிறேன்" என்றான். "இந்தாருங்கள் லைஃப் மாகஸீன் பார்க்கிறீர்களா?" என்று சொல்லி நாலைந்து இதழ்களை அவர் அருகில் வைத்தான். "கோவிந்த்! கோவிந்த்!" என்று அழைத்தான். பியூன் வந்ததும், "ஸாருக்கு ஒரு ஃபான்டா கொண்டு வந்து கொடு சீக்கிரம்" என்றான். ராமலிங்கத்தைப் பார்த்து, "ஏன் ஸார்! ஐஸ்ஸில் வைத்ததாக இருக்கலாமில்லையா?" என்று கேட்டான்.

ராமலிங்கம் கையிலிருந்த பத்திரிகையைப் புரட்டியபடியே அலட்சியமாகத் தலையாட்டினார்.

சாரங்கன் அவசரம் அவசரமாகச் சாருலதாவின் அறைக்கு நடந்தான்.

"என்ன சாரு, என்னை இப்படிச் சங்கடத்தில் மாட்டி விடுகிறீர்கள்? ராமலிங்கம் என் எதிரிலேயே உட்கார்ந்திருக்கிறார். யார் அது ராமலிங்கம் என்று கேட்டால் எப்படிப் பதில் சொல்வது?"

மீண்டும் அதே வினவைத்தான் எழுப்பினாள் சாருலதா.

"உங்கள் தம்பியை மாப்பிள்ளையாக்கிக் கொள்ளப் போகிறாரே, அந்த ராமலிங்கம்தான்."

"ஓ, அவரா! என்ன வேண்டுமாம், அவருக்கு?"

சாரங்கனுக்குத் தலையில் அடித்துக் கொள்ளத் தோன்றியது. நெற்றியைத் தடவிக் கொடுப்பதுடன் திருப்தி அடைந்தான்.

"அவருக்கு என்ன வேண்டும்; பெண்ணின் கல்யாணம் நடக்க வேண்டும். ஒரே கோபமாய் இருக்கிறார். ஐஸ் வைத்துவிட்டு வந்தேன்."

"சாரங்கன்! எனக்கு ஓர் உதவி பண்ணுங்கள். இப்போதைக்குக் கல்யாணப் பேச்சு வேண்டாம் என்று சொல்லி அவரை அனுப்பிவிடுங்கள். ஒரு மாதம் கழித்து வந்து பார்க்கட்டும்."

சாரங்கன் பிரமித்துப் போனான். கொஞ்ச நாட்களாகவே சாருலதா சரியாக நடந்து கொள்ளவில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரிந்துதான் இருந்தது. அந்தத் தடியர்கள் மஹிபாலும் சந்திரபாலும் தலையைக் காட்டியதிலிருந்தே சாருலதாவின் மனம் பாழாகி விட்டது. ஆனால் இந்த அளவுக்கா!

"சாரு! தயவுசெய்து கொஞ்சம் யோசிக்க வேண்டும், நீங்கள். இதென்ன வியாபாரப் பொருளா, 'இப்போ சரக்குத் தேவையில்லை, அப்புறமா வா' என்று சொல்ல?"

"சாரங்கன், என்னை ஏன் தொந்தரவு செய்கிறீர்கள்? காண்ட் யூ ஸீ ஐ ஆம் பிஸி?"

"ஆர் யூ, ரியலி?"

"என்ன சந்தேகம் வந்து விட்டது, உங்களுக்கு?"

"நீங்கள் கோபிக்காமல் இருந்தால் சொல்கிறேன். முன்பெல்லாம் பம்பரம் போல் இயங்குவீர்கள். அந்த வேகத்தைத் தாக்குப் பிடிப்பதே எங்களுக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. இப்போ நாளுக்கு நாள் உங்கள் மேஜையின்மேல் வேலை குவிகிறது!"

''நான் முழுவதும் இங்கேயேதானே அடைந்து கிடக்கிறேன் நான்? வேலைகள் முன்னைவிட இப்போது அதிகம்; அதற்கென்ன செய்ய ?''

''சாரு! எனக்கு நீங்கள் சால்ஜாப்பும் சமாதானமும் சொல்ல வேண்டிய நிலைக்கு வந்து விட்டீர்கள்! பாழாய்ப்போன அந்த மஹிபாலும் சந்திரபாலும் இந்த அளவுக்கு உங்களைத் தாழ்த்தி விட்டார்கள்!''

சாருலதா திகைத்துப் போனான். கோபமும் வந்தது. ''நெருப்புடன் விளையாடுகிறீர்கள் !'' என்றாள் அவள் சூடாக.

''நெருப்பாகத்தான் இருந்தீர்கள், சாரு! ஐந்து மணிக்கு மேல் இங்கு யாராவது உட்கார்ந்திருந்தால் கோபித்துக் கொள்வீர்களே, ஞாபகம் இல்லையா? ஆபீஸ் நேரத்தில் அரட்டை அடித்துவிட்டு அப்புறம் ஓவர்டைம் செய்வது போல் காட்டிக் கொள்வானேன் என்று சீறி விழுவீர்கள்!''

''இன்று நான் அரட்டையும் அடிப்பதில்லை; வேலைகளையும் கவனிப்பதில்லை என்கிறீர்கள். உண்மை தான். உங்களிடம் மறைப்பானேன்? எனக்கு ஃபைலைத் தொடவே பிடிக்கவில்லை. எந்த வேலையை முதலில் கவனிப்பது என்றே புரியவில்லை.''

''முதல் காரியமாக ராமலிங்கத்தை மரியாதையாக வரவேற்று நல்லபடியாக நாலு வார்த்தை பேசி அனுப்புங்கள்.''

''குடும்ப விவகாரத்தைக் காரியாலயத்தில் வைத்துப் பேசுவானேன்? வீட்டுக்கு வரச்சொல்லுங்கள்.''

''சாரு! வீட்டுக்கும் ஆபீஸுக்கும் நீங்கள் பந்தாடக்கூடிய மனிதரா இவர்? சம்பந்தியாகப் போகிறவர். குணாவின் வருங்கால மாமனார்!''

''சரி, வரச் சொல்லுங்கள்'' என்றாள் சாருலதா அரை மனத்துடன்.

''பிளீஸ் சாரு'' என்று வற்புறுத்தும் குரலில் கூறிக் கெஞ்சுவதுபோல் முகத்தை வைத்துக் கொண்டான் சாரங்கன், அவர் வரும்போது விநயமாக நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லாமல் சொல்பவனாக.

''டோண்ட் வொர்ரி, ஐ ஆம் ஆல் ரைட்'' என்றாள் சாருலதா, ஒரு சோகப் புன்னகையுடன்.

* * *

ராமலிங்கம் வந்து உட்கார்ந்தார். ''நாள் பார்க்கச் சொன்னீங்க; நானும் தேதியைக் குறித்துக் கொடுத்துட்டேன். ஆனா......''

''ஏற்பாடுகள் எதையும் கவனிக்கவில்லையே என்று யோசிக்கிறீர்களா? அந்தக் கவலையே உங்களுக்கு வேண்டாம். இன்னும் ஒரு மாதம் இருக்கிறதே. நமக்கென்ன பணமா, படையா எதற்குப் பஞ்சம்? சாரங்கன் இருக்கிறார், 'கமாண்டர் இன் சீப் ஆஃப் கல்யாணம் அரேன்ஜ்மெண்ட்ஸ்'!'' சாருலதாவின் சிரிப்பு செயற்கையாக ஒலித்தது. ராமலிங்கமோ போனால் போகட்டும் என்பதற்காகக்கூடச் சிறிதும் சிரிப்பைச் சிந்தவில்லை.

அந்த விநாடியில் சட்டென்று சாருலதாவுக்கு ஒரு யோசனை உதித்தது. கல்யாணச் செலவுகளைக் கூடுதலாகக் கணக்குக் காட்டிப் பத்தாயிரமோ இருபதாயிரமோ மிச்சம் பிடித்துத் தனியாக எடுத்து வைக்கலாம். அதை என்னைப் பீடித்திருக்கும் இரட்டைச் சனியன்களுக்குக் கொடுத்து அழலாம். அவர்களுக்குத்தான் எவ்வளவு கொடுத்தாலும்போதாதே! அதற்கு அவ்வப்போது இப்படிக் கறுப்புப் பணம் தயாரித்து வைத்துக் கொண்டால்தானே உண்டு!

ராமலிங்கம் சொல்லிக் கொண்டு போனார்: ''இதோ பாருங்க. என் பெண்ணைக் கல்லூரியிலே படிக்க வைச்சபோதே உறவுக்கார மனுஷங்க அதெல்லாம் எதுக்குன்னுங்க. அப்புறம் உத்தியோகத்துக்குப் போகிறதாகவும் கமலா சொல்லவே எல்லாரும் மறுபடியும் முகத்தைச் சுழிச்சாங்க. நான்தான் ஒரே பெண்ணுங்கிற பாசத்திலே சம்மதம் தெரிவிச்சுட்டேன். பிறகு ஒரு நாள், 'யாருடா அவன் உன் பெண்ணைச் சுற்றிக்கிட்டுத் திரியறானுமே?'ன்னு கிண்டலும் கேலியுமா வார்த்தைகளை என் காதில் போட்டாங்க. நான் அவங்களைப் பகைச்சுக்கிட்டேன். ஆனால் அப்போதும் எனக்குக் கமலா பேரிலே வருத்தம் ஏற்படவில்லை. பிடிச்சவனைக் கட்டிக்கிட்டுச் சந்தோஷமாக இருக்கட்டுமென்னு நெனச்சேன்.''

''அதுதான் சரி. இந்தக் காலத்திலே பிள்ளைங்களை அதது மனசுப்படி விடறது தான் நல்லது.''

'' அப்படித்தான் நானும் எண்ணினேன். ஆனால் இப்போ அது தப்புன்னு தோணுது.''

''ஏன் ?''

''நான் பார்த்து ஜோஸியர் குறிச்சுக் கொடுத்த முகூர்த்தத்திலே கல்யாணம் நடந்துட்டா சந்தோஷம்தான். ஆனால் அது நடக்காதுபோலிருக்கே. உங்க தம்பி உங்க வீட்டோடு இல்லையே?''

''ஆமாம். தனி அறை பார்த்துப் போய் விட்டான்.''

''பக்கத்தில் இருக்கிற போதே உங்க பேச்சைக் கேட்க மாட்டான்.... இனி மேலா?.....''

'' எனக்கு இருக்கிற பிடிவாத குணத்திலே பாதிப் பங்காவது என் தம்பிக்கு இருக்காதா ?''

''இப்படிப் பேசிட்டா போதாது. உங்களுக்கு இதிலே பொறுப்பு உண்டு. பெரிய மனுஷங்க; நாணயமா நடந்துக்குவாங்கன்னு நம்பிக்கிட்டுத்தான் குணாவை அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்து போக அனுமதிச்சேன். நீங்க ஒரு நாள் என் வீட்டு வாசல்லே காரிலே வந்து இறங்கறதையும் வெள்ளித் தட்டு, பட்டுப் புடவை சகிதம் உள்ளே நுழையறதையும் அக்கம் பக்கத்திலே வசிக்கிறவங்க பார்த்திருக்காங்க. இந்தக் கல்யாணம் நடக்காமல்போனால் அப்புறம் நான் தெருவிலே தலைகாட்ட முடியாது. கமலாவுக்கு வேறு இடத்திலே மாப்பிள்ளை தேடுவதும் சாத்தியப்படாது.''

''ராமலிங்கம், கவலைப்படாதீங்க! ஜோஸியர் குறிப்பிட்ட முகூர்த்தத்தில் குணாவுக்குக் கல்யாணம் நடக்கிறதோ இல்லையோ, கமலாவுக்குக் கல்யாணம் நடக்கும். நான் அதற்கு ஜவாப்தாரி'' என்றான் சாருலதா.

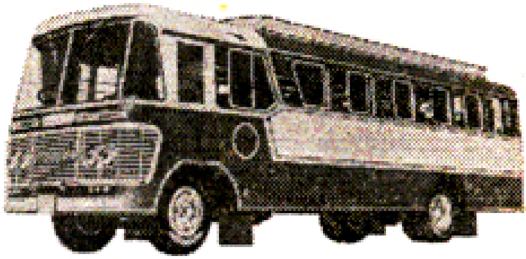
சாரங்கனுக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஆனால் ராமலிங்கம் கலங்கவில்லை. இந்த அளவுக்கு உறுதிமொழி பெற்றதே அவருக்குத் திருப்திதான் என்பதுபோல் காணப்பட்டார்.

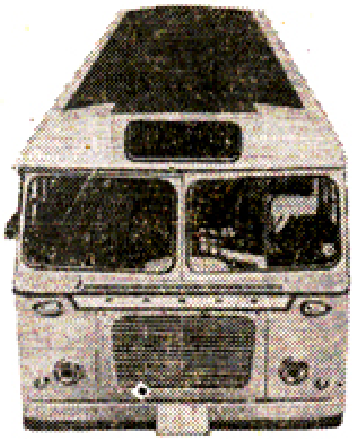
''கமலா குணசீலனுக்காகக் காலமெல்லாம் காத்திருப்பேன் என்கிறாள். ஆனால் எனக்கு அந்தமாதிரி லட்சிய நோக்கமெல்லாம் பிடிக்காது. நியாயமான அளவுதான் பொறுத்திருக்கலாம். வயசு வந்தவளைக் கட்டிக் கொடுக்காமல் எத்தனை காலம் வீட்டோடு வைத்துக் கொண்டிருப்பது?''

கலக்கத்தினூடே ஏற்பட்ட நிம்மதியுடன் விளங்கினாள் சாருலதா. கல்யாணத்தைச் சாக்கிட்டு மஹிபால் சந்திர

டிவிஎஸ் கட்டும் பாடிகள் பலவகையான டிசைன்களை உங்களுக்கு அளிக்கிறது

நீங்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் எந்த டிசைன் வேண்டுமானாலும் டிவிஎஸ் கவனிக்கத் தவறாமல் கட்டித்தரும். ஒவ்வொரு பாடியின் அமைப்பும் மிக நேர்த்தியானது. உறுதியானது. அவை அதிர்ச்சியையும், ஆட்டத்தையும் தாங்கக்கூடியது. மிகக் குறைந்த எண்ணெய்ச் செலவிற்கும், டயர் அதிகமாகத் தேயாத வகையில் இயங்கும் அமைப்பு கொண்டது. அசைவு இல்லாதது. வசதி நிறைந்தது. இவை அனைத்தும் பல்லாண்டுகளுக்கு நீடித்திருக்கக் கூடியவை.

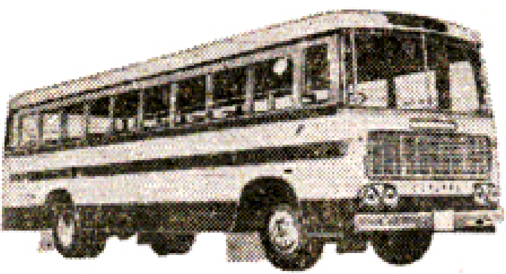
டிவிஎஸ்ஸின், பாடி கட்டுவதில் முன்னேற்றம் காணுவதற்குரிய சிறப்புப்பகுதி ஒன்று செயல்படுகிறது. அதில் இடைவிடாத சிந்தனை மின்மூலம் குறைந்த எண்ணெய்ச் செலவில் ஓடுவதற்கான எடையுடன், கவர்ச்சிக்கத்தாயும், பார்வைக்கு அழகாகவும், கலைமான ஒட்டச்சுத்திலைக் கொண்டதாயும் உள்ள சில முறைகளுடனும், அமைப்புகளுடனும் நிபுணர்கள் பாடிகளை அமைக்கிறார்கள்.

டிவிஎஸ்-பாடிகள் கட்டுவதற்கு தாம் சோதிக்கப்பட்ட கச்சாப் பொருட்களையே உபயோகப்படுத்துகிறது. நீடித்து உழைக்கும் பான்பேட்டட் MS ஷீட்டுகளையும், உயர்தர மரச்சாமான்களையும் உபயோகித்து, உறுதித்தன்மை கெடாமல் இருக்க கோட்டிங் செய்கிறார்கள். புதிய டிசைன்களை சாலைகளில் செயல்முறைச் சோதனை செய்த பின்னரே பாடி அமைப்பிற்கு தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறது.

ஒவ்வொரு பாடியையும் எல்லாவிதமான கடுமையான சோதனைகளுக்குப் பின்னரே டெலிவரி செய்கின்றனர்.

நீங்கள், டிவிஎஸ்ஸின் பஸ் பாடி கட்ட ஆர்டர் கொடுத்தால் அவர்களுடைய பாடி கட்டும் தொழிலின் 45 ஆண்டு பழுத்த அனுபவத்தின் பயனையும் அடைவீர்கள்.

டிவிஎஸ் — இந்தியாவிலேயே மிகப்பெரிய பாடிகள் கட்டும் ஸ்தாபனம்.

TVS

உங்கள் நம்பிக்கைக்குரியது டிவிஎஸ்

சுந்தரம் இண்டஸ்ட்ரீஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
மதுரை (இது ஒரு டிவிஎஸ் ஸ்தாபனம்)

SI-1300

பாலுக்காக இருபது என்ன, முப்பது, நாற்பதுகூடக் கறுப்புப் பணம் தயார் பண்ணிவிடலாம். நாலு தவணைகளுக்கு ஆயிற்று. மலை போன்ற பிரச்னைகள் நெஞ்சை அழுத்துகையில் மூச்சுவிட விநாடிப் போது அவகாசம் கிடைத்தால் கூட 'அப்பாடா' என்றுதானே இருக் கிறது ?

''ராமலிங்கம்! உங்கள் யதார்த்தப் போக்கு எனக்கு ரொம்பப் பிடித்திருக் கிறது. குணுவுக்கும் கமலாவுக்கும் கல் யாணம் நடந்தால் கொஞ்சமாகவா சந் தோஷப்படுவோம்? ஆனால் குணுவின் பிடிவாதம் நீடித்தால் நீங்கள் அதற் காகப் பயப்படாதீர்கள். நான் விரலைச் சொடுக்கினால் போதும், கமலாவைக் கட்டிக் கொள்கிறேன் என்று 'கியூ'வில் வந்து நிற்பார்கள். சுயம்வரமே நடத்த லாம். எப்படியானாலும் கமலா ராணி யாட்டமா வாழ்வாள். அவளை என் தங்கையா நினைச்சு நானே கல்யாணச் செலவை ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.''

ராமலிங்கம் விடைபெற்றுச் சென்ற பிறகு சாரங்கன் கேட்டான்: ''எங்கே கொஞ்சம் விரலைச் சொடுக்குங்கள், பார்ப்போம் ?''

''ஏதோ பேச்சுக்குச் சொன்னேன்: இப்போதைக்கு அவர் இங்கிருந்து கிளம்பினால் சரி என்று.''

''முகூர்த்த நாள் நெருங்கிக் கொண் டிருக்கிறதே !''

திடும்மென்று எதையோ நினைத்துக் கொண்டவளாக அவள் சாரங்கனை ஏறிட்டு நோக்கி இமைகளைப் படபடத் தாள். ''சாரங்கன்! எனக்காக நீங்கள் ஒரு பெரிய உதவி செய்ய வேண்டும்.''

''என்ன?''

''கமலாவை நீங்கள் கல்யாணம் செய்து கொண்டு விடுங்கள்.''

சாரங்கன் விழித்தான். பிறகு சிரித் தான். ''ஜோக் என்றால் முன்னாடியே சொல்லி விட்டால் தேவலை. சிரிக்காம லிருந்து உங்களை அதிருப்திக்குள்ளாக்க நான் விரும்பவில்லை.''

''நோ, நோ ! இதை நீங்கள் ஹாஸ்யமாகக் கருதினால்தான் எனக்கு அதிருப்தி ஏற்படும். கமலா தங்கமான பெண். அடக்கம், குடும்பப் பாங்கு எல்லாம் உள்ளவள். உங்களுக்கு ஏற்ற மனைவியாகத்தான் விளங்குவாள்.''

சாரங்கனுக்குக் கோபம் வந்தது. ''ஆர் யூ அவுட் ஆஃப் யுவர் மைண்ட்?'' என்று பனிச்சென்று கேட்டுவிட்டு அறையை விட்டு வெளியேறினான்.

அத்தியாயம் 19

நட்பு நிலைக்குமா?

கடிகார உற்பத்தியில் நிபுணர்க ளான சில ஜப்பானியர்களுக்குக் கன்னி மாரா ஹோட்டலில் சாருலதா கொடுத்த விருந்து உபசாரத்தின்போது அவளைப் பாராட்டாதவர் கிடையாது. விருந்து களை கட்டிவிட்டது. ஆனால் சாருலதாவின் முகம் களை இழந்து தான் காணப்பட்டது.

''ஒப்பந்தத்தில் ஒரு ஷரத்து பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன் சாரு ! மாஸ்டர்வி ஸ்ட்ரோக்!'' என்றார் ஒருவர்.

''என்ன அது? விவரமாகச் சொல் லுங்கள்!'' என்றார் இன்னொருவர்.

''உங்களுக்குத் தெரியாதா?'' என்று ஆரம்பித்தார் மூன்றாவது ஆசாமி. ''டோஹோ கம்பெனிக்கு இங்கு உருவாகியுள்ள தொழிலகத்தின் மூல தனத்தில் நாற்பது சதவிகிதம் பங்குகள் உள்ளன. அது தவிர அவர்களுடைய பெயரைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு ராயல்டியும் நிபுணர்களை அனுப்பி உதவியதற்காக ஒரு தொகையும் அவர் களுக்குத் தர வேண்டும். இந்த இடத் தில்தான் சாருலதாவின் ஜீனியஸ் வேலை செய்திருக்கிறது.''

அவர் விட்ட இடத்தில் வேறொருவர் பிடித்துக் கொண்டு தொடர்ந்தார் : ''ராயல்டியையும் நிபுணர்களுக்கான பணத்தையும் இங்கு தயாராகும் கடி காரங்களாகவே டோஹோ கம்பெனிக் குத் தந்துவிடுவதாக ஒப்பந்தம்.''

''ஒண்டர்ஃபுல்! அந்நியச் செலா வணி மிச்சமாகுமே ஏராளமாய் !''

''அது மட்டுமில்லை, சுவாமி! பண மாக ஜப்பானுக்குக் கொண்டு போக முடியாது; கடிகாரங்களைத் தான் எடுத் துச் சென்று விற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று ஏற்பட்டதால் இங்கு தயாராகும் கடிகாரங்களின் தரத்தில் அவர்கள் அதிக சிரத்தை காட்டுவார்கள்!''

''ஜப்பானில் தயாராகும் கடிகாரங் களைப் போலவே அதே அளவு சிறப்பாக இங்கும் கடிகாரங்கள் உற்பத்தியாக வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தமே அல்லவா ஏற்பட்டு விட்டது !''

''கரெக்ட்! சாருலதாவைத் தவிர வேறு யாருக்கு இப்படியெல்லாம் யோசனை தோன்றும்!''

ஒரு பக்கமாகக் கையில் தக்காளிப் பழ ரசம் நிரம்பிய கோப்பையுடன் நின்று கொண்டிருந்த சாரங்கனுக்குப் பெருமிதம் கலந்த வேதனையில் கண்கள் பனித்தன. 'இத்தனை திறமையுடனும் சாமர்த்தியத்துடனும் நடந்துகொண்ட அதே சாருலதாதான் கொஞ்ச நாட்களாக அவசியமான எந்தக் காரியத்தையும் கவனியாமல் ஒத்திப் போடுகிறாள்; வேண்டாத விஷயங்களில் தலையிட்டுத் தவற்றுக்கு மேல் தவறு செய்கிறாள் — பிறகு அமைதியிழந்து தவிக்கிறாள்; ஏதாவது சொல்லப் போனாலோ சீறி விழுகிறாள்!'

அவன் இப்படி நினைத்த மறுவிநாடி சாருலதா அவன் எதிரே நின்றாள். ''அதெப்படி நீங்கள் வேணுவுக்கு ஞாபகப்படுத்தாமல் இருந்தீர்கள்?'' என்று எரிச்சலுடன் கேட்டாள்.

''நான் சொன்னேனே! நீங்களே அவரை அழைத்திருப்பதாகக்கூட அவர் என்னிடம் தெரியப்படுத்தினாரே!''

''அதை யார் கேட்டார்கள்? இன்றைக்கு அவருக்கு நினைவுபடுத்தியிருக்க வேண்டும் நீங்கள்!''

''டைரியில் குறித்துக் கொண்டு விட்டதாக அவர் சொன்னார்.''

''உங்கள் கடமையைச் செய்யாமல் அவர் பேரில் ஏன் பழியைப் போடுகிறீர்கள்? அவருக்கு டயரியைப் பிரித்துப் பார்க்கவே ஞாபகமிராது!''

சாரங்கன் கோபத்தைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான். அனுதாபம் பொங்கிச் சீற்றத் தீயைத் தணித்தது அவ்வப்போது. ''இதோ ஃபோன் பண்ணிவிட்டு வருகிறேன்'' என்றான்.

''நானே பேசலாம் என்றால் சதா நாலு பேர் சுற்றி நிற்கிறார்கள்.''

சாரங்கன் தன் கோட்டுப் பையிலிருந்து ஒரு சாவியை எடுத்துச் சாருலதாவிடம் தந்தான். ''ஒருவேளை உங்களுக்கு உபயோகப்படலாம் என்று இன்றைக்கு மட்டும் ஒரு ரூம் ரிஸர்வ் செய்திருக்கிறேன். ஸெகண்ட் ஃப்ளோர்—நெம்பர் இருபத்திநாலு. போய் ஃபோன் செய்துவிட்டுக் கொஞ்சநேரம் ரெஸ்ட் எடுத்துக் கொண்டு வாருங்கள். விருந்தினர்களை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன்.''

நன்றி நிலவிய கண்களால் அவனைப் பார்த்து ஏதோ கூற வாயெடுத்தாள் சாருலதா. சாரங்கன் முந்திக் கொண்டான். ''பாராட்ட நினைத்தால் அதை லில்லியிடம் சொல்லுங்கள். அவளுடைய யோசனைதான் இது. ஒரு பெண்ணின் தேவைகளை இன்னொரு பெண்தானே உணர முடியும்?''

களை இழந்திருந்த சாருலதாவின் முகம் மேலும் வெளிறியது. ''அவள் பெயரை எதற்கு இப்போது இழுக்கிறீர்கள்?''

''அவசியம் நேர்ந்ததால்தான். நீங்கள் அவளை இன்று காலையில் வந்ததும் வராததுமாய் வறுத்தெடுத்து விட்டதில் அவள் மனமுடைந்து போயிருக்கிறாள். என்னிடம் சொல்லி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டாள். ஆனாலும் உங்களிடம் உள்ள பிரியத்தினால் இந்த யோசனையையும் அவள் என்னிடம் கூறத் தவறவில்லை.''

''பரிவு, பரிதாபம், அன்பு எதுவும் எனக்குத் தேவையில்லை. அதையெல்லாம் இடைஞ்சலாகவே கருதுகிறேன். புரிகிறதா?'' அவள் குரல் உயர்ந்தது. நாலு தலைகள் திரும்பிப் பார்த்தன. சாரங்கனுக்குச் சங்கடமாகப் போயிற்று.

''இரண்டாவது மாடி, இருபத்திநாலாம் நெம்பர் அறை'' என்று கூறிவிட்டு நகர்ந்தான்.

* * *

டெலிபோனில் வேணுகோபாலின் குரல் கேட்டதும் சாருலதா சொன்னாள்: ''வேணு! உங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்கவில்லை என்றால் தெளிவாகச் சொல்லிவிடலாம். இதுபோன்ற சின்னச் சின்ன வேதனைகளைத் தவிர்க்கலாம், பாருங்கள்!''

''நீ கோபித்துக் கொள்வதில் நியாயம் இருக்கிறது சாரு. ஆனால் நான் என்ன செய்யட்டும்? புறப்படும் சமயத்தில் அம்மா முனகிய சத்தம் கேட்டது. கிட்டத்தில் போய்ப் பார்த்தால் உடம்பு கொதித்தது. மூட்டுக்கு மூட்டு வலிக்கிறது என்கிறாள். மருந்து கொடுத்திருக்கிறேன். இங்கு ஏன் என்று கேட்க ஆள் கிடையாது.''

''சொல்லி வைத்தாற்போல் நீங்கள் பார்ட்டிக்குக் கிளம்பும் நேரத்தில் உங்கள் அம்மாவுக்கு உடம்புக்கு வந்துவிட்டதாக்கும்!''

''சாரு, நீ என்னை நம்ப வேண்டும். இப்போகூட நான் டின்னர் ஸூட்டும் பௌ டையுமாகத்தான் நிற்கிறேன்.''

''டெலிவிஷனே நம் நாட்டுக்கு இன்னும் முழுசாக வராதபோது டெலிவிஷனுடன்கூடிய டெலிபோன் உற்பத்தி இப்போதைக்கு ஏது? ஃபோனில் எதையும் நீங்கள் துணிந்து பேசலாம் நான் நம்ப வேண்டியதுதான்!''

''சாரு! நீ பேசுவது அழகாயில்லை.''

''தவறெல்லாம் என்னுடையதுதான் வேணு. உங்களுக்கு என் நடவடிக்கைகள்

பிடிக்கவில்லை; நான் வளைய வருகிற சூழ்நிலை பிடிக்கவில்லை; முன்னுக்கு வர வேண்டும் என்கிற என் ஆர்வத்தை உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அப்படி இருக்கும்போது நம்மிடையே நட்பு மட்டும் நீடிக்க வேண்டும் என்று நான் எண்ணுவது முட்டாள்தனம்தானே? அதுவும் போல் ஸ்டார் ரெஸ்டாரெண்டில் அன்று நான் தாறுமாறாக நடந்து கொண்டு உங்களை ரொம்பச் சங்கடப்படுத்தி விட்டேன். மறுபடியும் நாலு பேர் மத்தியில் எனக்குக் கிறுக்குப் பிடித்துவிட்டால் உங்களுக்குத் தொல்லையாகத்தானே இருக்கும்?'' அடக்கமாட்டாமல் அழுதுவிட்டாள் அவள்.

''சாரு, உனக்கு உடம்புக்கு என்ன?'' கலவரத்துடன் கேட்டான் வேணு.

''நான் வேணுவைத்தான் கூப்பிட்டேன்; டாக்டரை அழைக்கவில்லை!'' என்று சொல்லி ஃபோனை வைத்துவிட்டாள் சாருலதா.

* * *

பக்கத்து வீட்டுக்கார அம்மாள் தன் வேலைகளை வேணுகோபால் துரிதப்படுத்தியதன் பேரில் அவசரம் அவசரமாக முடித்துக் கொண்டு வந்து மீனாட்சி அருகே அமர்ந்தாள். அவளிடம் தன் தாயாரை எப்படிக் கவனித்துக்கொள்ள வேண்டும், எப்போது எந்த மருந்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று ஒரு தடவைக்கு இரண்டு தடவையாகச் சொன்னான் வேணுகோபால். அதைத் திருப்பிக் கூறச் சொல்லி அவள் சரியாகப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்பது நிச்சயமானதும் கிளம்பினான்.

ஹோட்டல் கன்னிமாராவில் விருந்து நடைபெற்ற விசாலமான அறைக்கு அவன் வந்து சேர்ந்தபோது அது அநேகமாக முடியும் தறுவாய்க்கு முன்னேறி விட்டிருந்தது. வேணுகோபாலிடம் டெலிபோனில் பேசியபிறகு தான் அழுதது தெரியாதிருக்க வேண்டிய ஒப்பனைகளைச் செய்து கொண்டு வந்திருந்தாள் சாருலதா. ஆயினும் அவள் முகம் மெல்லியதொரு மேகத்தால் மறைக்கப்பட்ட முழு நிலவாகத்தான் விளங்கியது. ஆனால் வேணுகோபால் அந்த அறைக்குள் அடியெடுத்து வைத்ததும் இனி நம் ஜம்பம் சாயாது என்று எண்ணியதுபோல் துயரைத் தேக்கிய அந்த மேகப் படலம் மரியாதையுடன் விடைபெற்றுக் கொண்டது.

'' வாருங்கள், வேணு !'' என்று எழுந்து போய் வரவேற்று முக்கியமானவர்கள் அமரும் மேஜையின் அருகே அழைத்துப் போனாள் சாருலதா.

''இண்டியன் பங்சுவாலிடி பார்த்தீரா ? ஒன்றரை மணி நேரம்தான் லேட் !'' என்று விருந்தினரில் சிலர் அலட்சியமாகவும் கேலியாகவும் முணுமுணுத்தார்கள்.

''லேடீஸ் அண்டு ஜெண்டில்மென், ஐ ப்ரொபோஸ் எ டோஸ்ட்!'' என்று சொல்லி ஆரஞ்சுப் பழ ரசக் கோப்பையைக் கையில் எடுத்து நின்றாள் சாருலதா. மற்றவர்களும் உடனே அவரவர் கோப்பையைக் கரத்தில் ஏந்தினர்.

சாருலதா சொன்னாள்: ''நண்பர் வேணுகோபாலுக்கு எனது தொழில் வர்த்தக விவகாரங்களில் எந்தவிதமான சம்பந்தமும் இடையாது. ஆனாலும் எனது வெற்றிக்கும் முன்னேற்றத்துக்கும் பக்கபலமாகவும் தோன்றாத் துணையாகவும் இருந்து வருவது எங்களிடையே நிலவும் நட்புதான். நானே இதைச் சமீபத்தில்தான் புரிந்து கொண்டேன். அத்தகைய ஒரு சிறந்த நண்பருக்குப் புதிய கடிகாரத் தொழிலகத்தில் தயாரான முதல் கைக் கடிகாரத்தைப் பரிசாக அளிக்கிறேன்!''

வேணுகோபால் நெகிழ்ந்து போனான். வெட்கப்படவும் செய்தான். இந்த அளவுக்குத் தன்னைக் கௌரவிக்க வேண்டும் என்று சாருலதா எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் தான் இன்று வராமல் இருந்திருந்தால் அவளுக்கு எவ்வளவு ஏமாற்றமாக இருந்திருக்கும்?

விருந்தினர் வேணுகோபாலை வாழ்த்திப் பானம் பருகினார்கள். மேஜையைத் தட்டிப் பாராட்டினார்கள். பழைய கடிகாரத்தை வேணு கழற்றினான். சாருலதா தன் அன்பளிப்பான புதிய கடிகாரத்தை அவன் அணிய உதவினாள்.

பிறகு அவள் மேலும் கூறினாள் : ''வேணுகோபால் இப்போது அணிந்திருப்பது ஷாக் ப்ரூப் — ஆடோமாடிக் கடிகாரம். நீண்ட நேரம் கழற்றி வைக்காமல் இருந்தால் நிற்காமல் ஓடிக் கொண்டேயிருக்கும். அதிர்ச்சிகளால் பாதிக்கப்படாது. அதேபோல் எங்கள் நட்பும் காலத்தைக் கடந்து நிற்பதுடன் அதிர்ச்சிகளால் தகர்ந்து விடாமல் நிலைக்க வேண்டும்.''

வேணுகோபால் உபசாரமாக நன்றி சொன்னான். ஆனால் சாருலதா கூறிய வார்த்தைகளின் உட்பொருளை உணர்ந்த சாரங்கனுக்கு நெஞ்சை அடைத்தது. 'சாருலதா ப்ளாக்மெய்ல் செய்யப்படுகிறாள் என்பது தெரிந்தால் வேணுகோபாலுக்குப் பெரிய அதிர்ச்சியாகத்தானே இருக்கும்? அதனால் அவர்களிடையே நிலவும் சிநேகம் பாதிக்கப்படுமா?' என்று சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான் அவன்.

(தொடரும்)

தம்மிடம் சீடராகச் சேர விரும்பும் ஒவ்வொருவரையும் சாக்ரடீஸ் முதலில் அருகில் உள்ள குளத்தில் உற்றுப் பார்த்து அவர்கள் என்ன கண்டார்கள் என்று சொல்லச் சொல்வார்.

இதைப் பற்றிச் சீடர் ஒருவர் கேட்டதற்கு சாக்ரடீஸ் கூறியது இது:

தன் நிழல் தன்னைச் சுடும்

"குளத்தை உற்றுப் பார்த்துவிட்டு மீன்களைக் கண்டதாகச் சொல்பவர்களை நான் உடனடியாகச் சீடராக ஏற்றுக் கொள்கிறேன். ஆனால் தங்கள் முகத்தின் பிரதிபிம்பத்தைக் கண்டதாகச் சொல்பவர்களை நான் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. காரணம் அவர்கள் தங்களைப் பற்றியே எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்."

- வி. ந. ஸ்ரீதரன் ஆதாரம்: 'இங்கிலிஷ் டைஜஸ்ட்'

பகல் தூக்கம்

இத்தாலியமக்கள் எப்போதும் பாடிக் கொண்டே இருப்பார்களாம்! சமையல் வேலை செய்யும் போதும் பெண்கள் பாடிக் கொண்டே சமைப்பார்களாம்!

இத்தாலியர் காலை ஒன்பது மணிக்கு வேலைக்குச் செல்வர். பகல் பன்னிரண்டு மணிவரை வேலை செய்வார்கள். உச்சி வேளையில், ஆகாரம் உண்டு விட்டு மாலை நான்கு மணிவரையிலும் படுக்கையில் படுத்துத் தூங்கிவிடுவர். கடைகள், அரசாங்க அலுவலகங்கள் எல்லாம் இந்த நான்கு மணிவரை மூடப்படும். பிறகு மாலை, நான்கு மணியிலிருந்து இரவு எட்டு மணிவரை பணியாற்றுவார்கள். பிற்பகல் வேளையில் ஓரளவுக்கு ஊரே அடங்கிவிடும்.

- இத்தாலியைப் பற்றிய ஒரு புத்தகத்திலிருந்து தகவல் - சூரி.

கவிதைப் பைத்தியம்

ஜப்பானியருடைய கவிதை மோகத்துக்கு ஓர் அளவு கிடையாது. கடித உறைகளின் மீது கவிதைகளைக் காணலாம். கடைகளில் உள்ள விளம்பரப் பலகைகளிலும் கவிதை இடம் பெறும். பணப் பை, கண்ணாடி, பெட்டி, பெண்களுடைய உள் அணி இவற்றிலும் கூடக் கவிதைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. சிறந்த கவிஞர்களுக்கு ஜப்பானிய அரசர் 'ராஜப் பிரமுகர்' என்று பட்டம் வழங்குகிறார். கவிதையைப் பற்றி ஐம்பது இதழ்கள் வெளி வருகின்றன. அவற்றைப் பத்து லட்சம் பேர் வாங்குகின்றனர்.

தகவல் பி.வி. கிரி ஆதாரம்: ஜப்பான்.

சினிமா நடிகை நனுஜாவுக்கு விசிறி ஒருவர் கடிதம் எழுதினர்:

"நீங்களின்றி என்னால் உயிர் வாழ முடியாது. உங்களை நான் மணந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்."

நனுஜாவின் செயலாளரிடமிருந்து கீழ்க்கண்ட பதில் வந்தது. "உங்கள் விண்ணப்பத்துக்கு நன்றி. விண்ணப்பதாரர்களின் வரிசையில் உங்கள் பெயரையும் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறோம். தங்கள் பதிவுத் தொடர் எண் 1999. இதைத் தெரிவிக்கவே இந்தக் கடிதம்."

-- ரா. வி.

அறிகுறிகள் !

மூச்சு தடைப்படுகிறது: ரத்த அழுத்தம், நாடித் துடிப்பு — இவற்றின் வேகம் அதிகமாகிறது: உடல் விறைப்பாகிறது: நாக்கு உலருகிறது: அடிக்கடி விழிப்பதும் எச்சில் விழுங்குவதும் அதிகமாகிறது.

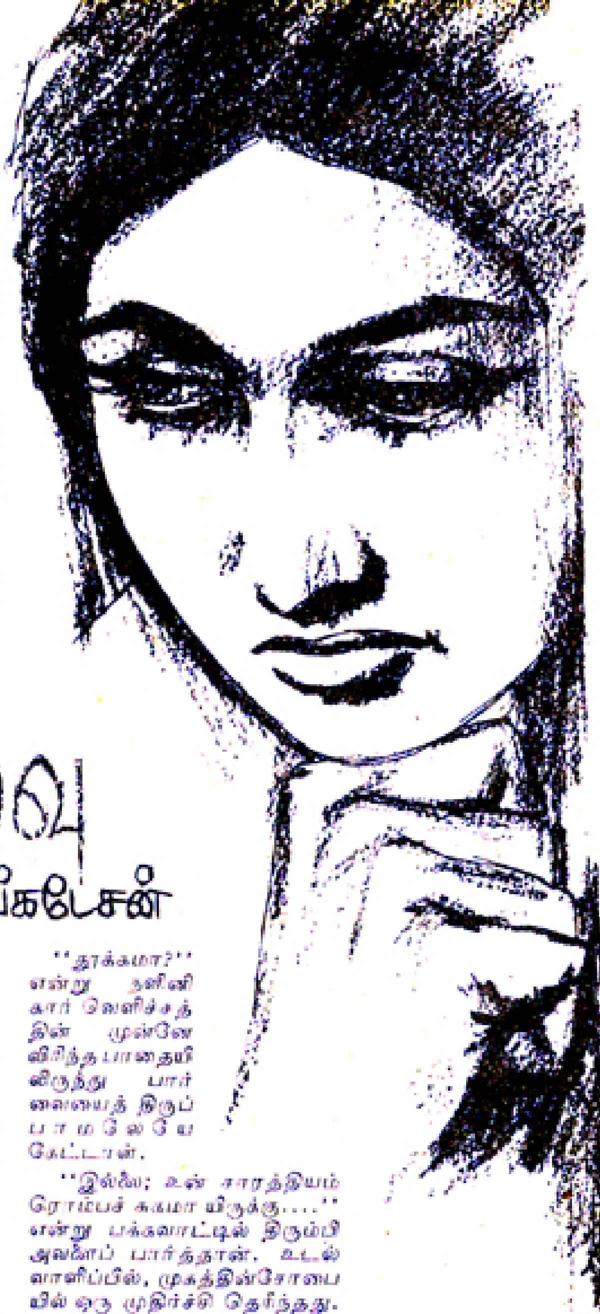
இவை யெல்லாம் எந்த நோயின் அறிகுறி? எந்த நோயுமில்லை. பொய் சொல்லும்போது நமது உடலில் இத்தகைய மாறுதல்கள் நிகழ்கின்றன. நமக்குப் புலப்படாவிட்டாலும் இவை அவ்வளவையும் 'லை டிடக்டர்' கருவி பதிவு செய்துவிடும். "சன்டே வீக்லி" — "பாலி"

குப்பைகளா ?

மேற்கு பெர்லின் நகரத்திலுள்ள பூங்காக்களில் இரவு வேளைகளில் சிலர் தங்களுக்கு வேண்டாத குப்பைகளைக் கொட்டிவிட்டு ஓடி விடுகிறார்கள். இப்படிச் செய்பவர்கள் அகப்பட்டுக் கொண்டால் அவர்களுக்கு 175 ரூபாய் அபராதம் விதிக்கப்படுகிறது. அப்படியிருந்தும் பலர் பூங்காக்களில் குப்பையைப் போடுவதை நிறுத்தவில்லை. அந்தக் குப்பைப் பொருள்கள் என்ன தெரியுமா? சைக்கிள், கார், ரெப்ஃரிஜிரேடர் ஆகியவைதான்! ஆம், பழசாகிவிட்டால் அங்கே அந்தப் பொருட்களை யாரும் வாங்க விரும்புவதில்லை. எல்லோரும் புது மாடல் பொருட்களையே வைத்துக் கொள்ள இஷ்டப்படுகிறார்கள். அதனால் பழைய சைக்கிள்கள், கார்கள் ஆகியவை இப்படி வெளியே எறியப்படுகின்றன! காரை இப்படித் தூர வீசுபவர்கள் ஞாபகமாக அதன் நம்பர் பலகைகளைக் கழற்றிக் கொண்டு போய் விடுகிறார்கள்!

'நியூஸ் வீக்'

- சகுந்தலா ராமச்சந்திரன்

நளினி ஸ்டேஷனுக்கு வந்திருந்தாள். ஐந்தரைமணி இருட்டில் ஸ்டேஷனில் எட்ட எட்ட இருந்த விளக்குகளின் ஒளி புகாத இடத்தில் அவள் நின்று அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். ரயில் அவனை இறக்கி விட்டுப் போய்விட்டது. அவனோடு இறங்கியவர்களெல்லாம் வெளியேற, அவன் மட்டும் சற்று நேரம் திகைத்தவன் போல் நின்றுவிட்டான். தூங்கு மூஞ்சி மரத்தடியில் கிடந்த பெஞ்சியில் அந்தக் குளிரையும் லட்சியம் செய்யாமல் யாரோ முகத்தை மூடிக் கொண்டு தூங்குவதைப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்தான். பனி, படலம் படலமாய் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது.... உடனே போனால் அவுட்ஏருன்னி பஸ்ஸைப் பிடிக்கலாம்...

''அண்ணா!'' என்று நளினி அவன் எதிரே வந்து நின்றாள். தலையைச் சுற்றி முகவாயில் இறங்கிய மஃப்ளரைத் திமிறிக் கொண்டு மயிர்க் கற்றைகள் காற்றில் சிலிர்த்தன.

நிழல் உறவு

எஸ். வெங்கடேசன்

கிருஷ்ணன் தன்னையே நம்பாதவன்போல் நின்றான். நளினியை அந்த நேரத்தில் அங்கே அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. மகிழ்ச்சிக் குரலில், ''நளினி! நீ ஏன் இந்த வேளையில் வரணும்? நான் பஸ்ஸில் வந்திருப்பேனே!...'' என்றான்.

''நாலு வருஷங்கள் கழித்து உன்னைப் பார்க்கிறேன். இந்த இருட்டிலும் பனியிலும் வந்த எனக்கு ஒரு தாங்க்ஸ் கூட இல்லை...'' என்று நளினி சிரித்தாள்.

''நளினி!''

இருவரும் ஸ்டேஷனிலிருந்து வெளியே வந்தார்கள். கிருஷ்ணன் காரின் கதவைத் திறந்தான். பனி ஊசியாய்க் கையில் பாய்ந்தது. பின் ஸீட்டில் ஸூட்கேஸை எறிந்து விட்டு, டிரைவரின் ஸ்தானத்தில் அமரப் போனான்.

''நீ தள்ளி உட்கார், அண்ணா! ராத்திரி முழுக்கத் தூங்கியிருக்க மாட்டாய்...'' என்று நளினி அவனை ஒதுக்கிவிட்டு அமர்ந்தாள். மெல்லிய விரல்களின் நகங்களில் சாயம் பூசியிருந்தது. கிருஷ்ணன் அசதியுடன் கண்களை மூடிக் கொண்டான். கார் ஓடுவதே தெரியவில்லை.

''தூக்கமா?'' என்று நளினி கார் வெளிச்சத்தின் முன்னே விரிந்த பாதையிலிருந்து பார்வையைத் திருப்பாமலேயே கேட்டாள்.

''இல்லை; உன் சாரத்தியம் ரொம்பச் சுகமாயிருக்கு....'' என்று பக்கவாட்டில் திரும்பி அவளைப் பார்த்தான். உடல் வாளிப்பில், முகத்தின்சோபையில் ஒரு முதிர்ச்சி தெரிந்தது. அழகின் முதிர்ச்சியோ, அறிவும் அனுபவமும் கூட்டிய மினுப்போ? அவள் முன்னை விட இப்போது அழகாக இருந்தாள்.

''என்ன பார்க்கிறாய்?''

அவனுக்குப் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. என்ன சொல்வது? ''அப்பாவுக்கு எப்படி இருக்கு?''

நளினி காரின் வேகத்தைக் குறைத்து அவனைப் பார்த்தாள். ''ஓர் அபிவிருத்தியும் இல்லை. டாக்டர் தினம் வந்து போகிறார். ஆனால் அப்பாவுக்கோ ஏதோ பிடிப்பு விட்டுப் போனாற் போலிருக்கு. முக்கால்வாசி நேரம் 'மார்பியா'வில் காலந்தள்ள அவருக்கும் அலுப்பாயிருக்கு. என்ன செய்ய?''

அவனுள் எதுவோ புரண்டு தொண்டை வரை வந்து அடைத்தது. கண்ணில் நீர் கட்டி விட்டது.

கார் சரசரவென்று தெருக்களைத் தாண்டிப் பங்களாவின் முன் நின்றது. பெரிய கதவைத் திறந்து விட்டு, வாயில் பற்பசை வழியச் சித்ரா சிரித்துக் கொண்டு நின்றாள்.

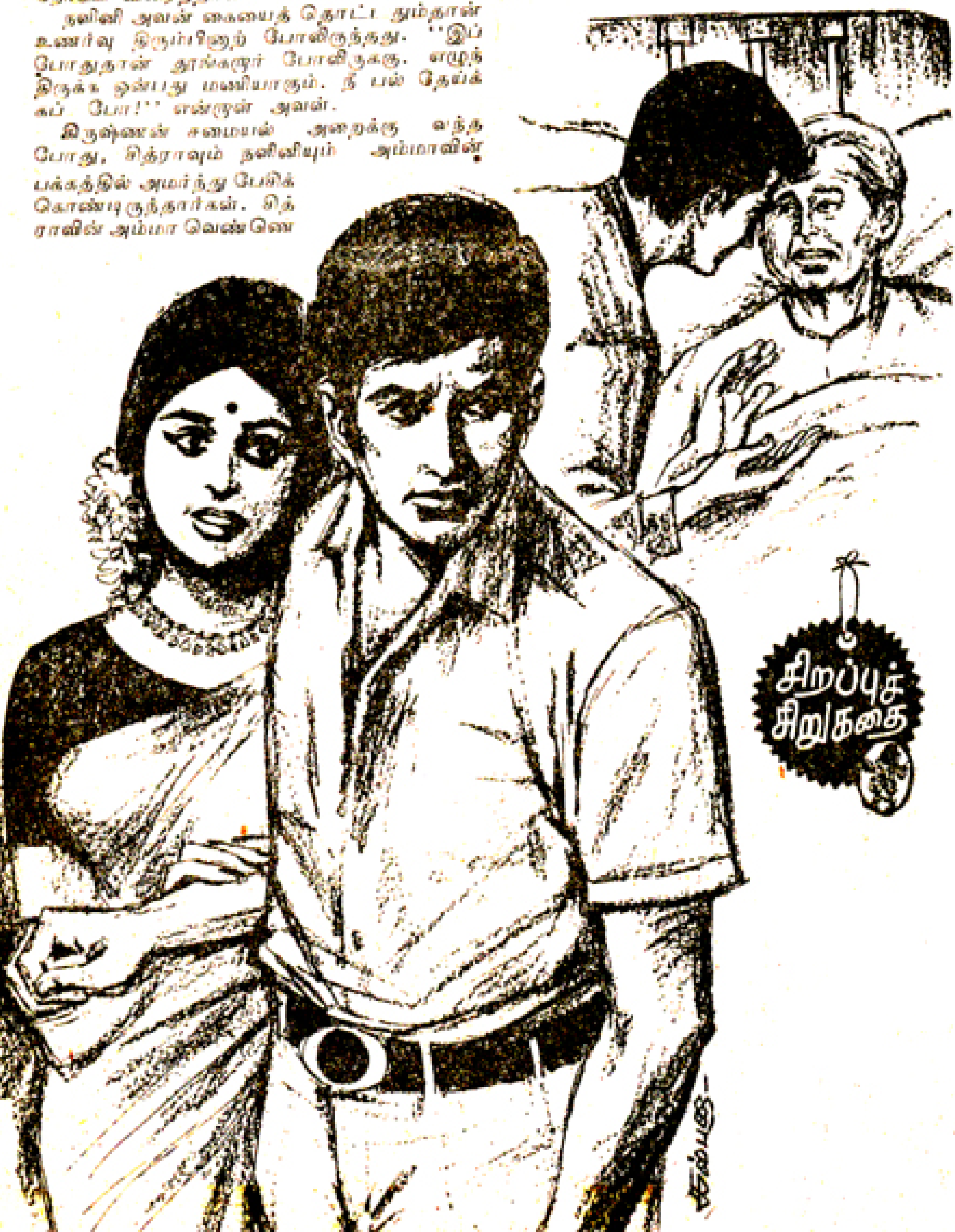
"ஹலோ!" என்றான் கிருஷ்ணன்.

பிரம்மாண்டமாய் வளர்ந்த கொன்றை மரங்களில் பனி திவலையாய்ப் படிந்து உதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. கார் நின்றதும் சித்ரா வந்து கதவைத் திறந்து விட்டாள். கிருஷ்ணன் உள்ளே அப்பாவின் அறையை நோக்கி விரைந்தான்.

நளினி அவன் கையைத் தொட்டதும்தான் உணர்வு திரும்பினாற் போலிருந்தது. "இப்போதுதான் தூங்கப் போயிருக்கார். எழுந்திருக்க ஒன்பது மணியாகும். நீ பல் தேய்க்கப் போ!" என்றாள் அவள்.

கிருஷ்ணன் சமையல் அறைக்கு வந்த போது, சித்ராவும் நளினியும் அம்மாவின் பக்கத்தில் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சித்ராவின் அம்மா வெண்ணெயைத் தண்ணீரில் மிதக்க விட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அவள் அருகில் போய் நின்று, "சௌக்கியமா?" என்று விசாரித்தான்.

"ஊம்..." என்று முனகினாள் அவள். கிருஷ்ணன் மனத்துள் சிரித்துக் கொண்டான். அவன் நிழலையே வெறுப்பவள் அவள். ஏனோ? அவளும் செயல் உள்ளவள்தான். அவளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். சித்ராவுக்கு மூத்தவர்கள். அப்பா அவர்களில் ஒருவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து தனக்குப் பதிலாகத் தம் அன்பால் இணைத்து அடக்கியிருக்கலாம். ஏனோ அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை. எனவே, கிருஷ்ணனை அவள் மன்னிக்கவில்லை.

"கண்ணா, இங்கே வா! காப்பி ஆறிப் போகிறது!" என்று அம்மா அழைத்தாள். கிருஷ்ணன் அவள் அருகில் சென்று சிவப்பு 'மொசைக்' தரையில் அமர்ந்தான்.

காப்பி சூடும் மணமுமாக வாயை நிறைத்தது. அம்மாவின் பார்வை வாஞ்சையுடன் அவனை ஒற்றியது.

"மாமி! கண்ணன் வரவில்லையென்று உருகிக் கரைந்து கொண்டிருந்தீர்கள். அவனுக்கு இன்னொரு டம்ளர் காப்பியாவது கொடுங்கள்..." என்றாள் சித்ரா. கிருஷ்ணன் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தான். நளினிக்கு அருகில் அவள் அழகு அடங்கினாற்போல் அவனுக்குத் தோன்றியது. அவளை எட்டு வருஷங்களுக்குப் பின் இப்போதுதான் பார்க்கிறான். அடர்த்தியான தலைமயிரின் நெருக்கத்தில் நெற்றியே குறுகினாற்போல் தோன்றியது. எழுதினாற் போன்ற புருவங்களின் அடியில் பெரிய விழிகள் சலிப்பின்றி அலைந்து கொண்டிருந்தன. அவள் அவனையே விடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இதழோரம் புன்னகை அரும்பியிருந்தது.

கிருஷ்ணன் கட்டிலில் படுத்துப் புரண்டு கொண்டிருந்தான். பிற்பகலின் தன்மையான வெய்யிலில் மெல்லக் கண்களை அழுத்திய அரைத் தூக்கம் போய் விட்டது. ஜன்னல் வழியே வானம் நீலத் தகடாய்த் தெரிந்தது. நடுவே மரங்களினூடே மாதா கோவிலின் உச்சியில் சிலுவை சின்னமாய் நின்றது. தோட்டத்தில் மோட்டார் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஓசை. அவன் அறைக்குள் பார்வையைத் திருப்பினான். இதமான பச்சை வர்ணம் பூசிய சுவர்கள். நெடுகிலும் அப்பாவின் புகைப் படங்கள். அப்பா அந்தக் காலத்தில் ஜெயிலுக்குப் போனவர். நேருவோடு கை குலுக்கியிருக்கிறார். மகாத்மா காந்தியின் கையெழுத்தில் கடிதம் பெறும் பேறு பெற்றவர். செல்வாக்கானவர்தாம். சமூக சேவை, சீர்திருத்தம் என்று அலைந்திருக்கிறார். அதனால்தான் அவனுக்கு இந்த வாழ்வு கிட்டியிருக்கிறது.

நெஞ்சில் என்னவோ அழுத்திற்று.

சிறுவனாய், எங்கோ பெயர் தெரியாத ஆசிரமத்தில் அநாதையாய் வாழ்ந்த வாழ்க்கை மங்கின நிழலாய் நெஞ்சில் வழுக்கியது. அத்தனை சின்ன வயதில் அப்பா அவனை அழைத்துக் கொண்டு வந்து இந்த வீட்டின் அன்பில் திணற அடித்தார். அம்மாவும்தான். அவன் வந்தபோது நளினி பிறக்கவில்லை. அம்மாவுக்குக் குழந்தைப் பேறு இந்த ஜன்மத்தில் இல்லை என்று டாக்டர்கள் சொல்லியிருந்தார்களாம். அவன் வந்து இரண்டு வருஷங்களானதும் நளினி பிறந்தாள். அவள் பிறந்ததால், அவன் அனுபவித்த அன்பும் சலுகையும் குறையவே இல்லை. ஏன்? நளினியும் அவனும் உடன் பிறந்தவர்கள் இல்லை என்ற உண்மையே அவனுக்கு வெகு நாட்கள்வரையில் தெரியாமல்தான் இருந்தது. நளினி அவன்மீது உயிரையே வைத்திருந்தாள்.

ஆனால், இப்போது நளினிக்கும் அவன் அடைய வேண்டிய பெரும் செல்வத்துக்கும் ஊடே தான் நிற்கிற உண்மைதான் விசுவரூபம் எடுத்து அவனை வதைத்தது. அப்பாவின் மனத்தில் இப்போது என்ன இருக்கும்? தான் அவசரப்பட்டு அவனை ஆசிரமத்திலிருந்து அழைத்து வந்து விட்டதாகக் குழம்புகிறாரோ? காலையில் அவரைப் பார்த்த நினைவு சிலிர்த்துக் கொண்டு வந்தது. ஒன்பது மணிக்கு அவர் கண் விழித்தபோது அவன் அருகில் இருந்தான்.

"அப்பா! இப்போ உங்களுக்கு உடம்பு எப்படியிருக்கு?"

"நீ வரணும் என்று நான் காத்துண்டிருந்தேன், கண்ணா! இனிமேல் — எனக்குப் பிறகு உன் அம்மாவையும் நளினியையும் விட்டு நீ எங்கேயும் போய் இருக்க வேண்டாம்....என்ன?"

"இதெல்லாம் என்ன பேச்சு அப்பா! நீங்களும் எங்களோடு இருக்கணும்" என்று அவன் நிமிர்ந்தான்.

"என் மேல் கொஞ்சம் கருணை வை, கண்ணா! நான் படற வேதனையை அறிந்தால் நீ இப்படிச் சொல்ல மாட்டாய்." பேசின அசதியில் அவர் கண்களை மூடிக் கொண்டார்.

நினைவை உதறித் தள்ள முயன்றவன்போல் கைகளை உயர்த்தி வீசிவிட்டு எழுந்து கீழே வந்தான். அம்மா ஊஞ்சலில் சித்ராவுக்குத் தலை பின்னிக் கொண்டிருந்தாள். அவனைப் பார்த்ததும், "இப்படி வந்து உட்கார்..." என்று அழைத்தாள்.

அவன் ஊஞ்சலுக்கு அருகில் தூணோரம் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தான். நளினி முகத்தைத் துவாலையால் ஒற்றிக் கொண்டு குளியலறையிலிருந்து வந்தாள். வெய்யில் முற்றத்தின் குறுக்கே ஓடியிருந்தது. மணியைப் பார்த்தான், நாலு.

"எனக்குப் பயமாயிருக்குடா, கண்ணா!" என்றாள் அம்மா திடீரென்று. கண்கள் நிறைந்து விட்டன. "இன்னும் எவ்வளவோ நடக்கணும். நளினிக்கு ஒரு வழி பிறக்கணும். நீயானால் என்னை மறந்தே போனாய்.."

"இல்லை, அம்மா" என்று அவசரமாகக் குறுக்கிட்டான். அதற்கு மேல் சொல்ல வார்த்தை இல்லை. மனத்தில் அலையடித்த எண்ணங்களுக்கு உருவம் கூடத் தெரியவில்லை. மௌனமாய் உள்ளங்கையை விரித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"கண்ணா!"

"என்னம்மா?"

"சித்ராவை உனக்குப் பிடித்திருக்கிறதோ?"

அவன் திடுக்கிட்டான். "என்ன கேட்டாய் அம்மா?"

"சித்ராவை உனக்குப் பிடித்திருக்கோ?"

"ஏன் எனக்குப் பிடித்து என்ன ஆகணும்?"

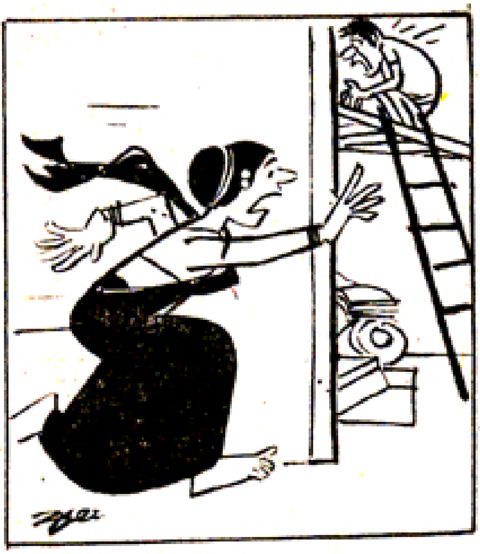
"என் மனசுக்கு என்னவோ தோணித்து. கேட்டேன். அவளைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய்?"

"அவள் அம்மாவைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கிறாய் அம்மா?"

"நீ இன்னும் எத்தனை நாட்கள் இப்படி இருக்கப் போகிறாய்?"

"இப்படியேதான்... ஒரு தடவை விழுந்தது போதும்... அந்தப் பேச்சு வேண்டாம், அம்மா. உன்னையும் அப்பாவையும் போல் எல்லோரும் இல்லை..."

கிருஷ்ணன் எழுந்து தோட்டத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு நடந்தான். ஈர மண்ணை மிதித்

"ஏன் இப்படிக் கத்துகிறீர்கள்?... பரண் மேலே என்ன? எலியா?... தேளா?... பாம்பா?..."

"ஹா... ஹா.... வ்.... ஹார்மோனியம்!"

துக் கொண்டு, காலில் செருப்பில்லாமல் மனம் போனபடி அலைந்தான். பிறகு மரத்தடியில் தொங்கிய ஊஞ்சலில் அமர்ந்தான்.

"ஜமுனா!"

வாய் அவனை அறியாமல் முனகிற்று. கண் முன்னே அவள் முகம் வந்து குதித்தது. அழகிய முகம். பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தான். அவள் இதழ்கள் பிரிந்து பற்கள் வெண்மை பளிரிட ஒளிர்ந்தன.

தோட்டத்திலிருந்து சமையலறைக்குப் போகும் பாதையில் நடந்தான். உள்ளே மின்சார விளக்கு அதற்குள் ஏற்றியாகிவிட்டது. உள்ளே குரல் கேட்டது. படியேறியவன் அப்படியே நின்றான்.

"நீ நளினிக்குத் துரோகம் பண்ணுறாய்..." என்று சித்ராவின் அம்மா சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

"நளினியே அப்படி நினைக்கவில்லை. கண்ணனைத் தன் அண்ணனாக என்றே ஏற்றுக் கொண்டு விட்டாள். நானும் அவரும் அவனைப் பிள்ளையாய் வளர்த்து இருபத்திமூன்று வருஷங்கள் ஆகின்றன."

"நளினி சின்னப் பெண். இந்த வயசில் தான் செய்யறது பெரிய தியாகம் என்று அவளுக்குப் பெருமையாய் இருக்கு. நாளைக்கு உலகம் தெரியறபோது உன்னைத் திட்டுவாள்."

"கண்ணன் - நீங்கள் நினைக்கிறமாதிரி இல்லே...." அம்மா குறுக்கிட்டாள். அவன் கேட்டறியாத கடுமை அவள் குரலில் தொனித்தது.

"நான் என்ன நினைக்கிறேன் என்று நீ என்ன கண்டாய்? இப்போ என் தம்பிக்கு மூச்சு ஒடுங்கறது என்று அறிந்து எங்கேயிருந்து வந்தான்?"

"நான்தான் எழுதி வரச்சொன்னேன்."

"நாலு வருஷங்கள் உங்கள் முகாலோபனம் இல்லாமல் எப்படி இருந்தான்? இப்போ பாசம் இழுத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டது என்கிறாய்."

"எல்லாத்துக்கும் காரணம் இருக்கு. என் பிள்ளையைப் பற்றி எனக்கு உங்களை விட நன்றாகத் தெரியும். இந்தப் பேச்சை விடுங்கள்."

அவன் முகம் இறுகிற்று. இருட்டில் வழி தவறி எதன் மேலோ மோதிக் கொண்ட உணர்வு. வேதனையூடே, அத்தையின் வயிற்றெரிச்சலை நன்றாகக் கிளற வேண்டும் என்று வெறி எழுந்தது. வெறி வந்த கவடே தெரியாமல் தோன்றிய கணமே அழிந்தது. அவன் படி இறங்கி வாசற்புறம் போனான்.

மாடி ஏறி அறைக்குள் வந்தான். நளினி அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள். "அண்ணா! உன்னிடம் ஒரு நியூஸ் சொல்லணும்..."

கிருஷ்ணன் திரும்பி அவளைப் பார்த்தான்.

அவன் விழிகளில் எதையோ தேடுபவள் போல் அவனையே விடாமல் பார்த்தவள், "அண்ணா! ஜமுனா வந்திருக்கிறாள்" என்றாள்.

"ஓ...." என்றான். முகம் கோணுவது அவனுக்கே தெரிந்தது. "அதுதானா?"

"இல்லே...நிரந்தரமாய் வந்துவிட்டாள்."

"......"

"அவள் புருஷன் இறந்து போய் மூணு மாதம் ஆகிறது."

"ஓ...."

"ஐ ஆம் ஸாரி... உன்னிடம் சொல்லாமல் இருக்க என்னால் முடியவில்லை..."

அவன் பதில் சொல்லவில்லை. அவளைப் பார்க்கவும் இல்லை. சற்று நேரம் நின்றுவிட்டு நளினி அறையிலிருந்து வெளியேறும் அரவம் கேட்டது. அறையில் மெதுவே இருள் சூழ்ந்தது.

கிருஷ்ணன் டாக்டரைப் பார்க்கப் போனபோது அவர் லோஷனில் கையை முக்கிவிட்டுப் பின்னும் இருந்த துவாலையில் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவனைக் கண்டதும் புன்னகையுடன் 'வா' என்று வரவேற்றார்.

"கண்ணா! உன் முகமே நன்றாயில்லையே. உடம்பு சரியில்லையா?" என்றார் டாக்டர்.

அவன் சிரிக்கப் பார்த்தான். "அம்மா உங்களைப் பார்த்துவிட்டு வரச் சொன்னாள். அவள் பயப்படுகிறாள்."

அவர் அவனையே சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

அவர் எழுந்து வந்து அவன் தோளை ஆதரவுடன் வருடினார். "நீ தைரியமாய் இருக்கணும். நளினி கெட்டிக்காரப் பெண். கண்ணா! உன் அப்பா உனக்காக எவ்வளவோ செய்திருக்கிறார்..."

அவரிடம் வேறு ஒன்றும் கேட்கத் தோன்றவில்லை. "நான் வரேன்" என்று எழுந்து வெளியே வந்தான்.

தெரு சலனமற்றிருந்தது. வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான். நட்சத்திரங்களின் ஓயாத அலைச்சலில் வானம் கலங்கினாற்போல் தோன்றியது... அவன் நடந்தான்.

சாலையில் பஸ்கள் இரண்டு நிமிஷங்களுக்கு ஒன்றாக வெளிச்சத்தை வாரி வீசிக்

கொண்டு விரைந்தன. சாலையின் கிழக்கே சற்றுத் தொலைவில் 'கிளப்' கட்டிடம் பொம்மை வீடாக மிளிர்ந்து கொண்டிருந்தது. யாரோ இரண்டு பேர் விளக்கு வெளிச்சத்தில் டென்னிஸ் ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள். கட்டடத்துக்குள் நாலைந்து மேஜைகளைச் சுற்றிக் கூட்டம் இருந்தது. சீட்டாட்டம் முடிய ஒன்பது மணியாவது ஆகும். சாலையில் மேற்கே குளமும் சவுக்குத் தோப்பும் இருந்தன. அவன் அந்தப் பக்கம் திரும்பி நடந்தான்.

அப்போது அப்பாவின் நண்பர் ராஜன் அவனிடம் அன்பாகத்தான் இருந்தார். அவன் அவரோடு தினமும் மாலையில் டென்னிஸ் ஆடுவதுண்டு. அப்பா அவர்கள் ஆடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். ஆட்டம் முடிந்ததும் அவன் முன்னேகிளம்பி விடுவான். அப்பாவும் மிஸ்டர் ராஜனும் 'பிரிட்ஜ்' ஆடிவிட்டு வருவார்கள். ராஜனின் மகள் ஜமுனா நளினியைச் சந்திக்க அடிக்கடி வருவாள். இப்படியாக ராஜனின் பழக்கத்தோடு ஜமுனாவோடு பழகும் வாய்ப்பும் அவனுக்குக் கிட்டியது. அந்தப் பழக்கம் ஆழ்ந்த பிரேமையாக உருத்தரித்தபோது....

ஒரு நாள் மாலை அப்பா 'கிளப்'புக்கு வரவில்லை. அவன் ராஜனுடன் டென்னிஸ் ஆடிவிட்டுப் புறப்பட்டான். "மிஸ்டர் கண்ணன்! இரு நானும் வரேன்" என்று ராஜனும் அவனுடன் புறப்பட்டார். மார்ச் மாதம். நிழல் மெலிந்து வர மறையும் வெளிச்சத்தை ரசித்துக்கொண்டே நடந்தான் கிருஷ்ணன். அவர் பேசாமலே அவனுடன் நடந்து கொண்டிருந்தார். குளத்தண்டை வந்ததும் "இந்த வெப்பத்துக்குக் குளத்தங்கரை, ரொம்ப சுகமாக இருக்கும். கொஞ்ச நேரம் நின்றுவிட்டுப் போகலாம், வா" என்று அவனை லட்சியம் செய்யாமல் மேட்டுச் சரிவில் இறங்கினார். ஜமுனாவின் நினைவில் லயித்திருந்த அவன் அவர் பின்னே நடந்தான். இருவரும் நீரின் அருகில் மௌனமாக நின்றார்கள்.

"கண்ணா, நான் சொல்வதைக் கவனமாகக் கேள்... என்னைப் பார்...!" என்றார் அவர் திடீரென்று.

அவன் திடுக்கிட்டு அவரைப் பார்த்தான்; இருள் முழுசாய் இறங்கி விட்டது. அவர் முகம் தெளிவில்லாமல் தெரிந்தது.

"நான் உன்னையும் ஜமுனாவையும் பற்றி என்னவோ கேள்விப்பட்டேன், நிஜமா?"

அவனுக்கு வாய் உலர்ந்து விட்டது. 'எதற்காக நான் பயப்படணும்' என்று தன்னையே கேட்டுக் கொண்டவன் பேசுமுன்பே; "நீ சொல்ல வேண்டாம். நான் என் பெண்ணின் எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சில திட்டங்கள் வைத்திருக்கிறேன். நீ இப்படிக் குறுக்கே வரப்போகிறாய் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. காதல் என்ற உணர்வில் — சொல்லில் — எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. ஜமுனா சின்னப் பெண்; தனக்கு எது நல்லது என்று அறிந்துகொள்ளும் வயதில்லை. நீதான் இந்த 'நான்சென்ஸ்' எல்லாவற்றையும் நிறுத்தணும், என்ன?" என்றார்.

கிருஷ்ணன் ஜல மட்டத்தை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"உன்மேல் எனக்கு வெறுப்பு இல்லை. நான் ஒப்புக் கொண்டாலும் ஜமுனாவின் அம்மா காதில் போட்டுக் கொள்ள மாட்டாள். குலம், கோத்திரம் என்று ஏதாவது சொல்லுவாள். அவள் ஆசார சீலமாகப் பண்ணினவர்..." அவர் வாயிலிருந்த பைப் அந்த நேரம் பார்த்து அணைந்துவிட்டது. தீக்குச்சியைக் கிழித்து அதை மீண்டும் பற்ற வைத்துக் கொண்டு அவன் அருகே வந்து நின்றார். "போகலாமா?"

"நான் கொஞ்ச நேரம் இருந்துவிட்டு வருகிறேன்..." என்றான் கிருஷ்ணன்.

"தாங்க்ஸ்... நான் வரேன்..." என்று சொல்லிக் கொண்டு அவர் மேட்டில் ஏறி மறைந்து போனார். அவன் வெகு நேரம் அப்படியே நின்றான். ஜமுனா தனக்கு இல்லை என்ற உண்மை அப்படியே நெஞ்சைப் பாறையாய் அழுத்திற்று. தான் அநாதை என்பதை அவர் சொன்ன விதம் அவன் மனத்தைக் கீறிற்று. அந்த வேதனையையும் மீறி, தனக்குப் புத்தி சொல்ல அவர் இந்த இடத்தை எப்படித் தேர்ந்தெடுத்தார் என்ற வியப்பு எழுந்தது.

குளமும் சவுக்குத் தோப்பில் சீறிக் கொண்டு வந்த காற்றும் அந்த இரவும் அவன் மனத்தில் படிந்து போயிருந்தன. அவன் தனியாகச் சரிவில் நிற்க, மேட்டுக்கு மறுபுறம் ஓர் உலகம் அவனை ஒதுக்கிவிட்டு இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

மிஸ்டர் ராஜனை நினைத்துக் கொண்டு நடந்தான். அவர் ஜமுனாவின் எதிர்காலத்தைப் பற்றி என்ன கனவு கண்டாரோ? ஜமுனாவைப் பார்க்க வேண்டும் என்று தோன்றியது. அவள் இப்போது எப்படி இருப்பாள்? கண் முன்னே அவள் சிரிப்பும் களிப்புமாய் வாழ்ந்ததை அவன் பார்த்திருக்கிறான். இப்போது வாழ்விழந்த அவள் கோலத்தைக் கற்பனை செய்ய மனமே மறுத்தது.

மாதாகோவிலையும் அநாதை விடுதியையும் சுற்றிக் கொண்டு இரவின் அமைதியில் நடக்கையில் ஜமுனாவின் வீட்டு விளக்கு எரிவது தெரிந்தது. அந்தத் தெருவிலேயே மொத்தம் நாலைந்து வீடுகள்தாம். இடையிடையே தோப்புக்களும், வெற்று வெளியும்,

"சார், உங்கள் கம்பெனியிலே எனக்கு ஒரு வேலை...!"

"எங்கள் கம்பெனிக்கு முப்பது வருட அனுபவத்துடன் கூடிய இருபத்தைந்து வயதுடைய இளைஞர்தான் தேவை."

கிருஷ்ணன் தன்னையறியாமலே அந்த வெளிச் சத்தை நோக்கி நடந்தான்.

வெளியே நட்சத்திரங்களின் ஒளியில் இருட்டு கனத்தது. வராந்தாவுக்கு அறையில் ஜமுனா ரேடியோவின் அருகே குனிந்து நின்று கொண்டிருந்தாள். அவன் எத்தனையோ முறை அந்த அறையில் அவள் அண்ணனுடன் அமர்ந்து மணிக் கணக்கில் பேச்சில் செல வழித்திருக்கிறான். கிருஷ்ணன் பார்த்துக் கொண்டே யிருந்தான். வீட்டினுள் நுழைந்து அவளுடன் பேசலாமா என்ற ஆசை எழுந்து மறைந்தது. இப்போது இருந்த மனநிலையில் அவளிடம் பேச அவனிடம் வார்த்தைகள் இல்லை.

ஜமுனா திடீரென்று நிமிர்ந்தாள்; ஜன்னலை நோக்கி வந்து நின்றாள். அவன் உடல் சிலிர்த்தது. நிச்சயமில்லாத வெளிச்சத்தில் அவள் முகம் அரைகுறையாகத் தெரிந்தது. உணர்ச்சிகள் வடிந்த முகமாக, பனி வெள்ளையாகத் தெரிந்தது. அவன் இருந்த இடத்திலிருந்து இருட்டில் அவன் நிற்பதை அவள் அறிய முடியாது.

ஜமுனா வெளிச்சத்தை விட்டு அவன் நின்ற இருட்டை நோக்கி வர மாட்டாள் என்ற உண்மையை மனம் ஒப்புக் கொள்ள மறுத்தது. சற்று நேரத்துக்குப் பின் வாசல் அறை விளக்கு அணைந்தது. ஜமுனா உள்ளே போய் விட்டாள்.

அவன் இருளில் தனியாக நின்றான்.

ஹால் கடிகாரம் பன்னிரண்டு மணி அடித்தது. வீடு அமைதியில் ஆழ்ந்திருந்தது. நளினியும் சித்ராவும் மாடியில் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்மாவும் அத்தையும் அடுத்த அறையில் இருந்தார்கள். கிருஷ்ணன் அப்பாவின் கட்டிலுக்கருகே சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து அரைத் தூக்கத்தில் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தான்.

''கண்ணா!''

அவன் அவசரமாக எழுந்து அவர் அருகில் குனிந்தான். இரவின் தனிமையில் பல பயங்கரங்கள் மனத்தில் எழக் கண்கள் கனத்தன. அவன் கையை அப்பா மென்மையாய்த் தடவினார். ''பயமாயிருக்கா கண்ணா?'' என்று மென்சிரிப்புடன் வினவினார். அவன் தலையசைத்தான்.

''தினமும் நளினியாவது உன் அம்மாவாவது ராத்திரி எனக்குத் துணையாக இருப்பார்கள். உனக்குப் பழக்கம் இல்லை யல்லவா? நான்தான் உன்னை எனக்கு உதவியாக இருக்க அனுப்பணும்னு உன் அம்மாவிடம் சொன்னேன். உனக்கு அலுப்பாயிருக்கா? தூக்கம் வரதா?''

''இல்லை... என்ன வேணும் அப்பா? குளு கோஸ் வேணுமானாலும் கரைச்சுத் தரச் சொல்லுள் அம்மா. கொண்டு வரவா?''

''அதெல்லாம் வேண்டாம். இப்படி உட் கார்'' என்று அவனுக்கு இடம் கொடுத்தவர், ''இனிமேல் பாரத்தைக் கண்டு மலைக்கக் கூடாது. நீதான் தாங்கியாகணும். நான் எல்லா ஏற்பாடும் பண்ணி விட்டேன். உயில் எழுதியாச்சு. டாக்டரும் மிஸ்டர் ராஜனும் சாட்சிக் கையெழுத்துப் போட்டார்கள்... சாயந்திரம் மிஸ்டர் ராஜன் இங்கே வந் திருந்தார். நீ போன பிறகு...'' என்றார்.

''என்னைக் குப்பைமேட்டிலிருந்து எடுத்து வந்து உங்கள் பிள்ளையாய் வளர்த்தீர்கள். இப்போ என்னால் காலை ஊன்றி நிற்க முடி கிறது. இதற்கே நான் ஏழு ஜன்மங்கள் உங்கள் பிள்ளையாய்ப் பிறந்து உழைக் கணும். ஆனால் நளினியோடு உங்கள் சொத் துக்களைப் பங்கு போட்டுக் கொள்ள என் மனம் ஒப்பாது. உங்களுக்கும் அம்மாவுக்கும் பிள்ளையாய்ப் பிறக்கும் பாக்கியம் எனக்குக் கிட்டவில்லை...'' ஆவேசமாய் வந்த பேச்சு வடிந்து நின்றது. கண்ணில் நீர் ததும்பி வழிந்தது.

''கண்ணா! உன் மனசு எனக்குப் புரியறது. நான் சொல்வதைக் கேள். இந்த வீட்டுக்கும் சொத்துக்கும் உனக்குப் பூரண உரிமையை நான் அளிக்கிறேன். இதெல்லாம் நான் சம் பாதித்த சொத்து...''

''இல்லை அப்பா... நான் நளினிக்கு கார்டி யனாய் இருக்கிறேன். அம்மாவைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன். ஆனால் எனக்கு உரிமையில் லாததை என் மேல் திணிக்காதீர்கள்!''

அவர் ஒரு பெருமூச்சுடன் அவன் முகத்தில் தம் விழிகளை ஊன்றினார். உடலில் முதுமை பறந்து வந்து ஒட்டிக் கொண்டாற்போலத் தோன்றியது. ''நல்லது கண்ணா! என் உள் ளத்தைக் கீறிப் பார்த்து விடுவது என்று நீ முனைந்து விட்டாய்...''

''என்னை மன்னித்துவிடுங்கள் அப்பா!''

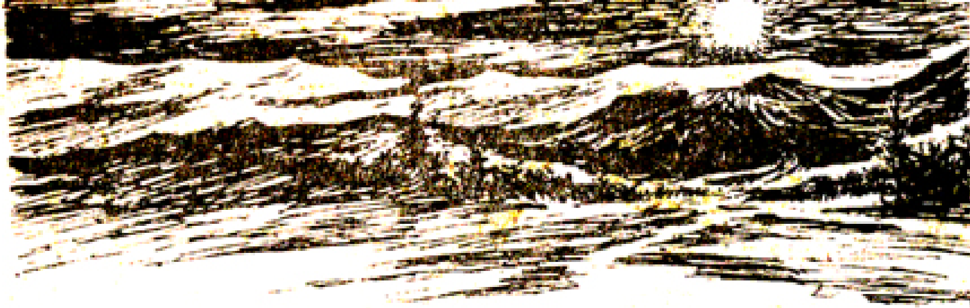
''கண்ணா! நீ என் மகன்! அது வேறு யாருக்கும் தெரிய வேண்டிய அவசியமில்லை. உனக்குக்கூடத் தெரிய வேண்டாம் என்று நான் உறுதியாய் இருந்தேன். உன்னைப் பெற்றவள் இப்போது இல்லை. நளினியின் அம்மாவுக்கு உடம்பு முடியாமல் போய் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தபோது நர் ஸாக வந்தாள்... அது இப்போ எதுக்கு? நளினியின் அம்மாவுக்கே இன்றுவரையில் எது வும் தெரியாது. ஏதோ ஒரு 'ஹோமி'லிருந்து உன்னை எடுத்து வந்ததுதான் அவளுக்குத் தெரியும். தப்பு எது, சரி எது என்று மென்ன யோசித்துக் கொள். உன் கண்ணில் நான் பாதாளத்தில் விழுந்து விட்டேன் என்று அறிவேன். ஆனால் உன் உரிமையை நீ ஒப்புக் கொள்ளணும்...''

அப்பா கட்டிலில் அடிபட்ட பட்சியாக விழுந்தார்.

கிருஷ்ணன் ஜன்னல் அருகில் போய் நின் றான். மனத்துள் ரயிலில் கழிந்த இரவுப் பிர யாணமும், அதிகாலை இருளில் நளினியுடன் காரில் வந்ததும், ஜமுனாவுடன் இனிமையாய்க் கழிந்த மாலைப் பொழுதும் சித்ராவின் கூந்தல் கற்றையின் கருமையும், நளினியின் அழகும், அம்மாவின் புன்னகை தவழும் சாந்தமே உருவான வதனமும் நீல விளக் கின் ஒளியில் மின்னித் தட்டாமாலை ஆடின.

தன்னைப் பெற்றவளின் முகத்தைக் கற்பனை செய்ய முயன்றான். இனம் விளங்காத அவ லட்சணமான உருவம் ஒன்று மனக் கண்ணில் தோன்றி அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தது.

வானில் நட்சத்திரங்கள் ஒரு ராட்சத மேகத்துள் மறைந்து போயின.

புவனம் எங்கும் அழகைக்காணப்
புறப்படு தம்பி.
கவனம் உண்டேல் படைப்பின் ஊடே
காண்போம் தெய்வத்தை!

மலையின் வெளியில், மேனி தழுவும்
மாருத கீதம் கேள்.
அலையின் அசைவில், கடலின் ஓரம்
அற்புத நடனம் பார்.

அருவித் துமியில் அதிசய சக்தி
ஆனந்தக் கூத்து!
மருவித் திமிரும் நதியே ஜீவ
வளத்தின் பேரூற்று!

புவனம் எங்கும் அழகைக் காணப்
புறப்படு தம்பி,
கவனம் உண்டேல், படைப்பின் ஊடே
காண்போம் தெய்வத்தை.

புல்லின் பசுமை, புள்ளின் எளிமை
விலங்கு லோகங்கள்.

உள்ளம் உயிரில் ஓயும் மாந்தர்
உணர்ச்சி வெள்ளங்கள்

மணமும் சுவையும் ஊறும் உலகில்
வகைகள் எத்தனையோ,
குணமும் கோடி கோடி இதனைக்
கோடித்தார் எவரோ?

புவனம் எங்கும் அழகைக் காணப்
புறப்படு, தம்பி
கவனம் உண்டேல், படைப்பின் ஊடே
காண்போம் தெய்வத்தை.

பனியின் துளியில் ஆயிர வண்ணம்
படைத்தது எப்படி, யார்? -- அதில்
எனையும் உனையும் ஈர்க்கும் இந்த
எண்ணம் எழுப்பிய தார்?

புவனம் எங்கும் அழகைக் காணப்
புறப்படு, தம்பி
புறப்படு தம்பி

எழிலின் இறைவன்

தம்பி சீனிவாசன்

அழகு

கௌசிகன்

இதமான கதகதப்புக் குறைந்தது போயிருந்தது. குளிர்ந்த காற்று வேறு உடலைக் குறுக வைத்தது. கண்ணைத் திறக்க மனமில்லாத நித்திரையின் சுகம். ஆனாலும் நினைவு விழித்துக் கொண்டிருந்தது. ஒரு கையால் சற்றே ஒதுங்கிக் கிடந்த போர்வையை இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டாள். மற்றொரு கை படுக்கையைத் துழாவியது — கண்களைத் திறக்காமலேதான்! தன்னை அணைக்கும் கரங்களுக்குரியவனும் அருகில் இல்லை என்பதைத் துருதுருக்கும் விரல்கள் உணர்த்தின. போர்வைக்குள்ளிருந்து முகத்தை மட்டும் மெல்ல நீட்டி, சற்றே இமைகளை விலக்கிப் பார்த்தாள் வசந்தா. படுக்கையறையில் மங்கிய ஒளி மறைந்து கணீரென்ற வெளிச்சம் கண்களைக் கட்டியது. ஜன்னலின் அருகே நின்றபடி தலை வாரிக் கொண்டிருந்தான் அவளுடைய 'அவரா'ன கோபு. முதல் நாளிரவு முரட்டுத்தனத்தோடு இருந்த அவனது எடுப்பான முகமாய் இப்போது மழுமழுவென்று கண்ணாடியாக விளங்கியது. அவன் குளித்துத் தயாராகி விட்டான். அதிகாலையிலேயே எழுந்திருந்து வில் வண்டியைக் கட்டிக் கொண்டு சர்க்கரைத் தொழிற்சாலைக்குப் போக வேண்டும் என்பது முதல் நாளே திட்டமிட்டிருந்த செயல்தான். அதற்கேற்ப அவன் எழுந்திருந்து விட்டான்.

அதற்கு மேல் போர்வையின் பாதுகாப்பில் பதுங்கிக் கொண்டிருக்க வசந்தாவினால் முடியுமா? படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். முழங்கால்கள் இரண்டையும் கட்டிக் கொண்டு, ''என்னை எழுப்புவதற்கென்னவாம்?'' என்றாள் செல்லச் சிணுங்கலுடன்.

ஸ்லாக்கை எடுத்து மாட்டிக் கொண்டே கோபு கட்டிலை நோக்கி வந்தான். ''உன்னை எழுப்பித் தொந்தரவு செய்யும்படியாக அப்படி யொன்றும் அவசியமோ அவசரமோ ஏதுமில்லை. நீ அசந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தாய். உன்னை எழுப்புவானேன் என்று தான்....!'' வசந்தாவின் தோள் மீது கை போட்டு அவள் அருகில் அமர்ந்து கொண்டான் கோபு. பின்னலோடு சேராது பிடரியில் கொத்துக் கொத்தாகச் சுருண்டு நிற்கும் கேசச் சுருள்களில் விரல்களைக் கொடுத்து அளைவதில் அவனுக்கு ஒரு தனி ஆனந்தம். அந்தக் கூச்சத்தினால் வசந்தா நெளிவதைக் கண்டு மகிழ்வதில் அவனுக்கு ஒரு லயிப்பும் கூட...

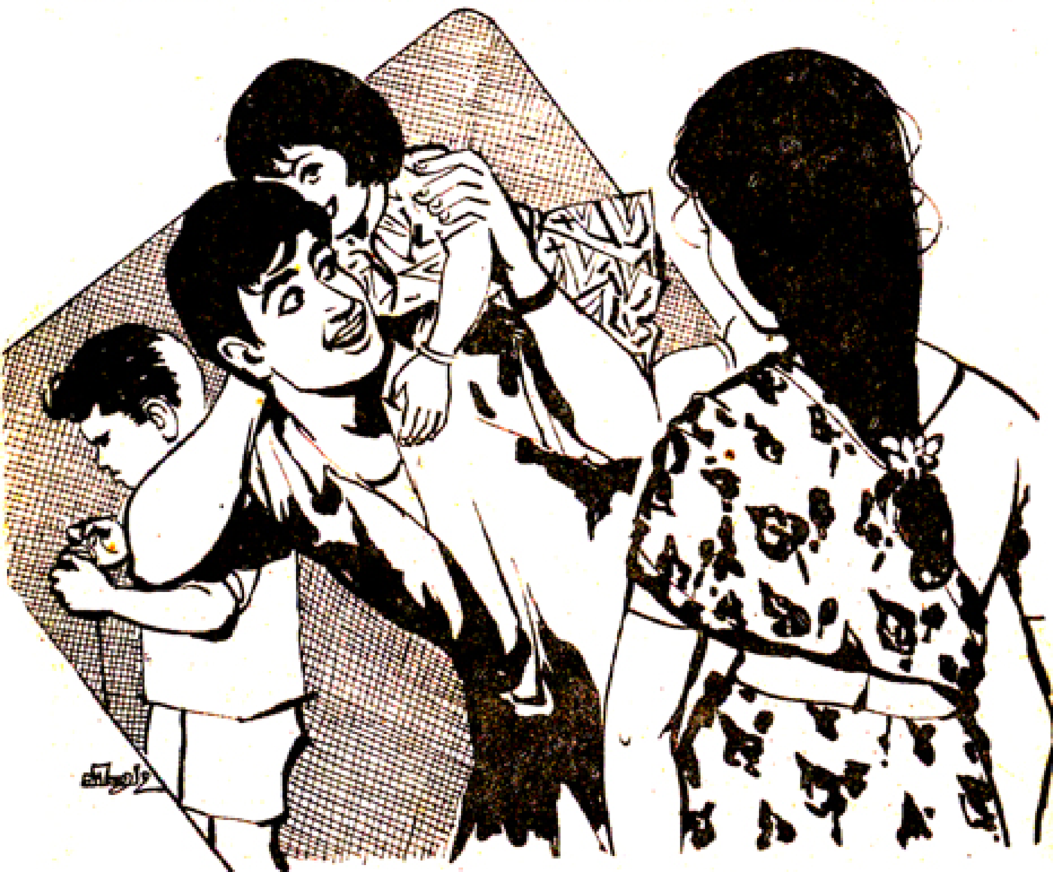
அப்போது வாசல் பக்கமிருந்து, ''அப்பா, எல்லாம் ரெடி!'' என்று கணீரென்று ஒலித்த ஒரு குழந்தைக் குரல் அவளைத் தன் நினைவுக்குக் கொண்டு வரவே, ''பானுவும் உங்களோடு வருகிறாளில்லையா?'' என்று அரக்கப் பரக்க அன்றைய அலுவல்களுக்கு ஆயத்தமானாள்.

பசுஞ் சாணமிட்டுப் பக்குவப்படுத்திய வீட்டின் தலைவாசலில் தாமரைப் பூக் கோலத்தைப் பதித்துவிட்டு நிமிர்ந்து படியேறியவள், நிலைப்படியருகே சற்றே உடலைத்

துவளவிட்டு அதில் சாய்ந்து நின்றபடியே தெருக் கோடி சென்று திரும்பும் வில் வண்டி கண்ணுக்கு மறையும் வரை பார்த்துக்கொண் டிருந்தான்.

உள்ளேயிருந்து சின்னக் குரல் ஒன்று அவனை அழைத்தது. "உமாக் கண்ணு! இதோ வரேண்டாம்மா!" என்று உள்ளே போகத் திரும்பியவனின் பார்வையில் அதி காலையில் மார்கழி மாதத்துக்காக ஏற்றி வைத்த மங்கல விளக்குப் பட்டது. நிலைப் படிக்கருகேயுள்ள மாடப் பிறையில் சுடர் மங்கும் அந்த அகல் விளக்கின் திரியை நிமிண்டிச் சிரிக்கச் செய்து விட்டு உள்ளே போனான். புத்தம் புது மலர்களாக அவனது இரண்டு பெண்களும் படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மூத்தவள் உமாவுக்கு ஐந்து வயது. இளையவள் ருக்குவுக்கு மூன்று வயது. குழந்தைகளை வாரி அணைத்து முத்தமிட்டாள் வசந்தா. அம்மாவின் அன்பு அணைப்பு அவர்களின் அதிகாலைச் சோம்பலை விரட்டி விடவே குழந்தைகள் பல் துலக்கக் கிணற்றடிக்கு ஓடினர்.

மஞ்சள் மணக்கக் குளித்து மடியுடுத்திக் கொண்டு வந்த வசந்தா பூஜை அறையினுள் நுழையும் போது குழந்தைகள் இரண்டும் கூடத்தில் உட்கார்ந்து சுவாரசியமாக ஏதோ விளையாடிக் கொண்டிருந்தன. சந்தன மரச் சிமிழிலுள்ள குங்குமத்தை எடுத்த அவளது மென் விரல்கள் அதை லாகவமாகக் கச்சிதமாகத் தந்தப் பிறை நுதலில் பதித்தன. அவளுக்குப் பொட்டிட்டுக் கொள்ளக் கண்ணாடி தேவையில்லை. ஆனால் குங்குமம் குழைந்த விரலை நடு வகிட்டில் தீற்றிக் கொள்ள மட்டும் அவள் அந்தப் படத்தினருகில் செல்லுவாள். அந்த வீட்டில் கண்ணாடி கிடையாது. பானு இரண்டு வயதுக் குழந்தையாக இருக்கும் போது அதைப் போட்டு உடைத்து விட்டாள். உடைந்த அதன் ஒரு பெரிய துண்டு கோபு 'ஷேவ்' செய்து கொள்ளும் போது பயன் பட்டது. ஐந்து வருஷங்களாகப் போகிறது. இன்னும் வேறு புதிய கண்ணாடி வாங்கக் கைவரவில்லை. அவள் தினமும் குங்குமம் பதித்த விரலை வகிட்டில் துடைத்துக்கொள்ள அந்தப் படத்தினருகில் போய் நின்றுகொண்டு தான் அதைச் செய்வாள். ஒரு விதத்தில் அவளுக்குக் கண்ணாடியாகப் பயன்பட்டது அந்தப் படம். அதில் மங்கலாகத் தெரியும் நிழலில்தான், உத்தேசமாகத் தன் சிங்காரிப்பை முடித்துக் கொள்வது அவள் வழக்கம். அந்தப் படம் அவர்கள் கல்யாணமான கையோடு ஸ்டுடியோவில் போய் எடுத்துக் கொண்டது. தினமும் போலவே இன்றும் ஓரக் கண்ணால் அந்தப் படத்தைப் பார்த்தாள். 'இவர் என் உரிமை' என்பதை நிலை நாட்டுவது போல் அவர் உடலோடு ஒட்டினாற்போல் தான் நிற்பதைப் பார்க்கும்போது அவளை அறியாமல் முகத்தில் ஒரு மலர்ச்சி தோன்றும். இன்றைக்கும் அவள் பார்வை அந்தப் படத்தில் பதியாமல் இல்லை. சற்றுத்

தள்ளி நின்று தலையைச் சாய்த்தபடி அவள் கோபுவைப் பார்த்தாள். 'பார்வையைப் பார்!' என்று செல்லமாகப் படத்தில் உள்ள உருவத்தின் கன்னத்தில் தட்டிவிட்டு உள்ளே சென்றாள். அவள் கணவன் கோபுவின் அந்தத் துளைத்தெடுக்கும் பார்வை அவள் மீது படியும் போதெல்லாம் அவள் உள்ளம் குறுகுறுக்கும். அந்தப் பார்வையில் தன்னை மறந்து, தான் அவருக்குடையவளான அந்த நாளை நினைத்தபடியே முறத்தில் அரிசியை எடுத்துக் கொண்டு வந்து கல், நெல்லைப் பொறுக்கலானாள். கை அரிசியிலே நெல்லைத் தேடிக் கொண்டிருந்தது. மனமோ கடந்த கால வாழ்வின் சுவையான கற்கண்டுக் கட்டிகளைத் தேடிப் பிடித்து எண்ணத்திலே இனிப்பேற்றிக் கொண்டிருந்தது.

கோபு அவன் கணவனானதும் சென்னைக்கு வேலையாகிப் போன போது, தான் ஆசைப்பட்ட பட்டண வாழ்க்கை தனக்கு வரக் காத்திருக்கிறது என்று வசந்தா மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் மூழ்கித்தான் போனாள்.

தனிக் குடித்தனம், சந்தோஷ வாழ்க்கை என்று தாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது உள்ளம். ஆனால் அதைத் தவிக்க வைக்கும் செய்தியோடு ஒரு நாள் திரும்பி வந்தான் அவள் கணவன் கோபு.

சுதந்திர மனப்பான்மை கொண்ட அவனுக்கு மேலதிகாரியின் அதிகாரம் பிடிக்கவில்லை. வேலைக்குக் கால் கடுதாசியை நீட்டிவிட்டான். அது மட்டுமல்ல. இனிப் பிறரிடம் கை கட்டிச் சேவகம் செய்வதில்லை என்னும் உறுதியோடு வந்திருப்பதாகவும் கூறினான். வசந்தாவுக்குக் கணவனின் போக்கு திகைப்பாக இருந்தது. கொஞ்ச நாள் பழக்கம்தான். என்றாலும் அவன் பிடிவாதத்துக்குப் பெயர் போனவன் என்பதைப் புரிந்து கொண்டிருந்தாள் அவள்.

"உழுதுண்டு வாழ்வாரே, வாழ்வார், மற்றெல்லாம் தொழுதுண்டு பின்செல்பவர்" என்று கூறித் தன் கிராமத்துக்கே சென்று சொந்த விவசாயம் செய்யப் போவதாகத் தெரிவித்து அதற்கான ஏற்பாடுகளையும் கவனிக்கலானான் கோபு. பட்டண வாசம்; பகட்டான வாழ்வு இவைகளுக்காக ஏங்கிக் கொண்டிருந்த இளம் வசந்தாவின் உள்ளம் ஏமாற்றத்தினால் அழுதது. ஆனால் கணவனின் திட்டத்தை எதிர்த்து அவள் அடம் பிடிக்கவில்லை. அவன் அன்பிலே கட்டுண்டு கிடந்த அவள் தன் ஆசைகளை அழுத்திக் கொண்டு அவன் பின்னால் கிராமத்துக்குப் போனாள்.

வசதிகள் குறைந்த குடும்பத்தில் பிறந்து விட்ட வசந்தாவிடம் ஓர் அபூர்வமான குணம் படிந்திருந்தது. சாதாரணமான ஆடை அணிகளிலும் கூடத் தன்னை வசீகரமாக அலங்கரித்துக் கொள்ளும் ரகசியத்தை அறிந்திருந்தாள் அவள். எந்த ஆடையை அணிந்து கொண்டாலும் அவளுக்கு அழகாக இருக்கும். அப்படியொரு வனப்புமிக்க, வாளிப்பான உடல் அவளுக்கு. நவநாகரிகப் பொருள்களின் வசதிகளோடு அழகுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று கற்பனை கண்ட தனக்குக் கிராம வாழ்க்கை வாய்த்ததே என்று மனம் இடிந்து போய் விடவில்லை. காலையும் மாலையும் தண்ணீர் எடுத்து வர வாய்க்காலுக்கும், சுவாமி தரிசனத்துக்குப் பெருமாள் கோயிலுக்கும் போவதைத் தவிர வேறு எங்கும் போக முடியா விட்டாலும் இருப்பதைக் கொண்டு நாளுக்கு ஒருவிதமாகத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளுவாள்.

ஊரார் பார்ப்பதற்காக அல்ல, அவள் உள்ளத்தில் இருப்பவனின் மகிழ்ச்சிக்காக. கோபுவும் வசந்தா வாயில் புடவை உடுத்தி வந்து நின்றாலும் பிரமாதமாகப் புகழுவான்.

தன் ஒப்பனை இன்மையோ புத்தாடைகள் இல்லாததோ கணவனின் அன்பிலே எவ்வித மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தாது என்ற நிலையில் கோபுவின் மீது கொண்டிருந்த வசந்தாவின் பாசமும் பக்தியும் ஆவேசமாகப் பெருகின.

கணவனின் இந்த இதய நெருக்கத்திலே வசந்தா பூரித்துப் போனாள். 'மகிழ்ச்சி' என்னும் மரம் 'அழகு' என்னும் பூத்த பூக்களை அவள்மீது பொலபொலவென்று உதிர்த்துக் கொண்டிருந்தது.

கோபுவின் சொந்த விவசாயம் அவனைக் கோடீசுவரனாக்கி விடவில்லை. உழுதவன் கணக்குப் பார்த்தால் என்ன மிஞ்சும் ?

சிரிக்கும் கண்களோடு வண்டியை அவிழ்த்து, மாடுகளுக்கு வைக்கோலை உதறிப் போட்டுவிட்டு உள்ளே வந்தான் கோபு. ஏதோ புதிய விஷயத்தை உள்ளத்துள் வைத்திருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள் வசந்தா. குளித்துச் சாப்பிட்டானதும் ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்திருக்கும்போது 'என்னவாம்?' என்றாள் மெதுவாக.

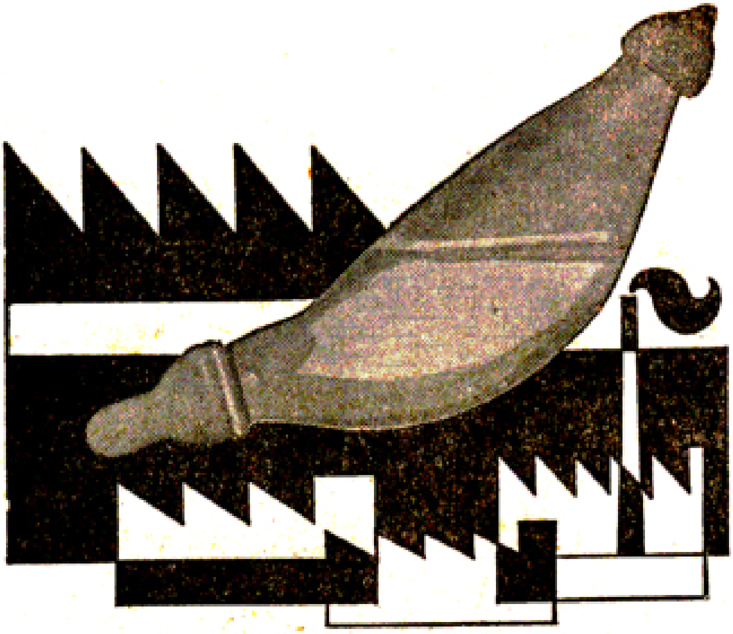
ஊஞ்சல் சங்கிலியைப் பற்றி நின்ற அவளைப் பற்றி இழுத்துத் தன் அருகிலே உட்கார வைத்துக் கொண்டு, "நாளைக்கு நாம் பட்டணம் போகிறோம். அங்கே என் வசந்தாக் கண்ணுக்கு பட்டுப் புடவை, நைலான் ஜாக்கெட் எல்லாம் வாங்கிக்கப் போறே!" என்றான்.

"நிஜமாவா? கரும்பு விளைச்சலில் அத்தனை லாபமா என்ன?" என்று தன் விசாலமான விழிகள் விரியக் கேட்டாள் வசந்தா. கணவன் கேலி செய்கிறானோ என்று சந்தேகமும் கூடவே எழுந்தது. "எனக்குப் பட்டுப் புடவை வாங்கவா? நிச்சயமாகத்தானா? எத்தனையோ செலவுகள் தலைக்கு மேலே இருக்கும் போது..."

"தன்னைக் கவனித்த பிறகுதான் தலைக்கு மேலே இருப்பதைக் கவனிக்கணும். மற்ற செலவுகளெல்லாம் பிறகுதான். இந்தத் தடவை உனக்கு — இந்தப் பட்டுடலுக்குப் பட்டுப் புடவைகள், அலங்காரப் பொருட்கள் எல்லாம். உனக்கு நல்லது வாங்கி எத்தனையோ நாளாயிற்றே" என்று செல்லமாக அவள் கன்னத்தைக் கிள்ளினான் கோபு.

"எனக்கும் அப்பா...! எனக்கும் ருக்குவுக்கும் புதுக் கவுன் வாங்கணும்" என்று ஓடி வந்து மடிமீது சாய்ந்தாள் உமா.

"இன்னும் பொங்கலுக்குப் பதினைந்துநாள் தானே இருக்கு? எல்லாருக்குமே புதிசு வாங்கணும். ஆனால் முக்கியமாக அம்மாவுக்குத்

இப்பொழுது நடைபெறுகிறது!
சென்னை சாந்தி
டிலக்ஸ் ஏர்கண்டிஷண்ட்
கிரௌன்
புவனேசுவரி
மற்றும்
தென்னுடெங்கும்
விநாயகா பிலிம்ஸ்
ஜீவநாடி
கதை-திரைக்கதை
K.S. கோபாலகிருஷ்ணன்
டைரக்ஷன்
A.K. சுப்பிரமணியம்
தயாரிப்பு
T.S. மஹாதேவன்
ஸ்டூடியோ
கற்பகம்
ELEGANT

தான். ரொம்பநாளா அம்மாவுக்கு ஒண்ணுமே வாங்கலே.'' முதுகிலே உப்பு மூட்டை கட்டிக் கொண்ட குக்குவைத் தூக்கிக் கொண்டு எழுந்திருந்தான் கோபு. பம்பரத்தைச் சாட்டைக் கயிற்றில் தூங்கப் பண்ணும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த பாலுவுக்குப் புத்தாடைகளைப் பற்றிய கவலைகளே இல்லை.

மகிழ்ச்சியில் கனத்துக் கிடந்த மனத்தோடு கணவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள் வசந்தா. 'தனக்கு நல்ல புடவை வாங்கித் தரவேண்டும் என்ற இந்த எண்ணம் அவரிடம் திடீரென்று தோன்றியதல்ல. அவர் மனத்தில் வெகுநாளாகவே இருந்திருக்கிறது. தன்னிடம் நல்ல உடைகள், அலங்காரப் பொருட்கள் இல்லை என்பதை அவர் கவனித்திருக்கிறார். அது அவர் உள்ளத்தை வெகுவாகப் பாதித்திருக்கிறது.' இந்த நினைப்பே இன்பமாகி உடலைப் புல்லரிக்க வைத்தது. அடுத்த விநாடி அதுவே அழுகையாகித் தொண்டையை அடைத்தது. கலங்கும் அவள் கண்களைக் கண்ட கோபு தவிப்புடன், ''வசி! இது என்ன? நீ அழும்படி நான்...'' என்று இழுத்தான்.

''ஐயே! நான் ஒன்றும் அழவில்லை. ஆனந்தமாக்கும் இது'' என்று வெட்கத்துடன் கண்களைத் துடைத்தபடி உள்ளே சென்றாள்.

வசந்தாவின் டம்பப் பையில் கத்தை நோட்டுக்களைத் திணித்து அவள் கையில் கொடுத்தான் கோபு. ''அவசரம் ஒண்ணும் இல்லே, வசி, இங்கே உள்ள நாலைந்து கடைகளில் உனக்கு வேண்டியவைகளைப் பார்த்து வாங்கிக் கொண்டிரு. நான் குழந்தைகளுக்கு இப்படி இந்தக் கடைகளை வேடிக்கை காட்டி விட்டு வருகிறேன்'' என்றான்.

''நீங்களும்தான் வாருங்களேன்'' என்றாள் வசந்தா. அத்தனை பெரிய கடைக்குள் தான் மட்டும் எப்படித் தனியாகப் போய் வாங்குவது என்று மலைத்தாள்.

''கடையைப் பார்த்துப் பயப்படாதே வசந்தா. சின்னக் குழந்தைகள் போலக்கூட கருத்தோடு கவனிப்பார்கள். நான் வந்து என்ன செய்யப் போகிறேன்? உன் இஷ்டத்துக்கு 'செலக்ட்' பண்ணி எடுத்துக்கொண்டு வா'' என்று அவளைக் கடைக்குள் அனுப்பி விட்டுக் குழந்தைகளுடன் கிளம்பினான்.

வசந்தாவின் மனம் 'திக் திக்'கென்று அடித்துக் கொண்டது. அப்படி ஒன்றும் அவள் பட்டிக்காடல்ல. ஓரளவு துணிச்சல்காரி என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். ஆனால் பாலு பிறந்த பிறகு அவள் எங்குமே வெளியில் போனதில்லை. பட்டணத்திலேயே அது மிகப் பெரிய கடையாக இருக்கவேண்டும். என்ன விளக்குகள்! மின் விசிறியே இல்லாமல் இந்த இடம் இத்தனை குளுகுளு வென்றிருக்கிறதே! ஆயிரமாயிரம் துணிகள் அடுக்கிக் கிடந்தன. ரெடிமேட் ஆடைகள் ஒரு பக்கம், ஆண்கள் பகுதி, பெண்கள் பகுதி என்று தனித் தனியாக இருந்தன. மெத்தென்ற புல் தரையில் நடப்பது போல் கீழெல்லாம் உயர்ந்த விரிப்புகள். தயங்கித் தயங்கி நுழையும் வசந்தாவை வரவேற்றான்

திண்ணியா உன்திறன் செப்பவும் எளிதோ?

அன்பும் அறிவும் ஒன்றென இணைந்து
அறனுக் கரணாய்த் திகழ்ந்திடும் பெரியோய்!

ஆயிரம் ஆண்டுகள் அருந்தவம் செய்தோம்
அடைந்தனம் உமையாம் அடைந்தனம்
மெய்யே!

எத்துணைத் திரைகள் இருப்பினும் அப்பால்
ஒளிர்ந்திடும் உண்மை எளிதில் காண்பாய்!

எத்துணை இடுக்கண் எதிர்ப்பட் டாலும்
எமனே எதிரில் வந்துற் றாலும்

எத்துணை உணர்ச்சிகள் உனைச் சூழ்ந்தாலும்
எளிதில் அவற்றை அகற்றிடக் கண்டோம்!

எண்ணிய கருத்தினை எம்மவர்க் குரைப்பாய்
எவரெதிர்த் தாலும் இம்மியும் தளராய்!

என்னருந் தோழர் இனைபிரிந் தாலும்
புண்ணியன் காந்தியே பிணக்குற் றாலும்

நுண்ணிய பொருளினை நுட்பமாய் ஆயும்
திண்ணியா! உன்திறன் செப்பவும் எளிதோ?

தொண்ணூற் றொன்றாம் ஆண்டினை வென்றுய்
தூயோய்! நின்புகழ் யாங்கணும் பரவிடும்

இராஜ - ரிஷியே! இராஜா - ஜீயே!
நற்றவத் தாலே நம்மிடை வாழ்வீர்!

செந்தமிழ் நாட்டார் செய்தவத் தாலே
பந்தேடும் காலம் பாங்குடன் வாழ்வீர்!

அந்தகர் ஒளிர்வர் அண்ணலுன் ஒளியால்
ஆரிய நாட்டினர் ஆண்மையில் ஓங்குவர்

வந்தேமாதரம் வணங்கிய புலவன்
அந்தோ! இன்றிலை - நின்புகழ் பாடவே!

— அய்யாமுத்து

ஒரு பெண்மணி. பெண்கள் பகுதியில் வியாபாரத்தைக் கவனிப்பவர்கள் எல்லாம் பெண்கள்தான். எதைப் பார்ப்பது, எப்படிக் கேட்பது என்று ஒன்றுமே புரியவில்லை வசந்தாவுக்கு. எதிரில் விளம்பரத்துக்கு ஒரு பொம்மை வைக்கப்பட்டிருந்தது. இடுப்பு வரையில் உள்ள அழகிய பெண்ணின் உருவம் அது. கவர் பாடியணிந்த அந்தப் பொம்மைப் பெண்ணுருவின் பிம்பமே எண்ணத்தில் சுழலக் கடைக்காரப் பெண்ணிடம் எதையோ கேட்டாள். அந்தப் பெண் தன் பார்வையால் வசந்தாவை எடை போட்டபடியே ஓர் அட்டைப் பெட்டியை அவளிடம் கொடுத்து அடுத்துள்ள ஒரு சிறு அறைக்குள் அனுப்பினாள். பெண்கள் தாங்கள் விரும்பும் ஆடைகளை அணிந்து பார்த்துக் கொள்வதற்காக அமைக்கப்பட்ட பிரத்தியேக அறை அது. நான்கு பக்கமும் கண்ணாடிகள். பட்டப்பகல் போல் விளக்குகள்!

"தேவையானால் கூப்பிடுங்கள்" என்று சொல்லி விட்டுப் போனாள் அந்தப் பெண். கதவு மூடிக் கொண்டது. தனியாக அங்கு நின்றாள் வசந்தா. இல்லை, இல்லை. பல வசந்தாக்கள் — அவளைச் சுற்றி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்! கண்ணாடிகளில் பல கோணங்களில் தெரிந்த அந்தப் பிம்பத்தைக் கண்ட வசந்தாவுக்குத் 'திக்' கென்றது. 'இது நானா? இல்லை, இல்லவே இல்லை. இருக்கவே முடியாது' என்றாள் தவிப்போடு. கண்ணாடிகளில் தெரிந்த உருவங்களும் உதடுகளும் அசைந்தன. பத்து வருஷ மண வாழ்க்கையில், தன்னை, தன் முழு உருவத்தைக் கண்ணாடியில் இப்படி ஒரு தடவை கூட அவள் பார்த்துக் கொண்டதில்லை. முகம் பார்க்கக் கூட வீட்டில் கண்ணாடி இல்லையே! ஆனால் இது — இந்தப் பிரதிபிம்பங்கள் உண்மைதானா? ஒட்டிப்போன கன்னங்கள். களைத்த கண்கள், நீண்டுவிட்ட கழுத்து. ஐயோ! இது என்ன? என் நிமிர்ந்த எடுப்பான தோற்றம் எங்கே? இந்தக் கைகள் ஏன் இப்படிக் கவர்ச்சி இழந்து தொங்குகின்றன? இதுவா, இந்த உருவமா வசந்தா?

அவளுக்குத் தலை சுற்றியது. அப்படியே அங்கிருந்த ஒரு ஸ்டூலில் உட்கார்ந்து கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டாள். 'என் ஐயா, இந்த உருவத்தையா அவர் வாய் நிறைய 'அழகி, அழகி' என்று கொஞ்சுகிறார்?' அவளால் நம்பவே முடியவில்லை. ஒருவேளை அவர் பொய்யாகப் புகழ்ந்திருப்பாரோ? என்னிடம் அவர் பொய் சொல்ல மாட்டாரே. நாளுக்கு நாள், நாழிகைக்கு நாழிகை அவரிடம் அழகும் இளமையும் அதிகமாகிக் கொண்டு வருகின்றனவே. நானோ இப்படி....?' தன்னைத்தானே பார்த்துக் கொள்ளாத ஒரு பெண்ணாகத் தான் வாழ்ந்து விட்டதை நினைக்கச் சிரிப்பாக வந்தது அவளுக்கு. ஆனால் அவளால் சிரிக்க முடியவில்லை.

கதவு மெள்ள இடைவெளி விட்டுக் கொண்டது.

"என்னம்மா, சரியாக இருக்கதா?" என்று கேட்டபடி உள்ளே வந்தாள் கடைக்காரப் பெண்.

பெண்ணுக்குப் பெண்ணானாலும் கூட வசந்தாவுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. பரபரப்புடன் மேல் புடவையை எடுத்துப் போட்டுச் 'சரி செய்து கொண்டே "சரியாக இருந்தது" என்று மனமறிந்து ஒரு பொய்யைச் சொல்லிக்கொண்டே வெளியேறினாள்.

"இன்னும் என்ன வேண்டும் உங்களுக்கு?" என்று உபசாரம் செய்தாள் அவள்.

"எல்லாம் தான் வேண்டும்" என்றாள் பட்டென்று. உண்மையில் அவளுக்கு ஒன்றுமே வேண்டாம். எதையும் வாங்கவோ பார்க்கவோ பிடிக்கவில்லை. அங்கிருந்து அப்படியே வீட்டுக்கு ஓடிப் போய்க் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு குலுங்கக் குலுங்க அழ வேண்டும் போலிருந்தது.

ஆனால் அவள் கணவன் பை நிறையப் பணத்தைக் கொடுத்து அனுப்பி யிருக்கிறாரே. ஒன்றுமே வாங்காமல் திரும்பினால் அவர் முகத்தின் சிரிப்பு வாடிப் போகுமே என்று தான் அங்கு நின்றாள்.

ஜவுளி ரகங்களை வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு வெளியே வந்தாள் வசந்தா. குழந்தைகளுக்கும் அவள் கணவனுக்கும்கூட வாங்கி விட்டாள். எப்படி வாங்கினாள் என்று அவளுக்கே தெரியாது.

வசந்தா இத்தனை சீக்கிரம் வியாபாரத்தை முடித்துக் கொண்டிருப்பாள் என்று கோபுவுக்குத் தெரியுமா? அவன் குழந்தைகளுக்கு வேடிக்கை காட்டிக் கொண்டு சாவதானமாக வந்தான். தனக்காக அவள் காத்திருப்பதைக் கண்டதும் வியப்புடன், "அதோ அங்கே யார் நிக்கறு பாரு!" என்று கேட்டான் உமாவிடம்.

"அம்மாக் கண்ணு!" என்றாள் அவள்.

வசந்தா போலியாகச் சிரித்து அவர்களை வரவேற்றாள். ஆனால் அவள் உள்ளத்தின்

"என் பையன் மேற்கு வங்காளத்தில் பிறந்தவன்."

"என் பெண் கேரளத்தில் பிறந்தவள்."

"பிறகு என்ன? பொருத்தம் பிரமாதமா இருக்கு. கல்யாணத்தை முடிச்சிட வேண்டியது தான்."

★

"இத்தனை சுலபமான கணக்கு போடத் தெரியலேங்கிறயே, கணக்கை நல்லா படிச்சுப் பாருடா. வாத்தியார் எதைக் கொடுத்திருக்கார்? எதைக் கேட்டிருக்கார்?"

"கணக்குக் கொடுத்திருக்கார்; விடையைக் கேட்டிருக்கார்."

வேதனையைக் கோபுவின் கண்கள் கண்டு விட்டன.

ஒட்டிய கன்னம், களைத்த கண்கள் இளமை குன்றிய தோற்றம் இவைகளையே தன் கணவன் தன்னில் பார்ப்பதாக நினைத்தபடி வசந்தா உருகிக் கொண்டிருந்தாள் உள்ளுக்குள்.

'முப்பத்தெட்டு வயதாகிறது. காலம் முதுமையின் முத்திரையை இன்னும் அவரிடம் பதிக்கவில்லை. ஏன், இன்னும் இளமை கூடி இருக்கிறதென்றே சொல்லலாம். நான் அவருக்கு ஏற்றவள்தானா?' இதே ஏக்கம்தான் வழியெல்லாம் அவளை வாட்டி எடுத்தது.

இரவு பத்து மணிக்கு வீடு திரும்பிவிட்டார்கள். குழந்தைகள் வழியிலேயே ஆடி விழுந்து கொண்டு வந்ததால் வந்ததும் படுத்துக் கொண்டு விட்டன. அவள் கணவன் கொட்டில் பக்கம் போயிருந்தான், மாடுகளைக் கவனிக்க. வசந்தா மூட்டையைப் பிரித்து வாங்கி வந்த புடவைகளை வெளியில் எடுத்தாள். வழுவழுவென்ற அதன் ஸ்பரிசம் அவள் கைகளை நடுங்க வைத்தது. 'இவைகள் எனக்கு ஏற்றவையே அல்ல.' என்று குமுறினாள் மெதுவாக.

கோபு மெதுவாக அவளுக்குப் பின்னால் அருகே வந்து அமர்ந்து கொண்டான். ''என்ன வசீ! ஏன் பகலிலிருந்தே ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்? வழக்கமான உன் சிரிப்பைக் காணவில்லையே முகத்தில்?'' என்று கேட்டு அவளைத் தன் பக்கம் திருப்பினான். வசந்தா அவனைப் பார்க்கத் திரும்பவில்லை. பகலிலிருந்து அணை போட்டுத் தேக்கி வைத்திருந்த அழுகை வெடித்துக் கொண்டு வெளிப்பட்டது. ''என்னவோ... நான் ரொம்ப மாறிப் போய்விட்டேன். நான் கிழவியாகி விட்டேன்'' என்றாள் விம்மலிடையே வசந்தா.

கோபு கடகடவென்று சிரிக்கலானான். பிறகு அவள் குலுங்கிக் குலுங்கி அழுவதைக் கண்டுதான் சிரிப்பை நிறுத்தினான். ''வசீக் கண்ணு! வயசானா எல்லாரும்தான் கிழவாளாப் போவா. இது எல்லாருக்கும் ஏற்படுவதுதானே? இதில் துக்கப்படுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?''

''துக்கம்தான், வேதனைதான்! உங்களுக்கு நான் என்றும் இளமையாகவே இருக்க வேண்டும்'' என்றாள் விக்கலிடையே வசந்தா. ''ஏனென்றால் நீங்கள் இளமை மாறாதிருக்கிறீர்கள்.''

''அடக் கடவுளே!'' என்றான் கோபு. ''என்னை நீ சரியாகப் பார்க்க ஒரு கண்ணாடிதான் போடணும். இதோ நன்றாகப் பார்'' என்றான்.

கண்ணீரின் வழியே தன் கணவனைப் பார்த்தாள் அவள். அவன் நெற்றியிலும் கண்களைச் சுற்றிலும் விழுந்துள்ள அழுத்தமான சுருக்கங்கள் இப்போதுதான் அவளுக்குத் தெரிந்தன. அதைத் தன் நடுங்கும் விரல்களால் தடவிப் பார்த்தாள். படிப் படியாகப் படிந்து கிடக்கும் கிராப்பை விலக்கிக் காட்டினான் கோபு. நரை மயிர்கள் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தன. அவள் கோபுவுக்குமா இதெல்லாம்? அவரையே நாளெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அவள் கண்களில் இத்தனை நாளும் இவையெல்லாம் படவே யில்லையே! ''ஆனால் இவை எல்லாம் உங்கள் இளமையை — எழிலைக் குறைக்கவில்லையே. இவை எதுவும் என் கண்களில் படவில்லையே?'' என்றாள்.

''அதே போலத்தான் எனக்கும். இளமை குறைந்து எழில் குன்றிப் போனதாகச் சொல்கிறாயே நீ. இந்த உன் மாற்றமும் என் கண்களில் படவே இல்லையே. நீ என்றும் போலத்தான் இன்றும் இருக்கிறாய். ஏன் தெரியுமா? நீ என் இதய ராணியானதால்!'' என்றான் கோபு. அவன் குரல் காதலால் கம்மிக் கிடந்தது.

''அப்படியானால் நான் இளமையோடா?''

''ஆமாம். உன் உள்ளம் என்றுமே இளமையோடுதான் இருக்கிறது..''

''எழில்?''

''இதோ இந்தக் குழந்தைகளின் உருவில் அதுவும்தான் இருக்கிறது. நம்மை விட்டு எதுவும் போய்விடவில்லை வசந்தா. நீ நம் வயல் பக்கம் வந்து பார்த்திருக்கிறாயா? தலைமுறை தலைமுறையாக நமக்கு நெல்லையும் கரும்பையும் காய் கனிகளையும் எத்தனையோ காலமாக வற்றாமல் வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறது அந்தக் கழனி. 'நான் கிழமாகிவிட்டேன்' என்று அது ஏக்கப் பெருமூச்சு விடலாமா? ஒவ்வொரு வருஷமும் அது தானிய மணிகளைத் தாங்கித் தலை கவிழ்ந்து சிரிக்கும் போதும் அதற்கு இளமை கூடுகிறது என்றுதான் நினைக்கத் தோன்றும். அப்படித்தான் நீயும். ஒவ்வொரு குழந்தைக்கும் உன் இளமை கூடுவதாகத்தான் நான் உன்னைக் கண்டு மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்'' என்றான் கோபு, தன் அன்பு மனைவியின் மஞ்சள் மணக்கும் மேல் நெற்றியில் வகிட்டோரத்தில் முத்தமிட்டவாறு.

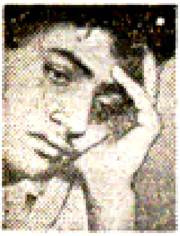
''அத்தான்!'' என்றாள் வசந்தா அவன் அணைப்பில் அனலிடை மெழுகென உருகியவாறு.

இளங் காற்றில் சலசலக்கும் தென்னஞ் சோலை, பசுமை கொழிக்கும் கழனிகள், பால் மடி கனக்கப் பட்டியை நோக்கி நடைபயிலும் பசுக்கள், தகதகக்கும் கரும்பு, மஞ்சள், இஞ்சிகளின் தளதளக்கும் எழில் இத்தனையிலும் அழகை, இளமையைக் காணும் தன் கணவனின் முகம்; அவர் அருகிலே, அவர் கரம் பற்றிய அன்று தாங்கமுடியாத இன்பச் சுமை ஏற்றிய இதயத்துடன் எழில் மங்கையாகத் தான் மயங்கி நின்ற காட்சியை நினைத்துக் கொண்டாள்.* அன்று பகலிலிருந்து மலையாக வளர்ந்து கனமாகக் கனத்துக் கிடந்த வேதனை கணத்தில் மறைந்தது. உள்ளத்தில் ஏதோ ஒரு பெட்டகம் திறந்து கொள்ள அதிலிருந்து அழகு என்ற சுகந்தமான வெண் புகை கிளம்பி உடலெல்லாம் வியாபித்துக் கொள்வதுபோல் உணர்ந்தாள். அவள் அழகிதான். கோபுவின் கண்களுக்கு அவள் என்றுமே அழகிதான்!

---

* இந்தக் காட்சியையே இம் மலரின் அட்டையில் வண்ண ஓவியமாக வரைந்திருக்கிறார் ஓவியர் வினு.

'என்னை காலேஜ் கிரிக்கெட் கோஷ்டியின் காப்டனாகத் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்!'

ஆனால், சில மாதங்களுக்கு முன் எனக்கு ஒரே சோர்வு, பலவீனம். அதன் விளைவாக என்னை கிரிக்கெட் கோஷ்டியில் சேர்க்கவில்லை. நான் ஒரு டாக்டரைப் பார்த்தேன்.

டாக்டர் சொன்னார்: 'படிப்புக்கும் விளையாட்டுக்கும் தேவையான அதிக சக்தியைப் பெற தினமும் நீ ஹார்லிக்ஸ் சாப்பிடு.'

ஹார்லிக்ஸ் அற்புதமாக பயனளித்தது! என்னுடைய விறுவிறுப்பான ஆட்டத்தைக் கண்டு என்னை கோஷ்டியின் காப்டனாகவே தேர்ந்தெடுத்தார்கள். இப்பொழுது நான் தினமும் ஹார்லிக்ஸ் சாப்பிடுகிறேன்.

HL 7487

ஹார்லிக்ஸ் உதவியால் முன்னேறினேன்

இளம் வயதினரான ஆண்களும் பெண்களும் இழக்கும் சக்திக்கு ஈடுகட்ட ஹார்லிக்ஸ் உதவுகிறது. ஹார்லிக்ஸ் சாப்பிடுவதனால் தெம்புடன் வேலை செய்ய முடிகிறது. சோர்வு ஏற்படுவதில்லை, சிறந்த ஆரோக்கியத்துடன் இருக்க முடிகிறது. இளைஞர்களுக்கும் வயதானவர்களுக்கும் ஒரே போல் பலன் தரும் உணவு ஹார்லிக்ஸ். தினமும் ஹார்லிக்ஸ் அருந்துங்கள்!

ஆடைச் சத்து நிறைந்த பாலுடன் கோதுமை மாவு மற்றும் மால்டட் பார்லியின் போஷாக்குச் சத்துக்கள் சேர்த்து தயாரிக்கப்பட்டது

ஹார்லிக்ஸ் அதிக சக்தியை அளிக்கிறது!

ஜகத்குருவின் சிகரப்பணி

ஸ்ரீ அக்னிஹோத்திரம் ராமாநுஜ தாத்தாச்சாரியார்

நம்முடைய காலத்தில் எப்படிப்பட்ட ஓர் ஆசாரிய புருஷர் தேவையோ, அப்படிப்பட்ட ஆசாரியருக்குரிய இலட்சணங்கள் அனைத்தும் ஓர் ஆதரிச உருவானவரே ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள். பிராசீனமான சம்பிரதாயத்தின் அடிப்படைகளை மீறாமலே சமயத் தலைமையில் புதிய நோக்கு செலுத்த வேண்டிய தருணத்தில், ஹிந்து மதத்தின் பாக்கியவசமாக நமது ஈடிணையற்ற சமயத் தலைவராக ஸ்ரீ ஆசாரிய சுவாமிகளைப் பெற்றிருக்கிறோம்.

ஹிந்து மதத்துக்கு எனக் கட்டுப்பாடான பொது ஸ்தாபனமோ, சமயத் தலைவரோ இல்லாதது ஒரு பெரிய பலவீனமாகும். சக்தி வாய்ந்த ஸ்தாபனம் ஒன்றின் அதிகாரத்துக்கு உட்படாமலே, தனிப்பட்ட மக்களின் நம்பிக்கையை மட்டும் ஆதாரமாகக் கொண்டு யுகயுகமாக இம்மதம் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறது. இருப்பினும் இக் காரணத்தாலேயே இம்மதஸ்தர்களில் சிலரின் நம்பிக்கையும் அவ்வப்போது குலைந்து அவர்கள் பிற மதங்களைத் தழுவி வந்திருக்கின்றனர்.

தனி மனிதர் எவர் பெயரிலுமின்றி, தத்துவங்களின் மீதே அமைந்திருப்பதுதான் வேத மதத்தின் விசேஷம். ஆனால் புத்தர், கிறிஸ்து ஆகியோரது பெயரிலும், அவர்களது தனிப்பட்ட பெருமையின் அடிப்படையிலும் மதங்கள் தோன்றியபின், தத்துவங்களைவிட மத ஸ்தாபகர் என்ற ஒருவரின் தனிப்பட்ட சக்தி மக்களைப் பெரிதாகக் கவரத் தொடங்கியது. முதலில், சம்பிரதாயத்தைப் பின்பற்றிச் சிறந்த ஆசாரத்துடனும் அநுஷ்டானத்துடனும் விளங்குபவர் சமயத் தலைமைக்கு விசேஷத் தகுதி பெற்றார். ஆனால் சமீப காலத்தில் ஆசாரமும் அநுஷ்டானமும் மட்டும் மக்களைக் கவருவதற்குப் போதவில்லை. பிரத்தியட்ச நிரூபணத்தை மையமாகக் கொண்ட விஞ்ஞான மனப்பான்மை ஏற்பட்டுவிட்டபடியால், சமயத் தலைவரும் கூடத் தத்துவங்களை நிரூபித்துக் காட்டுபவராக இருக்க வேண்டும் என்றும், நடைமுறை உலகில் கண்ணோட்டம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்றும் விரும்பியது புதிய சகாப்தம்.

இத்தகைய பின்னணியில், இந்த நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் ஹிந்து சமயத்துக்கு எதிர்காலம் உண்டா என்பதே பெரிய கேள்வியாகி விட்டது. ஹிந்து மதத்தின் பலம் குன்றலாயிற்று. ஏற்கனவே பல பலவாகப் பிரிந்து, பரஸ்பரம் நிந்தித்துக் கொண்டிருந்தன ஹிந்து மதத்தின் உட்சமயங்கள். இப்போது மத மாற்றம் செய்கிற பிற சமயத்தினரும் தமது பிரசாரத்தில் தீவிரமாயினர். இந்த நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் மலை உச்சியிலிருந்து எளிதாகக் கீழே உருண்டுவிட்ட ஒரு மாபெரும் பாறையை மீண்டும் மேலே உருட்டிச் செல்லும் மகத்தான சாதனையைச் செய்ய ஒரு மகாபுருஷர் தேவைப்பட்டார்.

ஆண்டவன் அருளால் அப்படிப்பட்ட மகா புருஷர், ஸ்ரீமத் சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதிகள் என்ற நாமம் கொண்ட காமகோடி பீடாதிபதிகளின் உருவத்தில் தோன்றினார். புதிய சகாப்தத்தில் சமயத் தலைமைக்குத் தேவைப்பட்ட அனைத்தும் அவரிடம் இணைந்திருந்தன. முதலாவதாக, ஹிந்து மதத்தில் 'அதிகார ஸ்தானம்' என்பதாக இம்மதப் பிரிவினர் அனைவருக்கும் பொது நிறுவனம் இல்லாவிடினும், அத்தகைய ஸ்தானத்துக்கு ஓரளவு நெருக்கமான காஞ்சி காமகோடி பீடத்தின் தலைவர் அவர். இரண்டாவதாக, தனிப்பட்ட முறையில் தமக்கென மகத்தான ஆத்ம சக்தி வாய்ந்தவர். இந்தச் சக்தியால் இயல்பாக மக்களை ஈர்த்து இணைக்க முடிந்தது. மூன்றாவதாக இவ்வாறு ஒரு சக்தி வாய்ந்த தனி மனிதராக இருப்பினும், அவர், 'நான்', 'எனது' என்பதே இம்மியும் அற்ற சுய உணர்வின்மையின் சிகரத்தை எய்தியவர். இது காரணமாக அவர் 'தம்முடையது' என்று எந்தக் கொள்கையையும் குறுகிய முறையில் பிடித்துக் கொண்டிராமல், பூரணமான ஹிந்து சமய மரபில் வந்துள்ள சகலமான சம்பிரதாயங்களுக்கும் தலைசிறந்த சின்னமாகி விட்டவர். சம்பிரதாயத்தை வழுவாது பின்பற்றுபவராயினும் ஸ்ரீ ஆசாரியர்கள் மிகவும் பரந்த மனப்பான்மை படைத்தவர். இவை அனைத்துக்கும் மேலாக, தெய்வத்துக்குப் பிரத்தியட்ச நிரூபணம் வேண்டும் என்று கேட்கும் நிகழ்கால மனிதனின் நடைமுறைக் கண்ணோட்டத்துக்கு ஏற்ப, அவரிடம் தெய்வ சக்தியை நேருக்கு நேராக உணர முடிகிறது. ஸ்ரீ ஆசாரிய சுவாமிகள் சரித்திரத்தில் அசாதாரணமாகவே காணக்கூடிய ஓர் அற்புத புருஷர்!

ஸ்ரீ ஆசாரிய சுவாமிகள் ஆன்மிக வித்தைக்கு மட்டுமின்றி, நவீன விஞ்ஞானம் உட்பட்ட பௌதிக வித்தைகள் அனைத்துக்கும் உறைவிடமாக இருக்கிறார். ஆனால் மக்கள் அவரை நடமாடும் தெய்வமாகக் கருதுவது வித்தைக்காகவும், வித்தையின் பயனான ஞானத்துக்காகவும் அல்ல. அவர் நடமாடும் தெய்வமாக விளங்குவது, எல்லா மக்களிடமும் அவருக்கு உள்ள சமமான அன்பாலேயே ஆகும். சமயம், சமயப் பிரிவு, குலம், ஜாதி இவற்றைக் கடந்த பேரன்பு அவருடையது. மக்கட்குலம் அனைத்திடமும் அன்பு செலுத்தி, அவர்கள் க்ஷேமமாக வாழ வேண்டும் என்பதையே அனவரதமும் தமது லட்சியமாகக் கொண்டவர் அவர். **ச்ரேயோ பூயாத் ஸகல ஜனானாம்** (மக்கட் குலம் அனைத்தும் மேன்மை உறுமாக) — என்று அவரது மங்களாசாஸனத்தை ஸ்ரீமதி எம். எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி ஐ.நா. சபையில் பாடினார் அல்லவா? இவை வெறும் வார்த்தைகளின் தொகுப்பு அல்ல. மக்களின் உயர் நலன் என்பது அவரது திருவுள்ளத்தின் ஒரே சிந்தனையாக ஆண்டாண்டுக் காலமாக இருந்து வந்திருக்கிறது.

உத்தமமான தெய்விக நிலையை அடைந்த ஆசாரியர் பாமர மக்களும் எளிதில் அணுகக் கூடியவராக விளங்குகிறார். அவர் எவரிடமும் தமது ஆன்ம சக்தியால் அச்சத்தை விளைவிப்பதில்லை; தமது அருட் சக்தியால் அன்பையே உண்டாக்குகிறார். மிகுந்த மனிதாபிமானத்துடன் பழகிச் சகலருக்கும் பிரியமானவராகிறார். சில சமயங்களில் அவர் பச்சைக் குழந்தையாக விளையாடுவது போன்றே தோன்றும்.

குழந்தையாக விளையாடிக் கொண்டே சநாதன தர்ம விதிகளில் வெகு வெகு கண்டிப்பாக இருக்கிறார். ஆத்ம ஜோதி பிரகாசிக்கும் திருமேனியில் காஷாயத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு, ஒரு கையில் கமண்டலம் ஏந்தி, மறு கையில் தண்டத்தை இடுக்கிக் கொண்டு அவர் நடந்து வருவதைக் காண்கையில் இந்த மண்ணின் மீது தர்ம தேவதையே சஞ்சரிப்பதாகத் தெரியும்.

அரிய சிந்தனையோடு அற்புதமான செயல் திறனும் இணைந்தவர் ஸ்ரீ சுவாமிகள். பெருகும் பக்தியுடன் மணிக்கணக்காகப் பூஜை புரிவார். அப்போது அந்தச் சூழலிலேயே அவரது மனங்குவிந்த ஒருமையின் தூய்மை அலைமோதும். சகல உபசாரங்களுடனும் அவர் பூஜை புரிகையில் கர்மம் — பக்தி — ஞானம் மூன்றும் அவரிடம் வெகு பாங்காகக் கரைந்திருப்பதைக் காண்போம்.

சமூகத்துக்கு ஆக்கரீதியான சமய மறுமலர்ச்சித் திட்டங்களைத் தந்திருப்பதிலும் இதே செயல் திறனைக் காண்கிறோம். நமது சமய வரலாற்றில் பேரறிவாளர் பலர் இருந்திருக்கின்றனர். ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக அவர்களில் பெரும்பாலோரின் அறிவுத் திறன் மதத்தைப் பலவாகப் பிரிப்பதற்கே பயனுற்றது. அவரவரும் தமது பிரிவின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தவே அறிவாற்றலை உபயோகித்தனர். இந்தப் பிரிவினைதான் நம் சமயத்துக்கே ஊறு செய்தது. அது நெருக்கடி நிலையை அடைந்தபோது, ரட்சகராக அவதரித்த காமகோடி பரமாசாரியர்கள் தமது அறிவாற்றலையெல்லாம் தமது அருளாட்சியின் ஆதிகாலத்திலிருந்தே நம் மதப் பிரிவுகளின் **அடிப்படை ஒற்றுமையை விளக்குவதற்குத்தான்** பயன்படுத்தினார். ஹிந்து மதத்தின் பிரிவுகளுக்கிடையே உள்ள ஒற்றுமையை மட்டுமின்றி, எல்லா உலக மதங்களுக்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமையையும் விளக்கி வருகிறார். மதங்கள் அனைத்தும் சநாதன தருமத்தின் பல கோணங்களே எனக் காண்கிறார். ஒன்றாகக் காணும் ஐக்கிய திருஷ்டி அவருடையது. தென் இந்தியாவில் சைவர்களும், வைஷ்ணவர்களும் பரஸ்பரம் விரோதத்தை விட்டதற்கு அவரே காரணம். வைஷ்ணவர்களையும் சைவர்களையும் ஒரே மேடையில் ஒன்று சேர்க்கும் பாவை மகாநாடு புரட்சிகரமானது. ஆனால் அதன் 'புரட்சித்தன்மை' ஐக்கியம் என்பதன் இனிமையில் கனிவுபெற்றது. பல நூற்றாண்டுகளாக ஒன்றையொன்று தாக்கி வந்த இரு சமயப் பிரிவுகளை ஒன்றுபடுத்த வேண்டுமாயின், அதற்கு ஆழ்ந்த சத்திய உணர்வும், எல்லையற்ற உறுதியும், தளரா முயற்சியும் தேவை. மெலிந்த மேனியான இந்த ஒரு தனிமனிதரின் அந்தரங்கசுத்தமான ஈடுபாடு மௌனமான முறையிலேயே செயலாற்றி ஆயிரம் வருடப் பூசலைத் தகர்த்தெறிந்து விட்டது. ''வேற்றுமையில் ஒற்றுமை'' என்ற வேத சிந்தனைக்குப் புதிதாக உயிரூட்டியவர் ஸ்ரீ பரமாசாரியர்கள்.

பரமாசாரியர்களின் பெருமை அவர் வெறும் ஆதரிசக் கனவு காண்பவரல்ல என்பதே. அவர் வகுக்கும் திட்டங்கள் வெகு எளிதில் நடைமுறைக்குக் கொண்டு வரக் கூடியவை. இத்திட்டங்களின் பரிபூரண எளிமை காரணமாகவே அவரது சிந்தனை எப்போதும் வெற்றிகரமாகச் செயலுருவம் கொள்கிறது. பீடாதிபத்தியம் ஏற்றதிலிருந்து, இத்தகைய எளிய திட்டங்களின் மூலம் நமது சநாதன தருமத்தின் ஆதிகாலத் தூய்மையை மீண்டும் உருவாக்குவதையே பணியாகக் கொண்டிருக்கிறார். இப்படியொருவர் தோன்றியிராவிடில், தருமம், சநாதன தருமம் என்கிற வார்த்தைகளே வழக்கொழிந்து போயிருக்கும். அன்பும் ஐக்கிய சக்தியும் கொண்ட தமது மந்திர ஜால ஸ்பரிசத்தால் ஹிந்து மதத்தின் வேற்றுமைகளைக் களைந்து வருகிறார். காஞ்சி காமகோடிபீடம் என்பது எவ்வளவோ மகத்துவம் வாய்ந்தது எனினும், அதற்கும் அப்பால் அவர் தம்மில் தாமே ஒரு தர்ம ஸ்தாபனமாக விளங்கி, மடத்தின் பலத்தால் தாம் செல்வாக்குப் பெறாமல், தம்முடைய தவத்தாலும் அன்பாலுமே மகத்தான செல்வாக்குப் பெற்று தருமப் புனருத்தாரணம் செய்து வருகிறார்.

கடந்த முப்பதாண்டுகளாக, என்னால் இயன்ற சிறிய அளவுக்கு அந்த மகானின் தர்மப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வரும் பாக்கியத்தைப் பெற்றிருக்கிறேன். தீர்க்கதரிசனம் படைத்த அவர், எதிர்காலத்தைப் பற்றிக் கொண்டிருந்த இதயபூர்வமான கருணையே என்னை அவரிடம் இழுத்துச் சென்றது. அவரது உருவில் ஒரு தீனபந்துவைக் கண்டேன். அவர் செல்லுமிடமெல்லாம் தாழ்ந்தோரும் எளியோரும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டு அருளாசி பெறுவதைக் கண்டேன். அவர் ஹரிஜனங்களின் குறைகளைத் தாய் போலக் கேட்டுக் கொண்டு கருணாமூர்த்தமாக நிற்கக் கண்டேன். அவர்களுக்கு உணவும் உடையும் படைக்க அவர் செய்யும் ஏற்பாடுகளைக் கண்டேன். வேத பண்டிதரிடமும் ஹரிஜனிடமும் இயல்பாக ஒரே போலப் பிரவகிக்கும் அன்பு என்னை ஆகர்ஷித்துவிட்டது.

அவதாரங்களில் பகவான் பல சாதனைகள் செய்திருந்தாலும், வேதரக்ஷணமே அவற்றில் முக்கியமானது. இதைக் கருதுமிடத்து, ஸ்ரீ ஆசாரியர்கள் பகவானின் அவதாரமே என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம். அவர் இல்லாவிடில், வேத அத்தியயனம் அடியோடு சிதைந்து விழுந்திருக்கும். நிதியத்தை வாரி வழங்கி வேத வித்தைக்கு ஊக்கம் அளித்து வாழ்வு தருபவர் ஸ்ரீ ஆசாரியர்களே.

மதத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்டு சமூகப் பணி செய்வதற்காக முத்ராதிகாரி திட்டம் வகுத்தார். அதன்படி மக்கள் எவ்விதப் பிரிவினை உணர்வும் இன்றி ஒன்றுகூடிக்

குளம் வெட்டினர்; ஆலயங்களைப் புதுப்பித்தனர்; அநாதைப் பிரேத சம்ஸ்காரம் செய்தனர். இதெல்லாம் நாடறிந்ததே.

ஆனால் இவை யாவற்றையும்விட முக்கியமாக அவர் செய்த பெரும் பணி வெளி உலகுக்குத் தெரியாது. நமது மதம் வாழுவதற்கு அவர் புரிந்த இப்பெரும் பணியை அறிய வேண்டுமாயின் சுதந்திரப் போராட்டம் நடந்த காலத்துக்கே செல்ல வேண்டும்.

சந்நியாசியாகிய ஆசாரியார்கள் அரசியலில் ஈடுபட என்றுமே விரும்பியதில்லை. ஆயினும், அந்நியர்கள் வெளியேறுவதோடு நம் மக்களிடமிருந்து அந்நிய மனப்பான்மையும் வெளியேறி, உண்மையான சுதந்திர பாரதம் உருவாக வேண்டும் என மனத்துக்குள் விரும்பியவர் அவர்.

சுதந்திர வீரர்கள் அரசியல் சுதந்திரத்தையே முக்கியமாகக் கொண்டிருந்தனர். விடுதலைப் போராட்டத்தில் மதம் பின்னணிக்குச் சென்றது. இந்தப் போக்கு நீடித்தால், இந்தியா அரசியல் சுதந்திரம் பெறுகிற போது இந்திய மக்களின் சமய — ஆன்மிக உணர்வு பேரிழப்புக்கு ஆளாகக்கூடும் என ஆசாரியார்கள் கருதினார். அப்போதே அவர் இவ்விஷயமாகப் பல அரசியல் தலைவர்களிடம் எச்சரித்தும் வந்திருக்கிறார். ஆனால் அப்போது இதன் முக்கியத்துவம் மற்றவர்களுக்குப் புரியவில்லை. எனவே, அரசியலே அதிமுக்கியத்துவம் பெற்றிருந்த காலத்தில் ஆசாரியார்கள் தாமே மத வளர்ச்சிக்காக இடையறாமல் திட்டங்கள் வகுக்க வேண்டிய பெரும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டார். இவற்றில் அவர் ஆற்றிய தலைசிறந்த பணி அரசியல் சாஸனத்தில் மதச் சுதந்திரத்துக்கும் மத ஸ்தாபனங்களின் சுதந்திரத்துக்கும் இடம்பெற்றுத் தந்ததேயாகும். வெளி உலகு அறியாமல் அமைதியான முறையில், ஆனால் சிறிதும் தளர்ச்சி இன்றி இவ்விஷயமாக ஒரே சிந்தனையில் அவர் ஐந்து முழு ஆண்டுகள் ஆழ்ந்திருந்தார் என்பதை நான் அறிவேன்.

சுமார் கால்நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு நிகழ்ந்த சம்பவமாயினும் இன்று நடந்தது போலிருக்கிறது! கும்பகோணத்துக்கருகே மேலூரில் ஸ்வாமிகள் முகாமிட்டிருக்கிறார். நடுநிசி. தொண்டர்கள் பலர்கூடியிருக்கிறோம். அவர் தீவிர உணர்ச்சியுடன் பேசுகிறார். அரசியல் சாஸனத்தின் மூலம் சமய ஸ்தாபனங்களின் சுதந்திரத்துக்கு வழி காண வேண்டும் என்பதே அவரது பேச்சின் விஷயம். இதில் நாம் முதலடி வைக்காவிடில் அபாயம் என்று எச்சரிக்கிறார். அப்போது எங்களுக்கு அதன் முக்கியத்துவம் புரியவேயில்லை.

ஆனால் அவரோ திடுமென ஒரு கண்டிப்பான உத்தரவே பிறப்பிக்கிறார். "தருணம் வந்துவிட்டது! இந்தப் பெரிய காரியத்துக்கே உங்களை அர்ப்பணம் செய்து கொள்ளுங்கள்" என்று பணிக்கிறார். எங்களுக்குள் மின்சாரம் பாய்ந்தது போல் இருக்கிறது.

அடுத்த சில தினங்களில் நடந்த சம்பவங்களைக் காண்கையில் அவரது ஞானதிருஷ்டி புலனாகிறது. பிரிட்டிஷ் சர்க்காரின் பார்லிமெண்டரி தூதுகோஷ்டி இந்தியாவுக்கு வருகிறது. இந்திய சுதந்திரம் பற்றிப் பேச்சு வார்த்தை நடத்தி, ஒரு புதிய சாஸனம் பற்றி யோசனை கூற தூதுகோஷ்டி வந்திருக்கிறது. காஞ்சி காமகோடி பீடத்தின் அதிபதி தவிர வேறெந்த மதத் தலைவரும் தூதுகோஷ்டியின் வரவைக் கவனித்ததாகவே தெரியவில்லை. நாங்கள் தூதுகோஷ்டியினரைப் பேட்டி கண்டு, இந்தியாவில் மதங்களும் மத ஸ்தாபனங்களும் உள்ள நிலை பற்றியும் அவற்றின் எதிர்காலம்பற்றியும் அவர்களுடன் பேசி, அழுத்தமான யோசனைகள் கூறவேண்டும் என ஸ்வாமிகள் கட்டளையிடுகிறார். தூதுகோஷ்டி எங்களுக்குப் பேட்டி அளிப்பது நடக்கக்கூடிய விஷயமா என்று நாங்கள் வியக்கிறோம். எனினும் அவரது வார்த்தைக்குப் பணிந்து, தூதுகோஷ்டிக்குப் பல தந்திகள் அனுப்புகிறோம். நாங்கள் எதிர்பார்த்தது போலவே அவற்றுக்குப் பதில் ஏதும் வரவில்லை. இருப்பினும்

எவ்வாறோ சுவாமிகள் மட்டும் நம்பிக்கையுடனேயே காணப்படுகிறார். அது எங்களுக்குப் புதிராக இருக்கிறது. நாங்கள் எவ்வளவு மதியீனர்கள்! அவர் தெய்விகத் திட்டத்தின் சிருஷ்டி கர்த்தர் அல்லவா?

நான் எதிர்பாராமல் ஓர் அவசர காரியமாகச் சென்னை செல்ல நேர்ந்தது. 'ஹிந்து' அதிபர் ஸ்ரீ கஸ்தூரி ஸ்ரீநிவாஸனைக் காண அவரது அலுவலகத்துக்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கு ஓர் ஆச்சரியம் நிகழ்ந்தது. அடுத்த சில நிமிடங்களில் பார்லிமென்டரி தூதுகோஷ்டிக்கு 'ஹிந்து' காரியாலயத்தில் ஒரு தேநீர் விருந்து நடைபெறப் போவதாக ஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸன் கூறினார். உடனே தூதுகோஷ்டி அங்கத்தினர்களும் பிரவேசித்தார்கள். எங்களது ஏராளமான தந்திகளுக்குப் பதில்கூடத் தெரிவிக்காதவர்களுக்குமுன் நேருக்கு நேர் இதோ நிற்கிறேன்! முதலில் தூதுகோஷ்டிக் காரியதரிசி வந்தார். ஸ்ரீ கஸ்தூரி ஸ்ரீநிவாஸன் என்னை அவருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். உடனே நான் எங்களுடைய தந்திகளைப் பற்றி அவரிடம் குறிப்பிட்டேன். காரியதரிசி அன்புடன் கேட்டுக் கொண்டார். தூதுகோஷ்டியில் முக்கிய ஸ்தானம் வகித்த மிஸ்டர் லோரன்ஸனிடம் எங்களது கோரிக்கையைத் தெரிவிக்குமாறு கூறினார். எழுத்து மூலம் மகஜர் தயாரிக்கப் போது இல்லாத அவசர வேளை. மதமும் மத ஸ்தாபனங்களும் அடைந்துள்ள சீர்கெட்ட நிலை பற்றி வாய்மொழியாகவே லோரன்ஸனிடம் கூறி, அவற்றை அழித்து விடாமலிருப்பதற்கு சாஸனத்தில் காப்புத் தர வேண்டும் என்ற ஆசாரியர்களின் கருத்தையும் தெரிவித்தேன். லோரன்ஸன் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டார். தம்மை மீண்டும் தில்லியில் சந்திக்குமாறு அன்புடன் கூறினார்.

நிகழ்ச்சிகள் இப்படி ஆச்சரியமாக உருக் கொண்டதைத் தெரிவிப்பதற்காக ஸ்ரீ ஆசாரியர்களிடம் ஓடினேன். அவர் சிறிது போது பேசாமல் யோசனையில் இருந்தார். பிறகு, மதத்தை அடிப்படை உரிமைகளில் (Fundamental Rights) ஒன்றாக ஆக்க வேண்டும் என்று கோரி தூதுகோஷ்டிக்கு ஒரு மகஜர் தயாரிக்குமாறு உத்தரவிட்டார்! **அடிப்படை உரிமை!** பொதுவாகவே அடிப்படை உரிமை பற்றி அதிகம் நினைக்கப்படாத காலம் அது. மத நம்பிக்கையை அடிப்படை உரிமையாக்குவது பற்றியோ கேட்கவே வேண்டாம். இந்திய அரசியல் சாஸனத்தில் அடிப்படை உரிமைகள் ஜனித்ததே அப்போதுதான் என்றால்கூடத் தவறாக இராது எனலாம்.

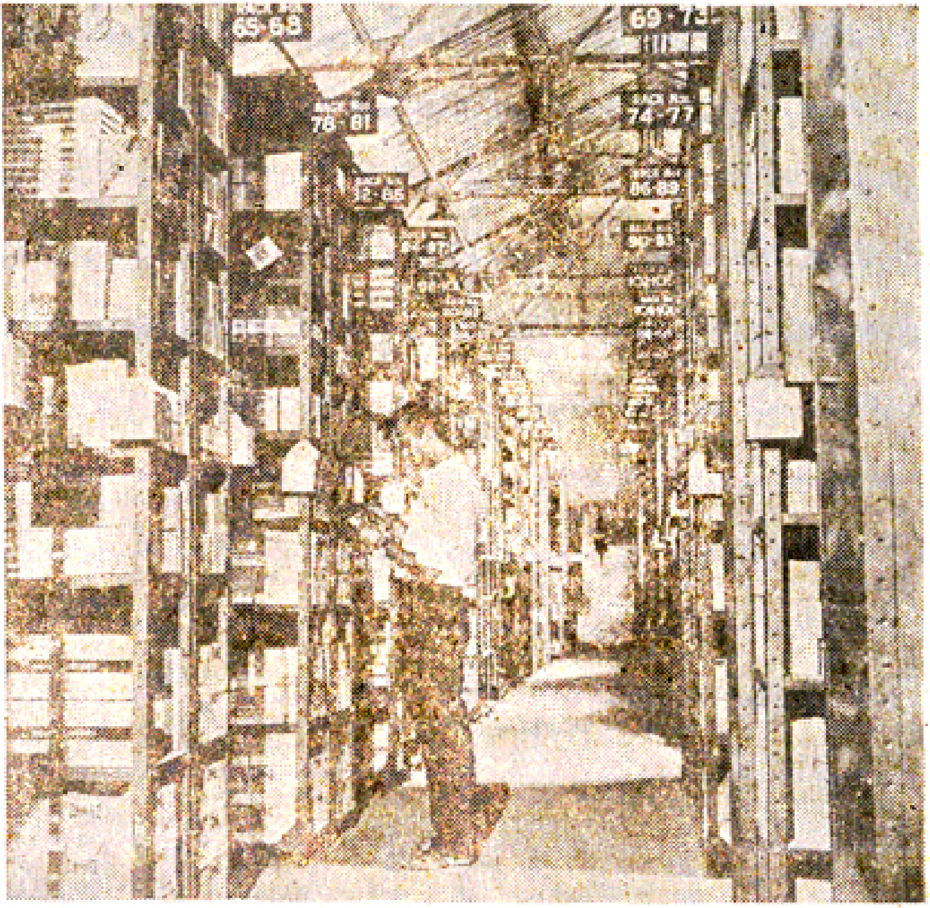
தில்லியில் மிஸ்டர் லோரன்ஸனைச் சந்தித்து மகஜரைச் சமர்ப்பித்தோம். மக்களிடம் சுவாமிகளுக்கு உள்ள அக்கறையும், அவரது பிரத்தியட்ச நோக்கு பொருந்திய அறிவும் லோரன்ஸன் மனத்தில் ஆழப் பதிந்தன. ஆயினும் தூதுகோஷ்டி எந்த உத்தேசத்தில் வந்ததோ அது வெற்றி பெறவில்லை. அது எதுவும் சாதிக்காமலேயே திரும்ப வேண்டியதாயிற்று. இருப்பினும், எப்போது சாஸனம் வகுக்கப்பட்டாலும் சரி, அப்போது சமய நம்பிக்கையை மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளில் ஒன்றாக்க வேண்டும், சமய நிறுவனங்கள் சுதந்திரமாக இயங்க வசதி தரவேண்டும் என்ற கருத்து நிச்சயமாக வேர் பிடித்து விட்டது. பந்தை உருட்டியாகி விட்டது. இனி அது உருண்டு கொண்டேயிருக்கும்.

பிறகு காபினெட் தூதுகோஷ்டி வந்தது. அதன் தலைவர் ஸர் ஸ்டாஃபோர்ட் கிரிப்ஸிடம் எங்கள் யோசனையைத் தெரிவித்தோம். 'கடைசியில் இந்திய அரசியல் சாஸனத்தை இந்தியத் தலைவர்களேதான் வகுக்க வேண்டியதாக இருக்கும். எனவே, அவர்களைச் சந்தியுங்கள்' என்றார் அவர்.

அந்த நாட்களை எண்ணும் போது, தேசத்தின் தென் மூலையில் எங்கோ ஒரு குக்கிராமத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்த யோகியின் தெய்விக சக்தி எங்கெங்கோ வியாபித்ததை எண்ணி மெய் சிலிர்க்கிறேன். நாங்கள் கருவி மாத்திரமாகவே செயல்பட்டோம்.

இந்திய சுதந்திர இயக்கம் சிகர கட்டத்தை அடைந்துவிட்டது. அரசியல் தவிர வேறெதுவும் கவனத்துக்கு உரியதாகக் கருதப்படாத சமயம். அந்தச் சூழ்நிலையிலும் துணிந்து ஸர்தார் பட்டேலைப் பேட்டி கண்

நீங்கள் எங்கிருந்தாலும் நம்பகமான மோட்டார் உறுப்புகளை டிவிஎஸ்ஸின் 16 ஆபீஸ்கள், 1000க்கும் மேற்பட்ட விற்பனையாளர்கள் மூலமாகப் பெறலாம்

இந்தியாவில் தரமுள்ள மோட்டார் உறுப்புகளைத் தயாரிக்கும் பெரிய நிறுவனங்கள் தங்கள் சாமான்களை டிவிஎஸ் மூலம் விநியோகிப்பதற்கு இதுவே காரணம்.

தென்னிந்தியாவின் நான்கு மாநிலங்களிலும் பரவலாக 16 ஆபீஸ்களும், 1000க்கு மேற்பட்ட விற்பனையாளர்களும் சிறந்த முறையில் எல்லா இடங்களிலும் மோட்டார் உறுப்புகள் கிடைக்கும்படி விநியோகிக்கின்றனர்.

முதல் தரமான மோட்டார் உறுப்புகள் எப்பொழுதும் நியாயமான விலைக்குக் கிடைக்கும்.

இரண்டு கோடி ரூபாய்க்கு மேற்பட்ட மோட்டார் உறுப்புகள் எப்பொழுதும் கைவசம் உள்ளன.

டிவிஎஸ் விநியோகிக்கும் மோட்டார் உறுப்புகள் உறுதியானவை, தரமானவை, நம்பிக்கையானவை. தடங்கல் இல்லாமல் கிடைக்கும் என்பதை நீங்கள் உறுதியாக நம்பலாம்.

உங்கள் நம்பிக்கைக்கு உரியது டிவிஎஸ்

TVS

டி.வி. சுந்தரம் ஐயங்கார் & சன்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
மதுரை-திருச்சி-திருநெல்வேலி-புதுக்கோட்டை-சேலம்-கோயமுத்தூர்-திருவனந்தபுரம்-எர்ணாகுளம்

சுந்தரம் மோட்டார்ஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
மதராஸ்-பங்களூர்-செகந்திராபாத்-விசாகபட்டினம்

மதராஸ் ஆட்டோ சர்வீஸ் பிரைவேட் லிமிடெட்
மதராஸ் - பங்களூர் - விஜயவாடா

இந்தியா மோட்டார் பார்ட்ஸ் &
அக்ஸெஸரீஸ் லிமிடெட், மதராஸ்

TVS 5279

டோம். மத ஸ்தாபனங்களின் சுதந்திரம் பற்றிப் பேசினோம். அவர் சீறி எழுந்தார். ''ஹிந்து மதத்துக்கு உயிர் வாழ யோக்கியதையே இல்லை. அதில் எத்தனை பிரிவுகள்? அது எத்தனை மாறுபட்ட விதங்களில் பேசிப் பிணக்குச் செய்கிறது?'' என்றார்.

''இத்தனை மாறுபாடுகளுக்கும் அடியில் உள்ள ஒற்றுமையை வலியுறுத்துகிறார் எங்கள் சுவாமிகள். மதச் சுதந்திரம் சாஸன பூர்வமாக வழங்கப்பட வேண்டும் என்பது போலவே மத ஒற்றுமையை உண்டாக்க வேண்டும் என்பதற்கும் அயராமல் பாடுபடுபவர் அவர்'' என்றேன். இதற்காக அவர் எடுத்துள்ள முயற்சிகளையும் கூறினேன்.

ஸர்தார் பட்டேலின் மனத்தில் அது பதிந்தது. ''இந்தியாவில்கூட ஒரு மடாதிபதி தமது ஸித்தாந்தத்தைப் பற்றி மட்டும் எண்ணாமல், பொதுப்படையாக எண்ணுகிறாரா? நம்பவே முடியவில்லை'' என்றார்.

முடிவாக, ''ஹிந்துமதப் பிரிவுகளை ஐக்கியப்படுத்த நீங்கள் தீவிரமாக முயலுவீர்களாயின், மதச் சுதந்திரம் பற்றியும் நீங்கள் சாஸன பூர்வமாக விரும்புவதை நாங்கள் கவனிக்க முடியும்'' என்றார்.

அதன்பின் ஹிந்து மதத்தின் நானாவிதப் பட்ட ஸித்தாந்திகளை ஒன்று சேர்த்து, ஏகோபித்துத் தீர்மானங்கள் செய்வதில் தீவிரமாக ஈடுபட்டோம். ஆசாரிய ஸ்வாமிகளின் தபோசக்தியின் அற்புத ஆற்றலில் இப்புனிதப் பணிக்காக நாடெங்கும் யாத்திரை செய்து தேசத்தின் முக்கியமான மதத் தலைவர்களையெல்லாம் சந்தித்தோம். ''அகில இந்திய மடங்கள் மாநாடு'' என்ற பெயரின் கீழ் அவர்கள் அனைவரையும் ஒன்றுகூட்டினோம். மதச் சுதந்திரத்தை அடிப்படை உரிமையாக்குவதற்கும், மத நிறுவனங்கள் சுதந்திரமாக இயங்குவதற்குச் சாஸனத்தில் காப்புப்பெறுவதற்கும் இது புதிய சக்தி அளித்தது.

நமது வரலாற்றிலேயே முதன் முறையாக மடங்களை ஒன்று சேர்க்க ஐக்கியப் பணியில் பங்கு பற்றிய போது எனக்குக் கிடைத்த ஒரு மறக்கவொண்ணாத பாக்கியத்தைக் குறிப்பிட விழைகிறேன்.

சிருங்கேரி சென்று அன்றைய சாரதா பீட அதிபதிகளாகத் திகழ்ந்த பூஜ்யஸ்ரீ சந்திர சேகர பாரதி ஸ்வாமிகளைப் பேட்டி கண்டோம். அவர் ஒரு தெய்விகமான வியக்தி. ஒரு பெரிய மடத் தலைவராயினும் பெரும்பாலும் வெளிப் பிரக்ஞையற்ற சமாதி நிலையில் அமிழ்ந்து விடுவார். நாங்கள் சிருங்கேரி சென்றவுடனேயே ஏதோ அற்புதம் போல நிஷ்டை கலைந்து பஹிர்முகமானார் ஸ்ரீமத் பாரதி ஸ்வாமிகள். சைதன்யப் பிழம்பாக எங்கள் முன் வந்து நின்றார். அன்பு கனிய அவர் கேட்ட முதல் கேள்வி, ''ஸ்ரீ காமகோடி ஆசாரியாள் எங்கே வியாஸ பூஜை செய்தார்?'' என்பதுதான். ''திருவிடைமருதூரில்'' என்று மறுமொழி கூறிவிட்டு, அவருக்கு நாட்டு அரசியல் — சமூக — சமய நிலையை விளக்கி, ஸ்ரீ காமகோடி ஆசாரியாள் தேசத்தின் சமய நிறுவனங்கள் அனைத்தையும் இரட்டிச் சாஸனக் காப்புப் பெற முயல்வதை எடுத்துரைத்தோம்.

ஸ்ரீ சிருங்கேரி ஆசாரிய ஸ்வாமிகள் முகம் மலரக் கூறினார்: ''காஞ்சி ஆசாரியாளுக்குத் தான் நிலைமை ஸ்வச்சமாகப் புரிகிறது. அதற்கேற்ப எடுக்க வேண்டிய நடவடிக்கையையும் மிகத் தெளிவாக அறிந்திருக்கிறார். இவ்விஷயத்தில் அவர் செய்வதையேதான் நாங்கள் எல்லோரும் சார்ந்து நிற்கிறோம். இன்று ஹிந்துக்கள் இந்த அளவுக்காவது தர்மத்தைக் காத்து வருகிறார்கள் என்றால் அதற்கு அவர்தான் முக்கியமான காரணம்'' என்றார். ஸ்ரீ சங்கமேச்வர சாஸ்திரி என்பவரை அழைத்தார். சிருங்கேரியுடன் தொடர்புள்ள தீர்த்த முத்தாபுரி, ஹரிஹரபுரம் முதலிய மடங்களுக்கு எங்களை அழைத்துச் சென்று அந்த மடாதிபதிகளையும் ஸ்ரீ காஞ்சி ஆசாரியாளின் திட்டத்தில் பங்கு கொள்ளுமாறு வலியுறுத்த வேண்டுமென்று ஸ்ரீ சாஸ்திரிக்கு உத்தரவிட்டார்.

இந்தப் பிரயாணங்களை முடித்துக்கொண்டு நாங்கள் மீண்டும் சிருங்கேரிக்குத் திரும்பி ஸ்ரீ ஆசாரிய சுவாமிகளுக்கு நன்றியஞ்சலி தெரிவித்தோம். ''சமயப் புனருத்தாரணத்துக்காகப் பணி புரிந்து வரும் ஸ்ரீ காமகோடி ஆசாரியாளுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவியுங்கள்'' என்று பிரசன்னமாக மொழிந்தார் அன்றைய சிருங்கேரி பீடாதிபதிகள்.

பாரதம் சுதந்திர நாடாயிற்று. அரசியல் சாஸனத்தை வகுக்க நிர்ணய சபை நிறுவப்பட்டது. காஞ்சி முனிவர் அப்போது அம்பிக் கிராமத்தில் இருந்தார். சென்னையில் உள்ள பிரபல வழக்கறிஞர்களை வரவழைத்தார். மதத்துக்கும், மத ஸ்தாபனங்களுக்கும் சாஸன பூர்வமாக சுதந்திரம் பெறுவதற்குத் தகுந்த வாசகங்களை இயற்றி, அதனை அரசியல் நிர்ணய சபையின் கவனத்துக்கு கொண்டு வருமாறு பணித்தார். அந்த வழக்கறிஞர்கள் படாத பாடு பட்டு நீண்ட ஷரத்துக்களை இயற்றினர். ஆனால் இவை அரசியல் நிர்ணய சபையின் ஆலோசகரால் ஏற்கப்படவில்லை.

பிறகு மிகவும் எளிய முறையில் சுருக்கமாக வாசகம் இயற்றப்பட்டது. 'சமய, தார்மிக நோக்கங்களுக்காக நிறுவனங்களை ஏற்படுத்தி நிர்வகிப்பதற்கும், சமய சம்பந்தமாகத் தத்தம் விவகாரங்களைத் தாமே நடத்திக் கொள்வதற்கும்... ஒவ்வொரு மதத்துக்கும் உரிமை உண்டு' என்பது இதன் சாரம். (அரசியல் சாஸனம் — III. 26). இதனைப் பரிசீலிப்பதற்குச் சபை ஆலோசகரும் ஒப்பினார்.

ஆனால் சுவாமிகளுக்கோ சபையின் ஆலோசகரை விட நுட்பமான சட்ட அறிவு இருந்தது! மேற்படி வாசகத்தில், ஒவ்வொரு மதத்துக்கும் உரிமை உண்டு' (Every religious denomination shall have the right) என்றே காணப்பட்டது. இதில் 'மதம்' என்று குறிப்பிட்டிருப்பது (Religious denomination) பல ஹிந்து ஸ்தாபனங்களைப் பொறுத்தமட்டில் சட்டரீதியில் பொருந்தாமல் போய் விடக்கூடும் என்று ஸ்வாமிகள் கருதினார். ஏனெனில் ஹிந்து மதஸ்தாபனம் எதுவுமே 'ஹிந்து மதம்' என்ற பெயரில் நடத்தப்படவில்லை. வைஷ்ணவம், சைவம் முதலிய ஹிந்து மதப் பிரிவுகளின் மீதே நமது ஸ்தாபனங்கள் நடத்தப்படுகின்றன. இந்த உட்பிரிவுகளைத் தனி

மதம் என்று சொல்வது சட்டப்படி செல்லாத தாகிவிடலாம். எனவே இப்படிப்பட்ட ஹிந்து மதத்தின் பிரிவான ஸ்தாபனங்கள் சுதந்திர மாக இயங்கச் சிரமம் ஏற்படலாம் — இவ்வாறு எண்ணினார் ஸ்வாமிகள். எனவேதான் மகத்தான சாஸன கர்த்தாக்களும் காணாத குறை பாட்டைக் கண்டார். குறை கண்டதோடு நிற்கவில்லை. பரிகாரமும் கண்டார்: 'ஒவ்வொரு மதத்துக்கும் உரிமை இருக்க வேண்டும்' என்பதை 'ஒவ்வொரு மதத்துக்கும், அதன் உட்பிரிவுக்கும் (or any section thereof) உரிமை இருக்க வேண்டும்' என்று திருத்தி அமைத்துக் கொடுத்தார்.

சாஸன சபையைச் சேர்ந்த சட்ட வல்லுநர்கள் இதனை மனமார வரவேற்றதோடு ஸ்வாமிகளின் நுணுக்கமான சட்ட ஞானத்தைக் கண்டு ஆச்சரியமுற்றனர்.

எனினும் மத ஸ்தாபனங்களுக்குக் கட்டுப்பாடற்ற பூரண சுதந்திரம் தருவதற்கு அரசியல் தலைவர்கள் விரும்பவில்லை. எனவே சர்க்காரின் சட்டங்களுக்கு உட்பட்டே (in accordance with law) இந்த நிறுவனங்கள் இயங்க வேண்டும் என்று வாசகம் இயற்றினர். இதனால் எதிர்காலத்தில் அரசாங்கங்கள் புதிது புதிதாகச் சட்டம் செய்து மத ஸ்தாபனங்களை முற்றிலும் கட்டுப்படுத்தவும் இயலும்; மத நம்பிக்கை இல்லாத அரசாங்கங்கள் இந்தத் திசையில் எடுக்கக் கூடிய நடவடிக்கைகள் சமய நிறுவனங்களுக்கு மிகவும் ஊறு உண்டாக்கிவிடும் என்று அஞ்சப்பட்டது. சாஸன வரைவு இரண்டாம் முறை விவாதிக்கப்பட்ட போது (Second reading) இந்த அம்சத்தைத் திருத்துவதற்கு ஸ்வாமிகளின் கட்டளைப்படி சாஸன கர்த்தர்களைச் சந்தித்தோம். இவ்விஷயமாக டாக்டர் அம்பேத்கரைச் சந்தித்தபோது எங்களுக்குச் சிறிதும் நம்பிக்கை இல்லை. அவரது கடுமையான போக்கை அறிந்திருந்த எங்களுக்கு, அவர் பேசிய விதம் பேராச்சரியம் ஊட்டியது! பரமாசாரியரின் தவச் சக்திதான் காரணமோ என்னவோ! "நான் மதங்களும் மத ஸ்தாபனங்களும் சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்றே விரும்புகிறேன். அவற்றில் அநாவசியமாகச் சர்க்காரின் தலையீட்டுக்கு இடம் தரக்கூடாது என்றே கருதுகிறேன்" என்றார்.

அப்புறம் சம்பவங்கள் வெகு எளிதாக முன்னேறின. மேற்படி வாசகம் (சாஸனம் —III. 26) நான்கு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு, "சட்டத்துக்கு உட்பட்டு" என்ற நிபந்தனை அதில் நான்காம் பிரிவான மட நிறுவனத்தின் சொத்து நிர்வாகத்துக்கு மட்டுமே பொருத்தப்பட்டது.

இவ்வாறாகச் சாஸனத்தில் தனி நபருக்கு மத சுதந்திரம் அளிக்கப்பட்டதும், மட நிறுவனங்கள் சுதந்திரமாக இயங்கக் காப்புத் தரப்பட்டதும் ஸ்ரீ ஆசாரியர்களின் அரும் பணியாலேயே ஆகும். இதற்கும் மேலாக மற்றொரு சிறப்புப் பணியும் புரிந்தார். இதில் ஓர் அற்புதமே கலந்திருந்தது எனலாம்.

மதமும் மத ஸ்தாபனங்களைக் குறித்த விஷயங்களும் ராஜ்ய அரசாங்கங்களின் ஆணை எல்லையைச் சேர்ந்தது (State List) என முதலில் டிராஃப்டிங் கமிட்டி முடிவு செய் திருந்தது. இது ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் கவனத்துக்கு வந்தபோது அவர் ஆணித்தரமாகக் கூறினார்: "இந்தியாவில் ராஜ்ய வாரியாக மதங்கள் பிரிந்திருக்கவில்லை. இவ்வாறே மத ஸ்தாபனங்களும் தேசம் முழுவதிலும் உள்ளன. அகில தேசத்துக்கும் பொதுவான இவற்றை ராஜ்ய சர்க்கார்களின் ஆணை எல்லையிலிருந்து மாற்ற வேண்டும்."

எதிர்காலத்தில் மத விரோதக் கொள்கை யுடைய கட்சிகளும் கூடச் சில ராஜ்யங்களில் அதிகாரத்துக்கு வரக் கூடும்; அவ்விதம் ஏற்பட்டால் சாஸனம் எவ்வளவு பாதுகாப்புத் தந்தாலும் இப்படிப்பட்ட ராஜ்யங்களில் மத ஸ்தாபனங்கள் பலவிதமான உபத்திரவங்களுக்கு ஆளாகும் என்று அன்றே ஆசாரியாள் ஞான திருஷ்டியில் கண்டாரோ?

ஆசாரியர்களின் அபிப்பிராயத்தை அரசியல் நிர்ணய சபை அங்கத்தினர் சிலருக்குத் தெரிவித்தோம். ஆனால் அவர்கள் 'மத்திய சர்க்காரின் ஆணை எல்லைக்குட்பட்ட விஷயங்களின் பட்டியல் (Central List) இப்போதே மிகவும் பெருத்து விட்டதாகப் பண்டித நேரு அவர்கள் கருதுகிறார்கள். எனவே மதத்தையும் அதில் சேர்ப்பதற்கு இணங்க மாட்டார். இது குறித்து நாங்கள் பேச வதற்கில்லை' என்று கூறிவிட்டனர். பிறகு சாஸனம் பற்றி நடைபெற்ற கட்சிக் கூட்டத்தில் யாரோ ஒருவர் துணிச்சல் பெற்று (அதை ஆசாரியர்களின் தபோ பல மகிமை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்!) நாங்கள் விரும்பிய திருத்தத்தைப் பிரஸ்தாபித்திருக்கிறார்! அதனினும் பெரிய அற்புதம்: உடனுக்குடனே சாட்சாத் நேருஜியே தம் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொண்டு மத ஸ்தாபனங்கள் மத்திய சர்க்கார் — ராஜ்ய சர்க்கார் இரண்டின் கூட்டு ஆணை எல்லையின் கீழ் (Concurrent List) இடம் பெற வேண்டும் என்று தாமே பிரேரித்தார். அந்தப் பிரேரணை அப்போதே நிறைவேறுவதற்குக் கேட்பானேன்?

இது ஒரு பெரும் வெற்றி. யாருக்கு? வெற்றி தோல்விகளைக் கடந்த மகானுகிய ஸ்ரீ ஆசாரிய ஸ்வாமிகளுக்கா? அல்ல. ஹிந்து மதத்துக்கே இது வெற்றி. அல்ல; அப்படிச் சொன்னால் கூடப் போதாது. இந்தியாவில் பின்பற்றப்படும் சகலமதங்களுக்குமேவெற்றி.

பழைய ஆசாரங்களையும், சம்பிரதாயங் களையும் காத்து வரும் மத நிறுவனங்கள் இக்காலத்துக்குத் தேவையற்றவை என்ற கருத்துப் பரவி வந்தபோது — அவற்றுக்கு அரசியல் சாஸனத்தின் மூலம் காப்புப் பெற்றுத் தந்த பெரும் சாதனைக்குக் காரண பூதர் ஸ்ரீ காமகோடி ஆசாரியர்கள். ஆனால் அவர் அரங்கத்துக்கு வராமல் பின்னணியி லேயே நின்றார். பெரும் அரசியல் தலைவர் களும், வழக்கறிஞர்களும், சட்டசபையாள ரும், சட்ட நிபுணர்களும் அவரது தீர்க்கதரி சனக் கருத்துக்களை வெளியுலகம் காணச் செயலாக்கினர். ஜகத்குரு நம் நாட்டுக்குச் செய்துள்ள அரும் தொண்டுகளில் இந்த அம்சம் இவ்வளவு காலம் அஞ்ஞாதவாசம் செய்துவிட்டது. ஆனால் இதுவே நம் சமய சரித்திரத்தில் பொன் எழுத்தில் பொறிக் கப்பட வேண்டியது.

விக்ஸ் வேபோரப் ஜலதோஷத்தின் தொல்லைகளை உடனே நிறுத்துகிறது.

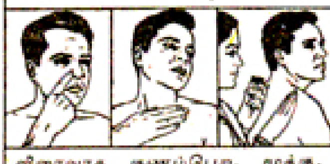
விக்ஸ் வேபோரப்பின் சிறப்பு, அதை ஜலதோஷம் பிடிக்கும் இடங்களான மூக்கு, தொண்டை, மார்பு, முதுகு, இங்கெல்லாம் நேரடியாகத் தடவலாம். நீங்கள் ஜலதோஷத்தின் தொல்லைகளிலிருந்து உடனே நிவாரணம் பெறுகிறீர்கள். தாராளமாக மூச்சுவிடுகிறீர்கள். சுகமடைகிறீர்கள்.
விக்ஸ்வேபோரப் குணமளிப்பதன் காரணம் அது ஜலதோஷத்தை எதிர்த்து உள்ளும் புறமும் இரு வழிகளில் போராடுகிறது.

1) 2)

உடம்பின் வெளியே   உடம்பின் உள்ளே

1) விக்ஸ் வேபோரப் ஜலதோஷத்தால் ஏற்படும் உடல்வலியைப் போக்குகிறது.
2) வேபோரப் ஆவியாக மாற்றப்படுகிறது. இந்த ஆவியில் மருந்து இருக்கிறது. ஒவ்வொரு முறை சுவாசிக்கும்போதும் இது உள்ளே ஆழச் சென்று, மூக்கு அடைப்பைப் போக்குகிறது. தொண்டை கரகரப்பை நிறுத்துகிறது. மார்பு கபத்தை நீக்குகிறது. ஜலதோஷத்தின் தொல்லைகள் மறைகின்றன.

முக்கியமான குறிப்புகள்

விரைவாக குணம்பெற, மூக்கு, தொண்டை, மார்பு, முதுகு இங்கெல்லாம் விக்ஸ் வேபோரப்பை நன்கு தேயுங்கள்.

ஜலதோஷம் நீங்கும்வரை இதைத் தொடர்ந்து செய்து வரவும்.

ஜலதோஷத்திற்கு மருந்து விக்ஸ் வேபோரப்

ரகுபதி ராகவ் மகாத்மா காந்தி

தமிழாக்கம்: ராஜாஜி

13. (II)

இயற்கை கடவுள் நியதியே

பெரிய உற்பாதங்கள் நாம் செய்த பாபங்களுக்குத் தண்டனையாக வருவதென்று மக்கள் எண்ணுவதுண்டு. நானும் அவ்வாறே எண்ணுகிறேன். உள்ளத்தில் உண்மையில் அந்தக் கருத்துத் தோன்றினால் அச்சமயங்களில் மக்கள் ஆண்டவனைத் தியானித்துப் பிரார்த்திப்பார்கள். செய்த பாபங்களுக்கு வருந்துவார்கள். உள்ளம் அழுக்கு நீங்கிப் புனிதமாவார்கள். ஆண்டவனுடைய சித்தத்தை நான் எம்மட்டும் அறிவேன்? பெரும் விபத்துக்கள் அர்த்தமின்றி உண்டாவதாக நான் எண்ணவில்லை. பொருளற்ற இயற்கைச் சேஷ்டைகளாக அவற்றை நான் கருதவில்லை. உற்பாதங்களுக்கும் நியதிகள் உண்டு. சந்திரனும் சூரியனும் மற்ற கிரகங்களும் நியதிப்படி சுற்றிச் சஞ்சரிப்பது போலவே இந்த உற்பாதங்களும் நியதிக்கு அடங்கியவை. இந்த நியதிகள் நமக்குத் தெரியாதபடியால் அவற்றை விபத்து என்றும், தற்செயல் என்றும் உற்பாதம் என்றும் சொல்லி வருகிறோம்.

(ஹரிஜன் 2-3-34)

★

ஒவ்வொரு பெரிய பௌதிக விபத்தும் ஆண்டவன் கருத்தைக் கொண்டே நடைபெறுகிறது. பூகம்பங்கள் எப்பொழுது நிகழும் என்று கணக்கிட்டுக் கண்டு பௌதிக சாஸ்திரம் வருங்காலத்தில் முன்னறிக்கை தரக் கூடும். சூரிய சந்திர கிரகங்களைக் கணக்கிட்டுச் சொல்வது போல் பூகம்பங்களையும் சொல்லும் காலம் வரலாம். மானிட அறிவின் வெற்றி அந்த அளவுக்கும் செல்லலாம். ஆனால் அந்த வெற்றி அல்லது அதைப் போல நூறு வெற்றிகளும் நம்முடைய உள்ளங்களைச் சுத்தப்படுத்துமா? அது இன்றி என்ன பயன்?

(ஹரிஜன் 8-6-35)

★

உள்ளத்தின் மலம் அகன்று செம்மை பெற வேண்டும் என்று விரும்புவோர் அனைவரும் சேர்ந்து பிரார்த்திப்போமாக! இத்தகைய விபத்துக்களை ஏன் ஆண்டவன் விதித்தான் என்பதை அவன் அருளால் காண்போமாக. நம்முடைய அகங்காரம் நீங்கி அடக்கம் பெறுவோமாக. ஆண்டவன் முன்னிலையில் நிற்கத் தகுதி பெறுவோமாக. கூடப் பிறந்த மக்களின், அவர்கள் யாரேயாயினும் அவர்களின், துன்பங்களிலும் துயரங்களிலும் சேர்ந்து பங்கு கொள்வோமாக.

(ஹரிஜன் 8-6-35)

தீர்ப்பு

வாசவன்

அந்தத் திரும்பு முனையில் காலன் காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

ஒலிக்கும் குழலை அமுக்காமல், வேகத்தைக் குறைக்காமல் மின்னலைப் போல் வளைத்துத் திருப்பப்பட்ட கார்ச் சக்கரங்கள், ஒரு பிஞ்சுசிறிய உயிர்ப் பூவைத் துவைத்து விட்டு அதிர்ந்து நின்றன.

உலக வாழ்க்கையின் சந்தையில் ஐந்தே ஐந்து வருடங்கள் ஒரு குட்டிக் கடையைப் பரப்பியிருந்த அந்தக் குழந்தை, இரத்தத்தில் மிதந்தது.

அத்தனை ஜனப் புழக்கம் உள்ள வீதியல்ல, அது. கும்பல் கூடிவிடுவதற்கான பெரிய விபத்து ஒன்று நடந்து முடிந்த பிறகுகூட, பங்களாக்களின் கதவுகள் திறந்துகொள்ள வில்லை.

எங்கேயோ ஒரு பாலத்தில் தொப்பியைக் கழற்றி வைத்து விட்டு இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த ஒரு போலீஸ்காரர் விபத்து நடந்த

சூழ்நிலையைக் கவனித்துவிட்டு விரைந்தோடி வந்தார்.

ஸ்டீயரிங்கில் இரத்த ஓட்டம் உறைந்து போன மாதிரி அசைவற்று ஓய்ந்து கிடந்த பெரியநாயகத்தின் கைகள், திடீரென்று உயிர்ப்பு அடைந்தது போல நடுங்கின. புதுப் பழக்கம். 'ஆக்ஸிலரேட்டர்'ரை அமுக்க உந்திய பரபரப்பு. திருப்பு முனையில் 'பிரேக்' பிடிக்கத் தோன்றாத அசட்டுத்தனம் ஆகியவை ஒரு குழந்தையின் உயிரைக் குடிக்கும் என்று தெரிந்திருந்தால், காரோட்டி வேலாயுதத்தைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு, அவர் காரை ஓட்டியிருக்க மாட்டார்.

என்ன செய்வது இப்பொழுது?

பெரியநாயகம் பரிதாபமாக வேலாயுதத்தைப் பார்த்தார்.

அவன் முகத்தை மூடியபடி விம்மி விம்மி அழுது கொண்டிருந்தான்.

'எதற்காக அழுகிறான்?'

பெரியநாயகத்துக்குப் புரியவில்லை.

வேலாயுதம் முகத்தை மூடிக்கொண்டிருந்த கரத்தை எடுத்தான். பொங்கிக் கொட்டிக் கொண்டிருந்த கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டுபெரியநாயகத்தைப்பார்த்தான்.

''முதலாளி! கொஞ்சம் தள்ளி உட்காருங்க'' என்றான்.

'எதற்காக அப்படிச் சொல்கிறான் வேலாயுதம்?'

பெரியநாயகத்துக்கு அதுவும் புரியவில்லை.

''விலகுங்கள் முதலாளி!''

விளங்காமலே விலகி உட்கார்ந்தார் அவர். இயக்கும் ஆசனத்தில் மாறி உட்கார்ந்த வேலாயுதம், காரை வேகமாகச் செலுத்தினான்.

ஓடிவந்து கொண்டிருந்த போலீஸ்காரர், ''ஏய், காரை நிறுத்து!'' என்று கத்தினார்.

அதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் பறந்தான் வேலாயுதம்.

பங்களா முகப்பில் வந்து நின்றது கார்.

''இறங்குங்கள் முதலாளி!''

வேலாயுதம் நினைவுபடுத்துகிற வரையில் இந்த உலகத்தின் நினைவையே இழந்திருந்த பெரியநாயகம், நினைவே ஒரு நெருப்புத் துண்டாய்த் தீண்ட, இருக்கையை விட்டு எழுந்தார். விரைந்தார், மாடி அறை சோபாவில் வந்து விழுந்தார்.

இப்பொழுதோ, இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலோ இங்கே போலீஸ் வரும்; நிச்சயமாக வரும். ஓடிவந்த அந்தப் போலீஸ்காரர் எண்களைக் குறித்துக் கொண்டிருப்பார். வருகிற போலீஸ் சும்மாப் போகாது. குழந்தையின் மேல் கார் ஏற்றிக் கொன்ற அவரைப் பிடித்துக் கொண்டு போகும். குற்றத்திலிருந்து தப்புவதற்காக விபத்து நடந்த இடத்திலிருந்து காரைப் பறக்கவிட்டுக் கொண்டு வந்த குற்றம், 'லைசென்ஸில்லாமல் காரை ஓட்டிய குற்றம்' என்று ஒன்றைத் தொட்டுத் தொடர்பாக வளர்ந்து விட்ட குற்றங்கள் அவரைத் தண்டிக்கப்பட வேண்டிய குற்றவாளியாக்கப் போகின்றன.

'அப்படியானால் சிறைதான் என் எதிர்காலமா?'

நினைக்க நினைக்க அவர் நெஞ்சம் மாய்கிறது. வடிக்க வடிக்க அவர் கண்கள் ஊற்றெடுக்கின்றன.

பெரியநாயகம் இதுவரை உணர்ச்சிகளால் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டவர். 'தியாகம், தெருப் புழுதி' என்கிற தம்மைத் தாமே இழந்து கொள்கிற உயர்ந்த நெறிகள் வாழ்கிற இடத்தில் அவர் கால் மிதித்தது இல்லை.

'நான், நான், நான்!'

இந்த நான் என்கிற பிரம்ம ராட்சசை ஒரு செல்லப் பிள்ளையைப் போல வளர்த்து அதற்குத் தீனியாக 'மனித தர்மங்கள்' என்று சொல்லப்படுகின்ற எல்லாத் தர்மங்களையும் வைத்தவர்.

அவருக்குக் கட்டிய மனைவி பூர்வ ஜன்மத்துக் கடன். அவரைக் கைப் பிடித்த பிறகு சில ஆண்டுகள் முகத்தில் மஞ்சளும், கண்களில் நீருமாக வாழ்ந்தாள். தன்னை வீட்டில் வைத்து விட்டுத் 'தெருவில் வாழ்ந்த தன் கணவனை நினைந்து நினைந்துக் கரைந்தவள், ஒருநாள் கண்ணையே மூடி விட்டாள்.

அதற்காகப் பெரியநாயகம் வருந்தவில்லை. யாரோ ஒருத்தியின் வலையில் சிக்கிக் கிடந்த அவருக்குத் தடுப்பு இல்லாமல் போனவரையில் மகிழ்ச்சி தான்.

'ராஜாத்தி எத்தனை அழகு? என் கோடை வாழ்க்கையிலே அமுதைப் பொழியும் குளிர் நிலவாயிற்றே அவள்? அவளைப் பிரிந்து நான் சிறைக்குப் போவதா?'

பெரியநாயகம் சாக்கடையில் வாழ்ந்தாலும் அவரை உயர்த்திக் காட்டுவதற்கு 'அனகோசர் ஆலை' இருக்கிறது. அவருடைய அப்பா ஆலைத் தொழிலாளியாக இருந்தவர். அவரோ ஆலை முதலாளியாக வளர்ந்தவர். வறுமையில் பிறந்தவர். வாழ்க்கையில் உயர்வதற்குச் செய்த சாகஸங்களும், சர்க்கஸ்களும் எத்தனை?

'அத்தனைக்கும் உனக்குக் கிடைக்கவிருப்பது சிறை தான்' என்று சொல்கிறதே எதிர்காலம்?

ஆச்சரியம்! அழத் தெரியாத பெரியநாயகம் அழுகிறார்! உணர்ச்சிகளைச் சல்லாபக் கூடமாக்கி வாழ்ந்தவர், உள்ளம் குமைகிறார். குன்றாக உயர்ந்திருந்த வாழ்க்கை குறுகிவிட்ட கொடுமையை உணர்கிறார்.

''என் எஜமானி அம்மாவுக்குக் காப்பி பிடிக்கும். ஐயாவுக்குப் பிடிச்சது ஒவல்தான். குழந்தைகளுக்குப் பிடிச்சது ஹார்லிக்ஸ்தான். குழந்தைகளுக்குப் பிடிச்ச ஹார்லிக்ஸ் அம்மாவுக்குப் பிடிக்காது. இப்படியே ஒவ்வொருத்தருக்கு ஒவ்வொண்ணு பிடிக்காது; ஆனால் எனக்கு எல்லாமே பிடிக்கும்!''

அவர் அனுபவித்த சுகத்தின் தவிர்க்க முடியாத பாவ இருட்டு, அவரை விழுங்குவதற்குக் காலம் பார்த்து வந்திருக்கிறதா?

''சார்!....''

குரல் கேட்கிறது.

அப்படி ஒரு குரலை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த பெரியநாயகம், இடுக்குற்று இருக்கையை விட்டு எழுந்திருக்கிறார். ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்க்கிறார்.

வாசலில் நின்று கொண்டிருக்கிறது ஒரு காவல் துறை வண்டி.

'வரவேண்டியவர்கள் வந்துவிட்டார்கள்.'

அவர் மனத்தை யாரோ அள்ளிப் பிசைகிறார்கள்.

''சார்!'' இரண்டாவது முறையாகக் கீழ்ப் பகுதியிலிருந்து குரல் வருகிறது.

'தொலைந்தேன். இதோ தொலையப்போகிறேன்' என்று தமக்குள்ளேயே தேம்பிக் கொண்டு கீழே போவதற்காக நடந்தார்.

''முதலாளி!'' என்று அவசரமாக வந்து அவரை வழி மறித்துக் கொண்டான் காரோட்டி, வேலாயுதம்.

''என்ன?'' கேட்கும்போதே அழுகையாக வெடிக்கிறார் அவர்.

''ஏன் அழுகிறீர்கள் முதலாளி? சிரியுங்கள்'' என்கிறான் அமைதியான குரலில் வேலாயுதம்.

''சிரிப்பதா? நானா? என் வாழ்வு முடியப் போகிறது வேலாயுதம்.''

''உங்கள் வாழ்க்கை நிலைக்கப் போகிறது முதலாளி!''

''பிதற்றாதே! போலீஸ் வந்துவிட்டது!''

''வந்தால் என்ன? அவர்கள் குற்றவாளியைப் பிடித்துக் கொண்டு போகிறார்கள்.''

''அந்தக் குற்றவாளி நான்தானே வேலாயுதம்?''

''இல்லை. நான்.''

''பொய்!''

''பொய்யை உண்மையாக்க வேண்டும் முதலாளி! உண்மை உண்மையாகவே இருந்து விடக் கூடாது, முதலாளி. காரில் அடிபட்டு இறந்தவள் என் மகள். நானும் என் மனைவியும் வெற்றுத் தரையில் சாதத்தைப் போட்டுச் சாப்பிட்டு, தலையணை இல்லாமல் படுத்து, ஒரு கோயிலைப் பாக்கி வைக்காமல் சுற்றித் தவமிருந்து பெற்ற செல்வம் அது... என் மனைவி என் மகளிடத்தில் உயிரையே வைத்திருக்கிறாள். அந்தக் குழந்தையே போய் விட்ட பிறகு இனி அவள் உயிரை வைத்துக்கொண்டிருக்க மாட்டாள். அவள் உயிரை நிறுத்தி வைப்பதற்கு நான் ஒரு காரியத்தை உடனே செய்தாக வேண்டும். அதாவது அவளுடைய வேதனையை இடம் மாற்றி வைக்க வேண்டும்.''

''வேதனையை இடம் மாற்றுவதா?'' என்று விளங்காமல் கேட்டார் பெரியநாயகம்.

''ஆமாம், முதலாளி! 'குழந்தை இறந்து விட்டாளே' என்ற வேதனையை விட ஒரு பெரிய வேதனையை என் மனைவியிடம் நான் ஏற்படுத்த வேண்டும். அதற்கு நான் சிறை போக வேண்டும். குழந்தையைப் பற்றிய வேதனையிலிருந்து அவளை மீட்டு, என்னைப் பற்றிய வேதனையில் அவளை ஆழ்த்திவிட்டால், நான் சிறைக்குப் போய்விட்டுத் திரும்பும் வரையில் என்னையே நினைந்து உருகுவாள். அதனால் குழந்தையைப் பற்றிய கவலை அவள் மனத்தில் அடி வண்டல் போல் கீழே உறைந்து போகும்!''

வேலாயுதம் சொல்லி முடித்தபோது போலீஸ்காரர்கள் மாடிப் படி ஏறி மேலே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். எதிர்கொள்வது போல் அவர்களை நோக்கி நடந்தான் அவன்.

''இவன்தான் சார் குழந்தையின்மேல் கார் ஏற்றிக் கொன்றுவிட்டுக் காரை வேகமாக விட்டுக் கொண்டு வந்தவன்'' என்று வேலாயுதத்தை அடையாளம் காட்டினார், சம்பவம் நிகழ்ந்தபோது ஓடிவந்த காவலர்.

அவன் கரங்களில் விலங்கை மாட்டினார் ஒரு காவலர்.

அதே சமயத்தில் பெரியநாயகத்தின் நெஞ்சைப் பிணித்திருந்த விலங்கு படீரென்று திறந்து கொண்டது. அவர் இனித் தமக்குப் பிரியமானவற்றை விட்டுப் பிரிய வேண்டியதில்லை. செல்வத்தை விட்டுச் செல்ல வேண்டியதில்லை. ராஜாத்தியை விட்டுப் போக வேண்டியதில்லை.

செய்யாத குற்றத்துக்காகச் சிறைக்குப் போய்க் கொண்டிருந்த வேலாயுதத்தைப் பார்க்கும்போது பரிதாபமாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் 'ஒரு குற்றவாளியிடம் பரிதாபம் காட்டுவது ஆபத்து அல்லவா?' என்று குற்றவாளி, குற்றவாளி இல்லாத ஒரு

பெரிய வழுக்கல்!

"நீங்கள் பெரிய மனிதராக இருக்கலாம். ஆனால் சாலையில் கிடக்கும்வாழைப் பழத் தோலுக்கு அதெல்லாம் எங்கே தெரியப் போகிறது?"

—லயன் - 'பாலி'

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

லயைப் பற்றித் தமக்குள்ளேயே ஒரு கேள்வி கேட்டுக் கொண்டு வாய் மூடிக் கொண்டார்.

அன்று மாலை. அணைகின்ற பொழுதின் அணையாத தாபம்.

பெரியநாயகம் 'தொல்லை விட்டது' என்று அந்தப் பயங்கர நிகழ்ச்சியைக் கழுவி எத்தனையோ நேரமாகி விட்டது. ஆனால் தொல்லையின் நிழல் வேலாயுதத்தின் மனைவி சந்திராவின் மூலம் அவரைப் பழிவேகத்தில் துரத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறது.

பெரியநாயகம் இருக்கையை விட்டு எழுந்தார். கதவோரமாகக் கண்ணீர்ச் சிலையாக நின்று கொண்டிருந்த சந்திராவைப் பார்த்தார். கண்ணீருக்கு உருகக் கூடிய மெழுகு இதயம் அவருக்கு இல்லைதான். ஆனால் அந்தச் சமயத்தில் அவர் அப்படி ஓர் இதயம் தமக்கு இருக்கிறது என்பதைக் காட்டிக் கொள்வதற்காக நடிக்க வேண்டியிருந்தது. கண்ணைக் கசக்கினார். மூக்கைச் சிந்தினார். "சந்திரா! உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற சோதனைகள் இரும்பு நெஞ்சத்தையும் இளக வைக்கக் கூடியவை. நீ குழந்தையைப் பறி கொடுத்தாய். அந்தக் குழந்தையைப் பறி கொடுப்பதற்குக் காரணமாக இருந்த உன் கணவனும் சிறைக்குப் போய்விட்டான். உன்னுடைய நிலை என்னை உலுக்கி விட்டது சந்திரா! உனக்குத் தேவையான அளவு பணம் தருகிறேன். என்னை உன் சகோதரனாக நினைத்துக் கொள். உனக்கு எவ்வளவு பணம் வேண்டும் சந்திரா?" என்று உருக்கமான குரலில் கேட்டார்.

"யாருக்கு வேண்டும் முதலாளி உங்கள் பணம்? எனக்கு என் கணவர் வேண்டும்!" என்று படபடத்தாள் சந்திரா.

"என்னிடம் வந்து கேட்டால்?" என்று வேஷத்தை மாற்றிக் கொண்டு படபடத்தார் பெரியநாயகம்.

"வேறு யாரிடம் போய்க் கேட்கச் சொல்கிறீர்கள்? என் குழந்தையின் மேல் கார் ஏற்றிக் கொன்றவர் நீங்கள்தானே முதலாளி?"

திடுக்குற்றார் பெரியநாயகம். ஆனால் அதை முகத்தில் காட்டிக் கொள்ளாமல் வேகமாக மறைத்துக் கொண்டு, "இல்லை, உன் கணவன்!" என்றார்.

"இல்லை; நீங்கள்! என் குழந்தையின் மேல் நீங்கள் காரை ஏற்றியதைத் தூரத்தில் வந்து கொண்டிருந்த நான் பார்க்கத்தான் செய்தேன். திடீரென்று டிரைவர் ஆசனத்தில் என் கணவர் மாறி உட்கார்ந்ததையும் நான் பார்க்கத் தவறவில்லை. ஏன் இந்த மாற்றம்? தின்ற உப்புக்கு அவர் நன்றி காட்ட நினைத்தார். நீங்கள் செய்த குற்றத்தைத் தானே ஏற்றுக் கொண்டு சிறைக்குப் போய் விட்டார் அந்த நன்றியுள்ள மனிதர். உங்களுக்கு இதயம் இருந்தால் அதைப் பார்த்த பிறகாவது சிறைக்குப் போக நீங்கள் அஞ்சியிருக்க மாட்டீர்கள். இப்பொழுதும் காலம் கடந்துவிடவில்லை முதலாளி! குற்றத்தை ஒப்புக் கொள்ளுங்கள். என் கணவரை விடுதலை செய்ய வையுங்கள்" என்று கல்லும் உருக வேண்டினாள் சந்திரா.

"முடியாது, முடியாது! தியாகத்தின் நெருப்பில் என்னால் வேக முடியாது. சட்டத்துக்குக் கண் இல்லை; காது இல்லை. பிறருடைய கண்ணையும் காதையும் நம்பியே அந்தச் சட்டம் உயிர் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அந்தச் சட்டம் வேலாயுதத்தைக் குற்றவாளியாகத் தீர்மானித்து விட்டது. இனி அது அவனை விழுங்காமல் விடாது. இந்த நிலையில் என் தலையைக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கச் சொல்கிறாயா? என்னால் முடியாது. போ, வெளியே!" என்று கத்தினார் பெரியநாயகம்.

"போகிறேன்! போவதற்கு முன்னால் ஒன்று சொல்லி விட்டுப் போகிறேன். உங்கள் சட்டத்துக்குக் கண் இல்லாமல் போகலாம். ஆனால் கடவுளுக்குக் கண் உண்டு. அவன் அந்தக் கண்களால் உங்களைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் இருப்பான். அவனுடைய தீர்ப்பிலிருந்து நீங்கள் தப்ப முடியாது" என்று சொல்லி விட்டுத் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தாள் சந்திரா.

அன்று தீர்ப்பளிக்கும் நாள். கூண்டில் தியாகப் பெருமகனாக வேலாயுதம் நின்று கொண்டிருந்தான். சந்திரா புலம்பிப் புலம்பி நெஞ்சமெல்லாம் புண்ணானவளாகப் பார்வையாளர் பகுதியில் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தாள்.

நீதிபதி தீர்ப்பை வாசித்தார்: "குற்றவாளியின் நிலை பரிதாபத்துக்குரியது. தான் உயிரையே வைத்திருந்த தன்னுடைய ஒரே மகளின் மீது தானே கண் மூடித்தனமாகக் காரைச் செலுத்திக் கொன்றுவிட்டான். 'தன் மகளைத் தானே கொன்றுவிட்டோம்' என்ற சோகத்தை விடவா ஒரு பெரிய தண்டனை அவனுக்கு வேண்டும்? சிறையில் அவன் எந்தத் தண்டனை அனுபவித்தாலும் இந்தச் சோகத்தை மிஞ்சக் கூடிய தண்டனை வேறு ஒன்றும் இருக்க முடியாது. ஆகவே, அவன் வண்டி ஓட்டும் லைசென்ஸை ரத்துச் செய்து எச்சரிக்கை கொடுத்து அவனை விடுதலை செய்கிறேன்."

சந்திராவுக்குத் தன் காதுகளையே நம்ப முடியவில்லை. நெஞ்சில் கிடந்த தாலியை எடுத்துக் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டாள்.

அதே சமயம் நீதி மன்றத்தின் வாசலில் கடும் வேகத்துடன் கார் ஒன்று மோதிக் கொண்டது. உள்ளிருந்தது பெரியநாயகம். வேலாயுதம் தண்டனை பெறுப் போவதைக் காது குளிரக் கேட்பதற்காக அசுர வேகத்தில் வந்த அவருக்கு நீதி தேவன் அவனது வாசலிலேயே தீர்ப்பளித்து விட்டான்.

குறு நாவல்
பட்டாம்பூச்சிக்கும் பாசமுண்டா?
ஏ.எஸ்.சுந்தரராஜன்

கண்ணுக் கெட்டிய தூரம் வரை பச்சைக் கடலாய்த் தோன்றி இளந் தென்றலில் ஒய்யாரமாய்த் தலையசைக்கும் நெற்பயிர்களைப் பெருமிதத்துடனும், கர்வத்துடனும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் பொன்னம்பலக் கிராமணியார். ஆமாம்! அவர் தாராளமாய்க் கர்வப்படலாம். அவருடைய அயராத உழைப்பும் திறமையும் அல்லவா அங்கே தலையசைப்பது!

கிராமணியார் ஆசை தீரப் பயிர்களைப் பார்த்துவிட்டு, 'பாடி ஆட்கள்' இரண்டொருவரைக் கூப்பிட்டு ஏதோ உத்தரவு போட்டுவிட்டு வரப்பின் மேலேயே கப்பிப் பாட்டையைக் குறி வைத்து நடந்தார்.

கம்பீரமான நடை; உருவம் மட்டும் சோடையா என்ன? வைரத்தின் திண்மையுடன் ஒளிரும் ஒரு மல்யுத்த வீரனைப் போல் ஆஜானுபாகுவான உடல் கட்டு. எதிர்வரும் எவரையும் பணிவுடன் கரம் கூப்ப வைக்கும் மிடுக்கான பார்வை; கட்டுக்குடுமி; பட்டாளத்து ஹவில்தார் மீசை; கையில் தங்கக் காப்பு எல்லாம் சேர்ந்து அவரை யாரோ ஒரு பழைய சமஸ்தானத்துத் திவானைப் போல் தோற்றம் காட்டின. வயது நாற்பத்தைந்துக்குக் குறையாது. ஆனால் அதை அவர் சொல்லித்தான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஆமாம். அத்தனை வயசுக்குத் தலையில் ஒரு நரைகூடக் கிடையாது. அவ்வளவு செல்வாக்கான வாழ்க்கை. நாற்பது ஏக்கர் அயன் நஞ்சைக்கும், அறுவைக்கு ஆறாயிரம் காய்கள் விழும் தென்னந்தோப்புக்கும் சொந்தக்காரரல்லவா அவர்!

கிராமணியார் வரப்பில் நடந்து கப்பிப் பாட்டைக்கு வந்துசேர்ந்தார். அதோ கூப்பிடு தூரத்தில் ஊர் தெரிந்தது. கிழக்கே பாட்டையோடு மூன்று மைல் நடந்தால் டவுனுக்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம். நான்கு வருடங்களுக்கு முன்புவரை பத்தாயிரம் பேர்கூட ஜனத்தொகை இல்லாத சின்ன ஊருக்கு இப்போது டவுன் என்று பெரிய பெயர். பெயர் மட்டுமல்ல; ஊரும் மாறியிருக்கிறது என்பதை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும்.

கிராமணியாரின் கால்கள் ஊர் எல்லையை மிதித்தன. அங்கிருந்து பேச்சுத் துணைக்கு ஓர் ஆள் கிடைத்தது. தெருக் கோடியில் மளிகைக் கடை வைத்திருக்கும் ஆதம்கான் சாயபு. இருவருக்கும் இருபது வருடங்களுக்கு மேல் பழக்கம். 'சிநேகிதம்' என்று வைத்துக் கொண்டாலும் சரி — ஆக ஊரில் கிராமணியாரிடம் மிகவும் நெருங்கிப் பழகும் சிலரில் ஆதம் கான் சாயபுவும் ஒருவர்.

இருவரும் பேசிக் கொண்டே நடக்கலாயினர். உலகியலைப் பற்றி ஆரம்பித்த பேச்சு திசை மாறி, கிராமணியாரின் ஒரே மகன் சங்கரய்யாவைப் பற்றித் திரும்பியது.

சங்கரய்யா என்றதும் கசப்பைச் சுவைத்தவர் போல் முகத்தைச் சுளித்தார் கிராமணியார். தமக்கும் அடங்காமல், வீட்டுக்கும் வராமல், சதா காலமும் டவுன் பக்கமே சுற்றிக் கொண்டு, சூதாட்டமும், பெண்கள் மோகமுமாய், பித்துப் பிடித்து அலையும் சங்கரய்யாவைத் தாம் முன் ஜென்மத்தில் செய்த பாபத்தின் பிரதிபிம்பம் என்று கருதிக் கொண்டிருப்பவர் அவர். புத்திமதிகள் சொல்லிச் சொல்லி அவருக்கும் அலுத்து விட்டது.

''சங்கரய்யா ரொம்பத் தூரம் கெட்டுப் போச்சுங்க. யாரோ நாடகக்காரியாம். அவள் பின்னாடி சுத்துது. என் கண்ணால பார்த்தேங்கறேன்!'' என்று சொல்லிக் கொண்டே போனார் ஆதம் கான் சாயபு.

கிராமணியார் பதில் சொல்லவில்லை. மேலும் என்ன சங்கதி என்று தூண்டிக் கேட்கவும் இல்லை. அவர் இதழ்க் கடையில் ஒரு புன்னகை மின்னியது. அவ்வளவுதான்; ஆதம்கான் சாயபு சொன்ன விஷயம் மனத்துக்குள் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஐக்கியமாகி விட்டது என்று அதற்கு அர்த்தம்.

வீடு வந்துவிட்டது. இரண்டு பக்கமும் விஸ்தாரமாகத் திண்ணை போட்டுக்குறட்டில் சாய்வுத் தூண் அமைத்துக் கட்டப்பட்ட பழங்கால மோஸ்தர் வீடு.

ஆதம்கான் சாயபுவை அனுப்பிவிட்டு வாசலில் அடியெடுத்து வைக்கவும், திண்ணை அருகில் நின்று கொண்டிருக்கும் சகவரி செம்பில் ஜலம் கொண்டு வந்து தந்தாள். காலையிலும் சரி, மாலையிலும் சரி, நிலத்தைப் பார்வையிடப் போகும் தந்தை எப்பொழுது திரும்பி வருவார் என்பது அந்தப் பெண்ணுக்குக் கணக்காகத் தெரியும். வாசலில் தண்ணீர்ச் செம்புடன் தயாராய் வந்து நிற்பாள்.

தண்ணீரால் முகத்தையும் காலையும் கழுவிக் கொண்டு உள்ளே அடியெடுத்து வைப்பதற்கு முன் கிராமணியாரின் கண்கள் மகளை நோக்கிக் கேள்வியுடன் குவிந்தன. சகவரி விசேஷமாக அலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்ததே அவர் கேள்விக்குக் காரணம்.

''என்னம்மா சேதி? அடுத்த ஊரு கெங்கையம்மா திருவிழாகூடப் போன வாரமே முடிஞ்சு போச்சே? எங்கே பயணம்?''

சகவரி பதில் சொல்லவில்லை. நாணத்துடன் உள்ளே ஓடினாள். பதில் அவருடைய மனைவி கனகம்மையிடமிருந்து வந்தது.

''நல்லாக் கேட்டீங்க ஒரு கேள்வி—கவரப்பட்டேயிருந்து பொண்ணு பார்க்க வர்றதா முந்தாநாள் நீங்கதானே வந்து சொன்னீங்க? அதுக்குள்ளே மறந்து போச்சா?''

''ச்சு!'' — கிராமணியார் சூள் கொட்டினார். ''அடடே மறந்துதான் போச்சு. நல்ல வேளை. டவுன் பக்கம் சவாரி விடாமெ வீட்டுக்கு வந்தேனே...'' என்று தமக்குத் தாமே ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டவர், ''என்ன நெய் வாடை அமர்க்களமா வருது?'' என்று சமையல்கட்டுப் பக்கம் பார்வையை ஓட்டினார்.

''பொண் பார்க்க வர்றாங்க. தித்திப்பு கொடுக்கணும்னு சாஸ்திரம். கொஞ்சம் லட்டு புடிச்சேன். அப்புறம்...''

அப்புறம் மனைவி சொன்னது காதில் விழவில்லை. அவர் கவனம் வாசல் பக்கம் திரும்பியது. அங்கே வந்து நிற்கும் வண்டியிலிருந்து இறங்கும் அந்த நாலைந்து பேர்...

''கனகம்! அவுங்க வந்தாச்சு... வந்தாச்சு!''

கிராமணியார் நாலே எட்டில் வாசலுக்கு விரைந்து மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர்களை வர

வேற்றூர். ஒரு மணப் பெண்ணுக்குள்ள ஆவலுடன் —மாப்பிள்ளை யார் என்று அவர் விழிகள் துழாவின. அதோ செக்கச் செவே லென்று சிவந்த நிறமும் இளவயதுமாய், மிடுக்கான தோற்றத்துடன் முகத்தில் இருப் பதே தெரியாமல் அவ்வளவு மெல்லிசாய்ப் பிரேம் போட்ட மூக்குக் கண்ணாடி அணிந் திருக்கும் வாலிபன்தான்...

இராமமணியாரின் கண்களில் திருப்தி நிலவி யது. அவருக்கு மட்டுமா? திருட்டுத்தன மாய்ச் சன்னல் வழியே ஒருவரையொருவர் நெருக்கிக் கொண்டு பார்க்கும் தாய்க்கும் மகளுக்கும் கூடத் திருப்திதான்.

அப்புறம் காரியங்கள் வேக வேகமாய் நடந்தன. பெண் பார்க்கும் படலம், சம்பிரதாயப் பேச்சுக்கள், உபசாரங்கள்...

பிள்ளை வீட்டுக்காரர்களில் ஒருவர் ஏதோ ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லத் துடித்தார்.

இராமமணியார் அவர் பக்கம் திரும்பியதும், ''நீங்க தப்பா எடுத்துக்கலேன்னா எங்க அபிப்பிராயம் ஒண்ணைச் சொல்லணும்னு இருக்கேன்'' என்று மெல்ல ஆரம்பித்தார்.

இராமமணியாரின் கண்கள் அவரை ஊடுரு விப் பார்த்தன.

''ஒரு தப்புமில்லே — நெனேச்சதைச் சொல் லிப்புடுங்க'' என்றார்.

''வேறொண்ணுமில்லே. எங்களண்டையும் 'ஆனான' பொண்ணு இருக்கு. பொண்ணைக் குடுத்துப் பொண்ணை வாங்கிக்கலாமேன்னு ஒரு யோசனே—''

சங்கரய்யாவைத்தான் அவர் குறிப்பிடு கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட போது இராமமணியாருக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. அவனுக்குப் பெண்ணைக் கொடுக்க ஒருவர் தயாராய் இருக்கிறாரா என்ன... அசல் பித்துக்குளித்தனம்!

இராமமணியார் கதவுக்குப் பின் சற்று ஒளிந்தும் ஒளியாமலும் நிற்கும் தம் மனைவியை ஒருகணம் பார்த்தார். ஆசையும் பரபரப்பும், 'ஆண்டவனே அப்படியும் நடக் காதா' என்ற குதுகுதுப்பும் அவள் நெஞ்சில் முட்டி மோதிக் கொண்டிருப்பதை அவரால் உணர முடிந்தது. ஆனால் என்ன செய்வது? சங்கரய்யாவைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ள வாடா என்று கூப்பிடுவது நாய் வாலை நிமிர்த்த முயல்வது போன்ற அசட்டுத்தன மான காரியம் என்று இராமமணியாருக்குத் தெரியும்.

''அவனுக்கு இப்போ சகடை — இரகம் சரியில்லே. நாம எதைத்தான் முயற்சி பண்ணி னாலும் கல்யாணம் நடக்காது. முதல்லே இந்தக் கல்யாணம் நடக்கட்டும். அப்புறம் மற்றதைப் பார்ப்போம்'' என்று சமாளித் தார் இராமமணியார்.

வந்தவர்கள் விடைபெற்றுக் கொண் டனர். நிச்சயதார்த்தத்துக்கு நாள் குறிக் கும்படி சொல்லிவிட்டு.

ஈசுவரன் கோயில் குருக்களைக் இராமமணி யார் நாடினார். குருக்கள் இது மாதிரி விஷ யங்களில் வல்லவர். அடுத்த ஏழாம் நாள் நன்றாக இருப்பதாகக் கணித்துக் கொடுத் தார்.

கனகம்மைக்கு அப்பொழுதே கைகால்கள் பரபரக்க ஆரம்பித்து விட்டன.

குதிரைக்குக் கிடைக்குமா கோப்பை ?

தேகாஸ் என்னும் புகழ் பெற்ற இத் தாலிய ஓவியர் ஒருவரின் ஓவியம் பல கைமாறி ஒருமுறை எட்டு லட்சம் ரூபாய்க்கு விலை போயிற்று.

''அதைப் பற்றி என்ன எண்ணு கிறீர்கள்?'' என்று அவரைக் கேட்ட போது அவர் அளித்த பதில் இது:

''குதிரைப் பந்தயத்தில் முதலாவ தாக வந்த குதிரைஎன்ன எண்ணுமோ, அதைத்தான் நானும் எண்ணுகிறேன். குதிரை கஷ்டப்பட்டு ஓடினாலும் ஜாக் கிக்குத்தானே 'கப்'பைக் கொடுக் கிறார்கள்?''

ஆதாரம்: 'இங்கிலீஷ் டைஜஸ்ட்'
வி. ந. ஸ்ரீதரன்

''டவுனுக்குப் போய்க் குழந்தைக்கு ஏதாச் சும் புதுசு எடுத்துக்கிறது. கொஞ்சம் வெல்லம் சர்க்கரை பலசரக்குச் சாமான் எல்லாம் வாங்கி வந்துட்டாத் தேவலே!'' என்றாள் கனகம்மை.

''அம்புட்டுத்தானே? இதுக்கென்ன பஞ் சாங்கம் பார்க்கப் போறே? இப்பவே கிளம்பு. இருட்டறதுக்குள்ளே திரும்பிடலாம். ஏலே கட்டையா! வண்டியைக் கட்டுடாலே!'' என்று குடுமியைத் தட்டி முடிந்து கொண்டு கிளம்பினார் இராமமணியார்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் வண்டி டவுனை நோக்கித் துரித கதியில் சென்றது.

டவுனில் இராமமணியார் வழக்கமாகத் துணி வாங்கும் ஜவுளிக் கடை ஒன்றுண்டு. கட்டையன் அந்தக் கடைக்கு எதிரே வண்டி யைக் கொண்டு போய் நிறுத்தினான். இரா மணியாரும் கனகம்மையும் வண்டியிலிருந்து இறங்கியபோது—

ஒரு காட்சியைக் கண்டு இராமமணியாரின் விழிகள் நெருப்புழம்பாய்ச் சிவந்தன. கன கம்மை குழப்பத்துடன் கைகளைப் பிசைந் தாள். ஏதாவது விபரீதம் நடந்து விடுமோ என்று அவள் உடல் நடுங்கியது.

சங்கரய்யா ஜவுளிக் கடைக்குள்ளிருந்து கைநிறையப் பொட்டலங்களும், வாய் நிறை யச் சிரிப்புமாய், ஓர் அழகிய பெண்ணுடன் கைகோத்தபடி வந்தான். இராமமணியா ரையோ, கனகம்மையையோ அவன் கவ னித்ததாகவே தெரியவில்லை. ஓட்டமும் நடையுமாய் அந்தப் பெண்ணை அணைத்த படி போயே போய் விட்டான்.

கனகம்மை ஆசை தீரத் தன் மகனை அள்ளி விழுங்கிவிடுவது போல் பார்த்தாள். கடைசி யாக அவள் அவனைப் பார்த்து மூன்று மாதங் களுக்கு மேலிருக்கும். இராமமணியார் இல் லாத சமயமாகப் பார்த்துக் கொல்லைப்புற

மாக வந்து, ''அம்மா! செலவுக்கு ஏதாச்சும் பணம் குடு'' என்று கேட்டு ஒரு வைர அட்டிகையை வாங்கிப் போனானே, அப்பொழுது பார்த்தது. 'தேவலையே! அந்தப் பெண் அவனை நன்றாகத்தான் கவனித்துக் கொள்கிறாள் போலிருக்கு. மகன் 'கொழுக் மொழுக்'கென்று மைனர்க் களையுடன் ஜோராகத்தான் இருக்கிறான். அவள் மட்டுமென்ன? ஏதோ நாடகத்தில் வேஷம் போடுகிறவள் என்று ஆதம் கான் சாயபு சொன்னாராமே. பெண் லட்சணமாக் குடும்பப் பாங்காகத்தான் இருக்கிறாள். கீழ் ஜாதியோ, மேல் ஜாதியோ விட்டுத் தள்ளு. இவர் மட்டும் கொஞ்சம் தலையை ஆட்டினால் போதும். சங்கரய்யாவுக்குப் பிடித்தமான இவளையே அவனுக்குக் கட்டி வைத்து வீட்டோடும் வைத்துக் கொள்ளலாம்...'

கனகம்மையின் எண்ணங்கள் ஆசை அலைகளால் மோதுண்டு தடுமாறும்போது கிராமணியாரின் உள்ளத்தில் வேறு விதமான பூகம்பங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. சங்கரய்யாவின் ஆனந்தத்தையும் ஆணவத்தையும் எப்படியாவது மட்டம் தட்ட வேண்டும் என்று யோசித்து. யோசித்து அதற்கு ஒரு வழியையும் கண்டுபிடித்துவிட்ட பெருமிதத்தில் அவரையும் அறியாமல் அவருடைய வலது கரம் வலுவுடன் மீசையை முறுக்கி விட்டுக் கொண்டது.

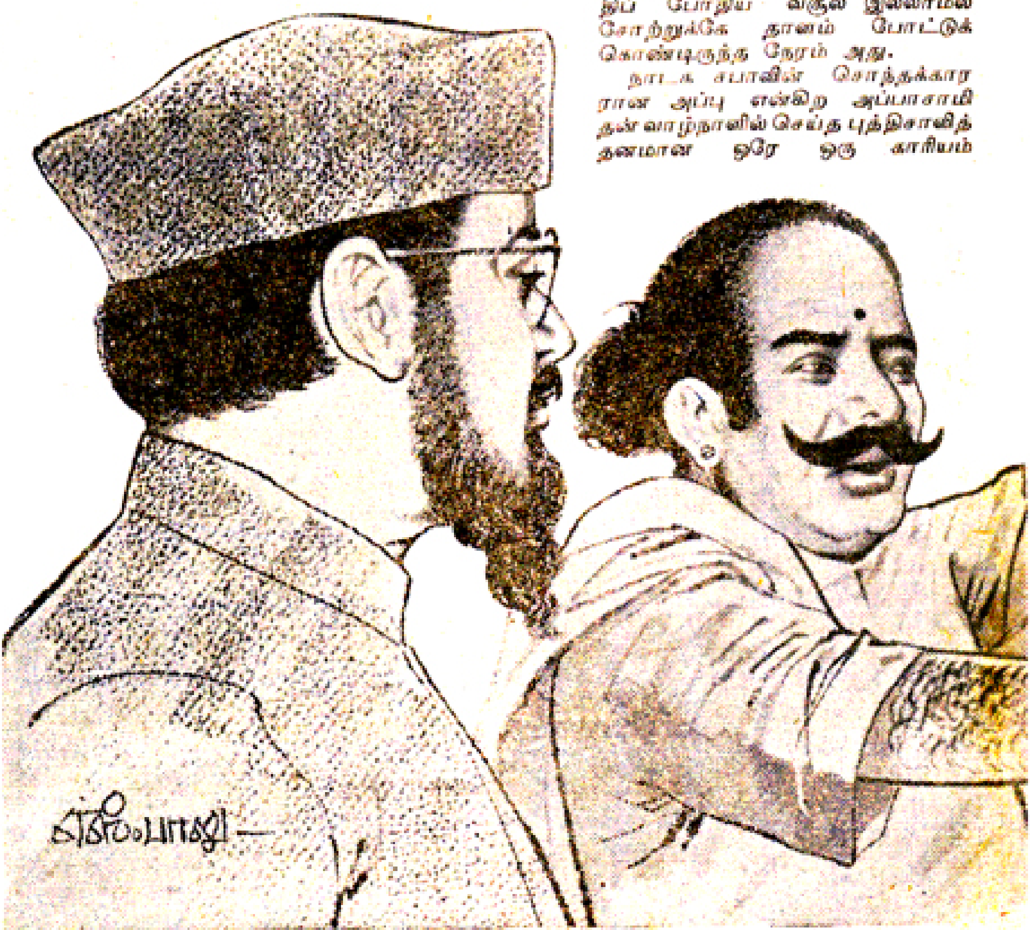
சங்கரய்யாவைத் நிறை அடித்து, வேடிக்கை பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டவரை அடுத்தடுத்து வந்த ஈசுவரியின் நிச்சயதார்த்தமும் திருமணமும் சற்றுத் தடை செய்தன.

ஆதம்கான் சாயபுதான் சங்கரய்யாவிடம் தூது போனார். தங்கையின் திருமணம் முடியுமட்டுமாவது குடும்பத்தோடு வந்து தங்கியிருந்து காரியங்களைக் கவனிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ள. ஆனால் சங்கரய்யா எதற்கும் செவி சாய்க்கவில்லை.

ஈசுவரியின் திருமணத்துக்குக்கூடச் சங்கரய்யா தலைகாட்டாதது கிராமணியாரின் கோபத்தை மேலும் தூண்டி விட்டது. பெண்ணையும், பிள்ளையையும் வழி கூட்டி அனுப்பிய சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் சங்கரய்யாவைப் பழி வாங்கும் தம் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தத் தீவிரமாக முனைந்துவிட்டார். இதனால் தம் குடும்ப கௌரவம் பெரிதும் பாதிக்கப்படும் என்பதும் அவருக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அவர் தயங்கவில்லை.

கடலூர், பாண்டிச்சேரிப் பகுதிகளில் லோகன் அப்புக்குட்டி நாடக சபா தன்னுடைய ஞானசவுந்தரி, சவுக்கடி சந்திரகாந்தா, அல்லி அர்ஜுனா நாடகங்களை நடத்திப் போதிய வசூல் இல்லாமல் சோற்றுக்கே தாளம் போட்டுக் கொண்டிருந்த நேரம் அது.

நாடக சபாவின் சொந்தக்காரரான அப்பு என்கிற அப்பாசாமி தன் வாழ்நாளில் செய்த புத்திசாலித்தனமான ஒரே ஒரு காரியம்

சிலோனிலிருந்து தன் நாடக சபாவைக் கிளப்பிக்கொண்டு வந்ததல்ல; கடலூர் ரயில்வே ஸ்டேஷனில் பட்டணத்துக்கு ரயிலேறுவதற்காகக் காத்திருந்த பாக்கியத்தம்மாளையும், சுந்தரவல்லியையும் மடக்கித் தன் நாடக சபாவில் இழுத்துப் போட்டதுதான்.

சுந்தரவல்லி பெயருக்கேற்றபடி நல்ல அழகி. வெள்ளரிப் பழத்தைப் பிளந்தது போன்ற நிறம். கொடி உடம்பு; கோயில் சிலை போன்ற அங்கங்கள். மோகப் பார்வை. கள்ளச் சிரிப்பு. சாரீரமும் இருந்தது. கொஞ்சம் சங்கீத ஞானமும் இருந்தது — போதாதா சினிமா ஆசை வர?

தாயும் மகளும் துணிந்து பட்டணத்துச் சினிமா உலகுக்குப் பயணம் போக ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வந்து விட்டார்கள். அவர்களுடைய அதிருஷ்டமோ, துரதிருஷ்டமோ அப்புவின் பார்வை அவர்கள் மேல் விழுந்தது.

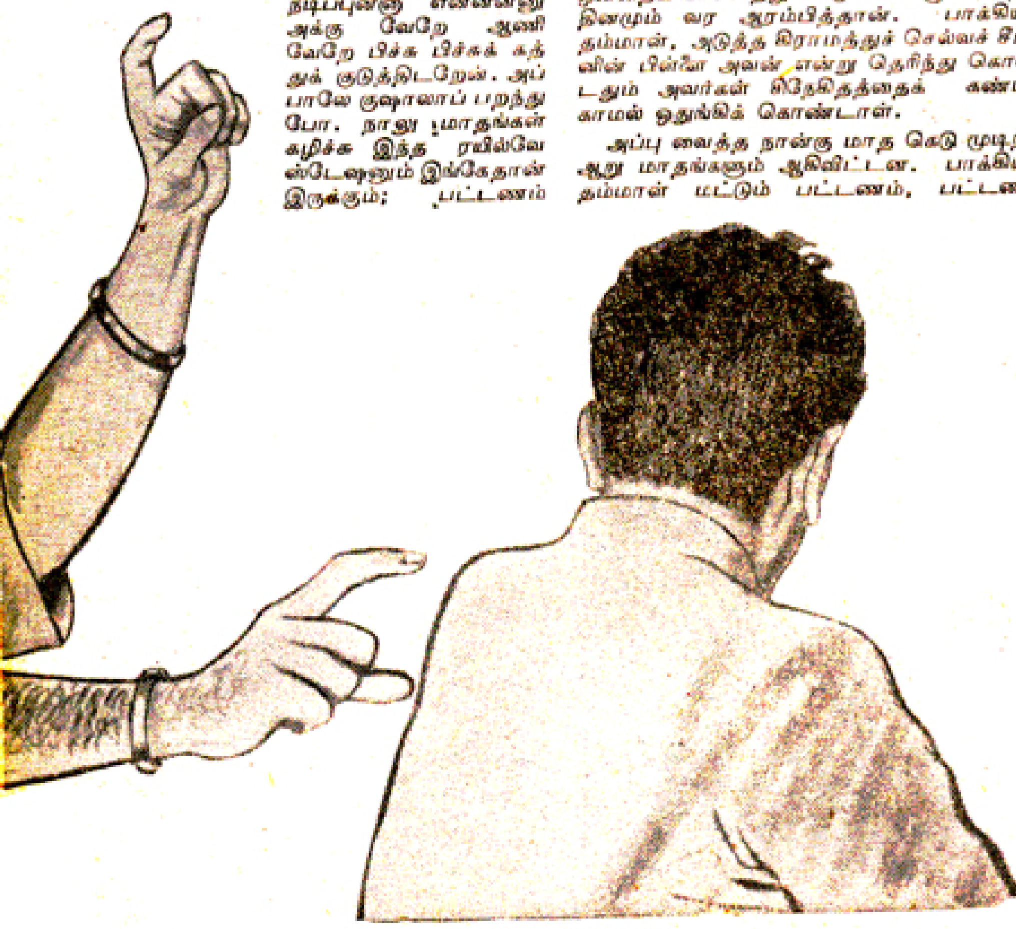
''பாலும் டிகாக்ஷனும் மட்டும் இருந்தாப் போதுமா? சர்க்கரையும் போட்டாத்தானே காப்பி குடிக்கச் சுவைக்கும்! அது மாதிரி அழகு மட்டும் இருந்தாப் போதாது. நடிப்புத் திறமையும் வேணும். ரெண்டும் இருந்தாத்தான் சினிமாவிலே கதாநாயகியாக மின்னலாம். இல்லாட்டி விசிறி பிடிக்கக் கிறு தோழியாத்தான் காலம் முழுதும் நிக்கணும். அதிகமில்லே; என் நாடக சபாவிலே எண்ணி நாலே மாசம் இரு. போதும். நடிப்புன்னா என்னன்னு அக்கு வேறே ஆணி வேறே பிச்சு பிச்சுக் கத்துக் குடுத்திடறேன். அப்பாலே குஷாலாப் பறந்து போ. நாலு மாதங்கள் கழிச்சு இந்த ரயில்வே ஸ்டேஷனும் இங்கேதான் இருக்கும்; பட்டணம் போற ரயிலும் கட்டாயம் வரும். என்ன சொல்றே?''

அப்புவுக்கு வெற்றி: அடுத்த வாரத்திலிருந்து நாடகத்தின் வசூலிலும் வெற்றிதான்.

எல்லா நாடகங்களிலும் சுந்தரவல்லிக்கு ஜோடியாக அப்புதான் நடிப்பான். சுந்தரவல்லியைத் தொட்டு நடிக்கும்போதெல்லாம் அவன் உள்ளம் நெகிழ்ந்திருக்கும். மனத்தில் மெல்லிய கீற்றாய் 'இவளையே மணந்து கொண்டால் என்ன' என்ற ஆசை புரையோடும். ஆனால் அவன் மனத்தைப் புரிந்து கொண்டுதானோ என்னவோ, பாக்கியத்தம்மாள் கண்டிப்பும் கறாருமாக இருந்தாள். நாடகம் நடக்கும் ஊரில் சுந்தரவல்லிக்கென்று தனி வீடு அமர்த்திக் கொடுக்க வேண்டும். அன்றன்று வசூலில் விகிதாசாரம் போட்டு நடிப்புக் கூலி தந்து விட வேண்டும். நாடகக் கம்பெனி ஆட்கள் யாரும் அனுமதியின்றி அவர்கள் இருக்கும் வீட்டுக்கு வந்து பல் இளிக்கக் கூடாது என்றெல்லாம் சட்ட திட்டம் போட்டிருந்தாள். ஆகையால் அப்பு பயந்துபோய் மனத்துக்குள்ளேயே தன் ஆசையைப் புதைத்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

இந்த நிலையில்தான் ஒரு நாள் நாடகம் பார்க்க வந்த சங்கரய்யா சுந்தரவல்லியின் அழகில் மெய்மறந்து பித்தனானான். மறுநாள் வீடு தேடி வந்தான். தன்னைத் தானே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு பட்டுச் சேலை ஒன்றைப் பரிசளித்துவிட்டுப் போனான். பிறகு தினமும் வர ஆரம்பித்தான். பாக்கியத்தம்மாள், அடுத்த கிராமத்துச் செல்வச் சீமானின் பிள்ளை அவன் என்று தெரிந்து கொண்டதும் அவர்கள் சிநேகிதத்தைக் கண்டிக்காமல் ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

அப்பு வைத்த நான்கு மாத கெடு முடிந்து ஆறு மாதங்களும் ஆகிவிட்டன. பாக்கியத்தம்மாள் மட்டும் பட்டணம், பட்டணம்

என்று எப்போதாவது முணுமுணுப்பாளே தவிர, சுந்தரவல்லிக்கு அந்த நினைவே இல்லை!

சங்கரய்யாவும், சுந்தரவல்லியும் கூடத்து ஊஞ்சலில் அமர்ந்து ஆடிக் கொண்டிருந்த னர். சற்றுத் தள்ளிக் கூடத்துச் சுவரில் சாய்ந்தபடி வெற்றிலை மடித்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தாள் பாக்கியத்தம்மாள்.

வாசலில் செருப்புச் சத்தம் கேட்டது. அப்புதான் வந்தான். கக்கத்தில் ஒரு வால் நோட்டு; சில்க் ஜிப்பா; மோதிரம் அணிந்த விரல்கள்... வழக்கமான கோலம். ஆனால் வழக்கம்போல் அவன் முகம் அவ்வளவு களை யாக இல்லை.

வந்தவன் பாக்கியத்தம்மாள் பக்கத்தில் கவாரசியமில்லாமல் பெருமூச்சு விட்டபடி உட்கார்ந்தான்.

"என்ன அப்பு, முகத்திலே களந்தே காணோம்?" என்று வினவினாள் பாக்கியத் தம்மாள்.

"ஊம். பண வரத்துக் குறைஞ்சு போனு களத்து எப்படி வரும்னேன்? நேத்திரா வசூல் இருபத்தேழு ரூவா. கம்பெனிப் பசங்களுக்கு டிபன் செலவுக்குக்கூடக் காணுது."

சங்கரய்யா ஊஞ்சலில் அமர்ந்தபடியே சொன்னான்:

"உன் அல்லி அர்ஜுனு நாடகத்தை ஜனங்க எத்தனை தரம்தான் பார்ப்பாங்க? பட்டணத்திலே ஒருத்தன் நாடகம் போடுறு னும். மேடையிலே பிளஷர் காரையே கொணுந்து நிறுத்தருனும்! வருலுக்குக் கேட்கணுமா? அது மாதிரி மேடையிலே புதுமையா ஏதாவது செய்ஞ்சி ஜனங்களைக் கவர்ச்சி பண்ணணும்!"

"மைனருக்கு என்ன, வாய் வலிக்காமச் சொல்லிப்புட்டாரு. மேடையிலே புதுமையா எதுவும் செய்யத் தெரியாதவனு நான்? பிள ஷர் கார் என்ன, ரயில் வண்டியையே மேடை யிலே ஓட்டிக் காட்டுவேன். சும்மா வெறுங் கையாலே முழம் போட முடியுமா? ஒரு பத் தாயிரம் ரூவாயாவது வேணும்?"

"ஏன், நீ சம்பாதிச்ச பணமெல்லாம் எங்கே?"

"சரிதான். இந்த நாட்டிலே நாடகக் கம்பெனி வச்சி நடத்தி ஒருத்தன் முன்னுக்கு வந்தான்னு ஒரு விரலை விடு பாப்பம். கம் பெனி பசங்கன்னு ஒரு மிலிட்டரியை வச்சுத் தீனி கொட்டவே எவ்வளவு வந்தாலும் சரியாப் பூடுது. எங்கிட்டே ஏது பணம்? ரெண்டு வட்டி தரேன். நீதான் கொடேன் ஒரு பத்தாயிரம்!"

அப்பு பாக்கியத்தம்மாளிடம் நெருங்கி உட்கார்ந்தான்.

"அடி எங்கண்ணு! பத்தாயிரம் எங்கிட்ட யிருந்தால் இந்நேரம் பல்லக்கு வச்சுக்கினு ஊர்கோலம் போக மாட்டேனு?" என்று கூறிவிட்டுச் சிரித்தாள் பாக்கியத்தம்மாள். சிரிப்பு ஓய்ந்ததும் "நீ ஒரு சாம்பிராணி! கேக்கறதுக்குள்ளே அள்ளி அள்ளிக் கொடுக் கற வள்ளலைப் பக்கத்திலே வச்சுக்கினு என் கிட்ட வந்து பல்லைக் காட்டுறியே!" என்று சங்கரய்யா பக்கம் அப்புவை உசுப்பி விட்டாள்.

"ஆமாம் – மறந்தே போச்சு. மைனர் பிரபு! அடியேனை நீங்கதான் கைதூக்கி விட ணும்!" அப்பு சாஷ்டாங்கமாக ஊஞ்சலுக்கு அடியில் விழுந்தே விட்டான்.

"பாவங்க அப்பு! அபயம் தந்தேன்னு சொல்லுங்க" – சுந்தரவல்லியும் முடுக்கவே சங்கரய்யாவுக்குத் திக்கென்றது. விளையாட் டாய் ஆரம்பித்தது இப்படி வினையாய் முடி யும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. என்றாலும் சூழ்நிலையை உத்தேசித்துக் கம்பீரமாக எழுந்து அப்புவைத் தூக்கிவிட்ட சங்கரய்யா, "அப்பு! கேவலம் பத்தாயிரம் ரூபாய்க் காகக் காலில் விழுவதா? நீ கேட்ட பணத்தை இன்னும் கொஞ்சநேரத்தில் கொடுக்கிறேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் பதிலைக்கூட எதிர் பார்க்காமல் வெளியேறினான்.

சங்கரய்யாவைப் பொறுத்தவரை கண் கண்ட தெய்வம் யார் என்றால் ஸ்ரீமான் அம்பலவாணந்த் பண்டாரிதான். மென் னியைப் பிடிக்கும் எத்தனையோ சந் தர்ப்பங்களில் நகையை அடகு வைத்துக் கொண்டோ, அல்லது வெறும் வாய்ச்சொல் லையே நம்பியோ சங்கரய்யா கேட்ட பணத் தைக் கொடுத்து உதவியவர் அவர். ஆனால் தான் கொடுக்கும் பணத்துக்குச் சங்கரய் யாவை விட அவன் தந்தையைத்தான் அவர் நம்பியிருந்தார் என்பதே ரகசியம்.

சங்கரய்யாவின் கால்கள் நேராகப்பண்டாரி யின் வீட்டை நோக்கி நடந்தன. வீட்டை அடைந்தபோதோ அவனைப் பார்த்தும் பார்க் காதவர் போல் தலையைத் திருப்பிக்கொண் டார் பண்டாரி. எப்பொழுதும் அங்கு உற் சாகமான வரவேற்பைப் பார்த்துப் பழக்கப் பட்ட சங்கரய்யாவுக்குப் பண்டாரியின் பரா முகம் என்னவோ போல் இருந்தது. ஆனாலும் வந்திருக்கும் காரியத்தை உத்தேசித்து, 'சௌக்கியமா?' என்று வலியக் கேட்டபடி ஒரு பெரிய கும்பிடு போட்டுவிட்டு உட் கார்ந்தான்.

பண்டாரி, "வாங்க மைனர்!" என்று வர வேற்றார் சிரித்தபடி – ரொம்பச் செயற்கை யான சிரிப்பு.

சங்கரய்யா சுற்றி வளைக்காமல் தன் பணத் தேவையைத் தெரிவித்தான்.

பண்டாரியிடமிருந்து சட்டென்று பதில் வந்துவிட்டது.

"மன்னிச்சுடப்பா – பணமில்லே. இனிமே தயவுபண்ணி பணம்கேட்டு இங்கேவராதே."

சங்கரய்யாவுக்கு அவர் பேச்சு சுருக் கென்று முள்ளாய்த் தைத்தது.

"ஏன், என் மேலே நம்பிக்கையில்லையா?"

"அதை எப்படி என் வாயால் சொல்றது? இன்னிய பேப்பரை நீ இன்னும் பார்க்க லியோ?" – பண்டாரி ஒரு செய்திப் பத்திரி கையைத் தூக்கி அவன் முன்னே போட்டார். குழப்பத்துடன் பத்திரிகையை அவசரம் அவ சரமாகப் பிரித்தான்.

பொது விளம்பரம்

என் மகன் சங்கரய்யா என்கிற சங்கர லிங்கக் கிராமணி புத்திசுவாதீனமில்லாமல் ஊர் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறான். என் னிடம் விரோதமுள்ள சிலர் அவனைப் பயன் படுத்தி என் சொத்துக்களைப் பராதீனம் செய்ய முயலுவதாகத் தெரிகிறது. என் சம்மதமில்லாமல் யார் அவனிடம் சொத்

துக்களை எழுதி வாங்கினாலும், பணம்-லேவாதேவி வைத்துக் கொண்டாலும் அது அவர்கள் சொந்தப் பொறுப்பான நடவடிக்கையே தவிர, என்னையோ, என் சொத்துக்களையோ எந்த விதத்திலும் கட்டுப்படுத்தாது என்பதை இதன் மூலம் பகிரங்கமாகத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இப்படிக்கு
பொன்னம்பல கிராமணியார்

திக்பிரமை பிடித்துப் போய் உட்கார்ந்து விட்டான் சங்கரய்யா. அவன் கரத்திலிருந்த செய்திப் பத்திரிகை கீழே நழுவியது.

காலை நேரம்.

அப்போதுதான் பயிர்களைச் சுற்றிப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பியிருந்தார் பொன்னம்பலக் கிராமணியார்.

அப்பொழுது ஓர் ஆள் வந்து கிராமணியாரைச் சாவடிக்கு வரும்படி அழைத்தான். சங்கரய்யா வந்து காரியஸ்தரிடம் ஏதோ முறையிட்டு, ஊர்ப் பஞ்சாயத்துக் கூட்டும்படி வற்புறுத்துவதாயும், காரியஸ்தர் வேறு வழியில்லாமல் கிராமணியாரை அழைத்து வரச் சொன்னதாகவும் கூறினான்.

கிராமணியாருக்கு ஆத்திரத்துக்குப் பதில் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

"ஓஹோ! — ரோஷக்காரப் பய பஞ்சாயத்துக் கூட்டி என்னைக் கேள்வி கேக்க வந்திருக்கானா? சரி, வர்றேன்!"

கிராமணியார் கனகம்மையைக் கூப்பிட்டுச் சட்டையையும் அங்கவஸ்திரத்தையும் எடுத்து வரச் சொல்லிப் போட்டுக் கொண்டு சாவடியை நோக்கி நடந்தார்.

அப்பனுக்கும் பிள்ளைக்கும் தகராறு. அதிலும் ஊரிலேயே செல்வாக்குள்ள குடும்பத்தின் தகராறு. வேடிக்கை பார்க்கும் கும்பலுக்குக் கேட்க வேண்டுமா? சாவடி நிரம்பி வழிந்தது.

கிராமணியாரைக் கண்டதும் கிராமக் காரியஸ்தரும், மற்றும் மூத்தவர்களும் எழுந்து நின்று வரவேற்றனர். கிராமணியாருக்குக் 'குந்த' ஒரு மணை கொண்டு வந்து போடப்பட்டது.

கிராமணியார் உட்கார்ந்து கொண்டு கம்பீரமாக ஒரு முறை சுற்றிப் பார்த்தார். சங்கரய்யாவைத்தான் அவர் கண்கள் தேடின.

காரியஸ்தர், கூட்டத்தோடு கூட்டமாக நின்று கொண்டிருக்கும் சங்கரய்யாவைக் கூப்பிட்டு "என்னப்பா உன் கட்சி? சபையிலே சொல்லு!" என்று பணித்தார்.

சங்கரய்யாவுக்கு ஆத்திரத்தில் நெஞ்சம் விம்மிப் புடைத்தது. கையில் சுருட்டி வைத்திருந்த பேப்பரை விரித்து அதில் அவனைப்பற்றி வெளியாகியிருந்த விளம்பரத்தைக் கம்மிய குரலில் படித்தான். பின்பு, "கேட்டீங்களா? நான் புத்திசுவாதீனம் இல்லாதவனும். என்கிட்ட யாரும் கொடுக்கல் வாங்கல் வைச்சுக்கப்படாதாம். என்னை வேணும்னே அவமானப்படுத்தணும்னு கெட்ட நோக்கத்தோட இப்படி விளம்பரம் கொடுத்திருக்காங்க. இதுக்குத் தகுந்த பதில் சொல்லியாகணும். அப்புறம், என் குடும்பச் சொத்திலே என் பங்குக்குச் சேர வேண்டியதை 'ஜாடா' எனக்குக் கொடுத்திடணும். உறவு முறை பாக்காம, பஞ்சாயத்தார் இந்தக் கேசிலே தீர்ப்பு வழங்க வேணும்னு கேட்டுக்கறேன்!" என்று கூறிவிட்டுக் கைகட்டியபடி நின்றான்.

பஞ்சாயத்தார் பார்வை கிராமணியார் பக்கம் திரும்பியது.

"பொதுவிலே வைச்சுக் கேள்வி கேக்கறோமேனு கிராமணியார் கோவிச்சுக்கப்படாது!" என்று ஆரம்பித்தார் காரியஸ்தர்.

"நல்லாச் சொன்னீங்க! நானும் பஞ்சாயத்திலே உட்கார்ந்து பல பேரைக் கேள்வி கேட்டவன்தானே? தாராளமாகக் கேளுங்க!" என்றார் கிராமணியார். பழக்கப்பட்ட கை மீசை அருகில் போயிற்று.

"நல்லா யிருக்கும் பிள்ளையைப் புத்தி சுவாதீனம் இல்லாதவன்னு பேப்பர்லே போட்டது ஏங்கறேன்?"

"அதுவா, என் மனசிலே பட்டதை எல்லாருக்கும் சொல்லிப்புடணுங்கற ஆசைதான். இப்பவும் அவன் புத்தி சுவாதீனம் இல்லாதவங்கறதுதான் என்னோட தீர்மானம். ஏன்னு கேக்கிறீங்களா? வருசம் மூணு போகம் விளையற நஞ்சக்காணி நாற்பது ஏக்கராவைக் கையிலே வச்சுக்கிட்டு வெள்ளாமையைப் பத்தி நினைக்காம சுயபுத்தியுள்ளவன் எவனாவது இருப்பானா? இவன் சுத்தருன். அதனால்

கிளீன் போல்ட்!

"ஆஸ்திரேலியா ஜெயிக்கும் என்று எனக்கு முதலிலேயே தெரியும்."

"எப்படி?"

"என் மனைவி இந்தியாதான் ஜெயிக்கும் என்று சொன்னாள்."

• • •

"லஞ்சுக்கு என்ன சார் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்?"

"எனக்கு இடப்புறம் இருப்பவர் தயிர்சாதமும், வலப்புறம் இருப்பவர் சாம்பார் சாதமும் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்."

- முரளி

தான் இவனுக்கு மூளைக் கோளாறுன்னு முடிவு பண்ணிக்கிட்டேன்.''

''அப்புறம் இந்த லேவாதேவி விஷயம்?''

''யாரும் சங்கரய்யாவை நம்பிப் பணம் குடுக்கலீங்க. எல்லேயும், என் சொத்து பத்துக்களையும் நம்பித்தான் அவனுக்குக் கடன் கொடுக்கிறாங்க — அந்தப் பணத்தை நாணயமாத் திருப்பித் தர அவனால் முடியாது. என் சொத்துகள்லேயும் ஒரு துரும்புகூட அவனுக்குக் கொடுக்கிறதா உத்தேசமில்லே. அதனால்தான் யாரும் அவனே நம்பிப் பணம் கொடுத்து ஏமாற வேண்டாம்னு பேப்பர்லே போட்டேன்.''

காரியஸ்தர் இலேசாகச் சிரித்துக் கொண்டார்.

''உங்க சொத்து சங்கரய்யாவுக்கு வேணும். பரம்பரைச் சொத்துன்னு ஏதாவது இருக்குமே!''

''பரம்பரைச் சொத்து அந்த வீடும், நாலு ஏக்கர் நிலமுந்தான் — மற்றதெல்லாம் என் சொந்த....''

''போதும். அந்த வீட்டையும், நாலு ஏக்கர் நிலத்தையும் மட்டுமாவது சங்கரய்யாவுக்குக் கொடுக்கலாமில்லையா?''

இராமமணியார் சற்றுத் தயங்கி விட்டுச் சொன்னார். ''அப்படியே கொடுக்க முடியாது. எனக்கும், என் பெண்டாட்டிக்கும் இரண்டு பங்கு போக மூணாவது பங்கை வேணுமானாத் தர்றேன்!''

காரியஸ்தர் சங்கரய்யாவிடம் பிதுரார்ஜிதச் சொத்தில் அவனுக்குக் கிடைக்கும் பங்கை ஏற்றுக் கொள்ளச் சம்மதமா என்று கேட்டார்.

ஏதாவது கொடுப்பதை வாங்கிக் கொண்டு அந்தக் கிராமத்துத் தரிசைத் தட்டிவிட்டு ஒரேயடியாய்ப் போய் விடுவதிலேயே குறியாய் இருந்த சங்கரய்யா ஆகட்டும் என்று தலையை அசைத்தான்.

அவன் பங்குக்குள்ள நிலம் வீடு இவைகளுக்குப் பதினைந்தாயிரம் ரூபாய் மதிப்புப் போட்டார்கள்.

இராமமணியார் கடைசி கடைசியாகத் தம் நைப்பாசை ஒன்றைப் பஞ்சாயத்தில் தெரிவித்தார். பதினைந்தாயிரமல்ல. முப்பதாயிரம் வேண்டுமானாலும் தருவதாகவும், சங்கரய்யா தான் சொல்லும் பெண்ணை மணந்துகொண்டு விட வேண்டும் என்றும் அவர் கேட்டுக் கொண்டதை ஏற்கச் சங்கரய்யா பிடிவாதமாக மறுத்து விட்டான்.

இராமமணியார் வெம்பிய மனத்துடன் பணம் கொடுக்க நான்கு நாட்கள் தவணை வாங்கிக் கொண்டு கிளம்பினார். பஞ்சாயத்து கலைந்தது.

சங்கரய்யா விர் என்று கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் ஒளிந்து நின்று பார்க்கும் தாயைக்கூட ஏறெடுத்துப் பாராமல் புயல் போல் போயே போய் விட்டான். கமலம்மா கண்ணீர் விட்டாள். ஆமாம்! தாய் விரல் சுளுக்கிக் கொண்டாலும் கண்கள்தானே கண்ணீர் உகுத்தாக வேண்டும்!

பாக்கியத்தம்மாள் வீட்டு ஊஞ்சல் ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

ஊஞ்சலில் பாக்கியத்தம்மாளும், சுந்தரவல்லியும் அமர்ந்திருக்கச் சற்றுத் தள்ளி நாற்காலி ஒன்றில் அப்பு உட்கார்ந்திருந்தான். சில்க் ஜிப்பா, மோதிரம் இவைகளுடன் இப்பொழுது புதிதாய் அவன் கழுத்தில் சுமார் ஐந்து சவரன் எடையுள்ள உருட்டுச் செயின் ஒன்று மின்னியது.

வெற்றிலையைக் குதப்பிக் கொண்டே, ''ஏன், அப்பு! மைனர்கிட்டே பத்தாயிரம் ரூபாயைக் கை கையா எண்ணி வாங்கினியே, புது நாடகம் எப்போ போடப் போறே?'' என்று கண் சிமிட்டியவாறு கேட்டாள் பாக்கியத்தம்மாள்.

''மைனர்கிட்டே பணம் வாங்கற வரைக்கும் நாம் போட்டதே புது நாடகம்தானே, இன்னொரு நாடகம் எதுக்கு?'' என்று கூறிவிட்டுப் பகபகவென்று சிரித்த அப்பு, ''அடுத்தபடியா பணம் பண்ண ஒரு புது ஐடியா ஐயா மூளையிலே உதிச்சிருக்கு'' என்றான்.

''உம். எல்லாருக்கும் தலையிலே மூளைன்னா உனக்கு வயித்திலே மூளையாச்சே. அது என்ன புது 'ஐடியா', சொல்லு....''

''ரிக்கார்டு டான்ஸ் நடத்தப் போறேன்.''

''அப்படீன்னா?''

''சின்னதா மேடை போட்டுக்க வேண்டியது. சீன் கீன் ஒண்ணும் கிடையாது. ஆர்மோனியம், தபேலாக்காரன், வேஷம் கட்ற பசங்க எல்லாரையும் துரத்திட வேண்டியது. டான்ஸ் பாட்டு, காதல் பாட்டாப் பார்த்து ஒரு இருபது சினிமா ரிக்கார்டு வாங்கிக்க வேண்டியது. கிராம்போனிலே ரிக்கார்டைப் போட்டு அதுக்குத் தகுந்த மாதிரி நம்ம சுந்தரவல்லியை ஆட விட்டா அவ்வளவுதான். சுத்துபட்டு இருபது கிராமங்களிலேயிருந்தும் ஜனங்க தேர்த் திருவிழாவுக்கு வர்ற மாதிரி வந்து மொய்க்க மாட்டாங்களா?''

''சபாஷடா அப்பு! உனக்குச் சிலைதான் வைக்கணும்'' என்று ஆர்ப்பரித்தாள் பாக்கியத்தம்மாள்.

அப்பு, ''இனிமே மைனரைத்தான் நாம சமாளிக்கணும். இல்லாட்டி புது நாடகம் போடாமெ நாம ஏமாத்தினதுக்கு...'' என்று சற்றுப் பயத்துடனேயே சொன்னான்.

''இதோ பாரு. மைனரைப் பத்தி நீ கவலைப் படாதே. அவரைச் சரிக்கட்ட நானுச்சு, சுந்தரவல்லியாச்சு — என்னடி கண்ணு?''

பாக்கியத்தம்மாள் தைரியமாகப் பேசினாலும் உள்ளுக்குள் பயம்தான். மைனரின் பணம் பத்தாயிரத்தில் ஒன்பதாயிரம் அவளுடைய பெட்டியில் அல்லவா அடைக்கலமாகியிருந்தது!

''மைனரோட கிழட்டு அப்பன் பதினைந்தாயிரத்தைக் கையிலே குடுத்துக் கணக்குதீர்த்து அனுப்பிட்டான் தெரியுமில்லே. அந்தப் பணத்தையும் மெதுவா கரைச்சுட்டோம். இப்போ ஆள் பாப்பர் — மெதுவா இனிமே ஆளைக் கத்திரிக்க விட்ற வழியைப் பார்க்கணும்!'' என்றான் அப்பு.

''அதே எண்ணம்தான் எனக்கும்'' என்றாள் பாக்கியத்தம்மாள்.

உடலும் உள்ளமும் நெருப்பாய்ச் சுட அத்தனை நேரமும் ரேழியில் மறைவாய் நின்று கொண்டிருந்த சங்கரய்யா அவர்கள் கவனிக்கு முன்னால் மெதுவாக வெளியேறினான்.

அடுத்த வாரம். சுற்று வட்டாரத்திலுள்ள ஊர்களில் எங்கே திரும்பினாலும் சுவர் போஸ்டர்கள் காட்சியளித்தன.

புதுமை! கவர்ச்சி! ஆனந்தம்! இன்றிரவு சங்கோலி குப்பம் அம்மன் திடலில் அழகுக் கொடி சுந்தரவல்லி ஆடும் 'ரிக்கார்டு டான்ஸ்' நீங்கள் இதுவரை பார்த்தேயிராத கவர்ச்சி நடனங்களைக் காணத் தவறாதீர்கள்!

அப்புவின் திட்டமும், ஆசையும் வீண் போகவில்லை. இது நாள் வரை கேள்விப்பட்டிராத ரிக்கார்டு டான்ஸைப் பார்க்க வெள்ளமாய்த் திரண்டு வந்து விட்டனர் கிராமத்து ஜனங்கள்.

டிக்கெட் கொடுக்கும் இடத்திலும், மேடையிலும், மேக் — அப் ரூமிலுமாக வரிந்து கட்டிக் கொண்டு பேயாய் அலைந்து கொண்டிருந்த அப்பு தற்செயலாய் மேடைக்கு முன் அமர்ந்திருந்த கும்பலைப் பார்த்ததும் உண்மையிலேயே பேய் அறைந்தவன் மாதிரி அலறியடித்துக் கொண்டு உள்ளே ஓடுகிறான்.

அடுத்த இரண்டு நிமிடங்களில் பாக்கியத்தம்மாளும், சுந்தரவல்லியும் மேடைக் கருவிலுள்ள திரையைப் பிரித்து இடுக்கு வழியாகக் கும்பலைப் பார்த்தனர். அப்பு காட்டிக்காட்டிய இடத்தில் — ஆமாம். சங்கரய்யாதான். எல்லாரையும் போல் டிக்கெட் வாங்கிக் கொண்டு வந்து உட்கார்ந்திருந்தான் அமைதியாக.

''ஒரு வாரம் விட்டுப் பக்கமே தலை காட்டாமெ இருந்தவன் எங்கிருந்தோ — திடீர்னு வந்து குதிச்சிருக்கானே — இப்போ என்ன செய்யறது ? போய் ஆளைத் தாஜா பண்ணிக் கூட்டியாரவா ?''

கைகளைப் பிசைந்தான் அப்பு.

''வேண்டாம். ரெண்டு அடியாளுங்களை இந்தண்டையும், அந்தண்டையும் காவல் போடு. மேக் — அப் ரூமுக்கோ மேடைக்கோ அவன் வராமெ பார்த்துக்க. முதல்லெ டான்ஸ் முடியட்டும். அப்புறம் மத்ததைப் பேசிக்கலாம்'' என்று கட்டளை போட்டுவிட்டு உள்ளே போகிறாள் பாக்கியத்தம்மாள்.

வெகு நேரம் ஆகியும் டான்ஸ் ஆரம்பிக்காததால் 'உய் உய்' என்று விசில் சத்தம் கொட்டகையைப் பிளந்தது.

சில நிமிடங்களில் டான்ஸ் ஆரம்பமாகியது. குறைந்த ஆடைகள், குஷியைக் கிளப்பும் அங்க அசைவுகள், விரசமான பாட்டு. கேட்க வேண்டுமா ? மீண்டும் மீண்டும் உய் உய் சப்தம். ரசிக மகாஜனங்களின் போக்கே அலாதி. ஆத்திரம் வந்துவிட்டாலும் உய் உய்தான். ஆனந்தம் வந்து விட்டாலும் அதே உய்... உய்...!

மூன்றாவது பாட்டுக்குச் சுந்தரவல்லி ஆடிக் கொண்டிருந்த போது, மேடையில் ஓர் ஓரத்தில் நின்று கொண்டிருந்த பாக்கியத்தம்மாள் மறுபக்கம் நின்று சங்கரய்யாவைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்த அப்புவை ஏதோ காரியமாகக் கூப்பிட்டாள்.

அதே சமயம் டான்ஸ் முடிந்தது. உடை மாற்றிக் கொள்ளச் சுந்தரவல்லி உள்ளே போகிறாள்.

இரண்டு நிமிடங்கள் இடைவெளி.

'லவின்' என்னும் ஹிந்திப் படப்பிடிப்புக்காக ஆலோசனை நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. டைரக்டரும் எழுத்தாளரும் ஒரு காட்சியமைப்பைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். வில்லன் கதாநாயகனைக் கொன்று விடுவதாக அக்கருத்தும் காட்சி.

டைரக்டர் கத்தியைச் சிபாரிசு செய்தார். எழுத்தாளரோ துப்பாக்கியை ஆதரித்தார். ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுக்கவில்லை. ''எப்படியும் வில்லன் கதாநாயகனைக் கொல்லப் போவதில்லையே! கத்தியா யிருந்தால் என்ன, துப்பாக்கியா யிருந்தால் என்ன?'' என்று கேட்டார் டைரக்டர்.

''கத்திக்கும் துப்பாக்கிக்கும் எத்தனையோ வித்தியாசம் இருக்கிறது.''

''என்ன வித்தியாசம்?''

''துப்பாக்கியை உபயோகித்தால் அது வெடிக்கும் சப்தத்தில் தூங்கும் ரசிகர்கள் எழுந்திருப்பார்கள்!'' வெகு நம்பிக்கையோடு சொன்னார் எழுத்தாளர்.

மறுபேச்சின்றி அவர் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டது.

— ரா. வீ.

''ஐயோ, ஐயோ!'' — என்று ஒரு பயங்கர அலறல் மேடைக்குப் பின்னாலிருந்து கேட்டது.

ஜனங்கள் கலவரத்துடன் எழுந்து சிலர் வெளியிலும், சிலர் மேடைப் பக்கமும் ஓடினர்.

மேடைக்குப் பின்னால் —

சுந்தரவல்லியின் உடலைத் தூக்கி மடிமேல் வைத்துக் கொண்டு துக்கம் தாளாமல் கதறிக் கொண்டிருந்தாள் பாக்கியத்தம்மாள். கழுத்துப் பக்கமிருந்து ரத்தம் இன்னும் பீறிட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. அப்பு அந்தக் காட்சியைக் காணச் சகிக்காமல் அப்பால் ஓடி விட்டான். அவன் கண்கள் அலங்க மலங்கச் சங்கரய்யாவைத் தேடின.

சங்கரய்யா அங்கே இருந்தால்தானே ?

ஃ ஃ ஃ

பச்சைப் பசுங் கடலாய் நின்ற பயிர்கள் இப்பொழுது சற்று மஞ்சளும் பூசிக் கொண்டு நாணத்துடன் தலை சாய்த்துக் கிடந்தன.

'இன்னும் ஒரு வாரத்தில் அறுவடை செய்து விடலாமா ? ஆட்களுக்குச் சொல்லி அனுப்ப வேண்டும்.'

கிராமணியார் கணக்குப் போட்டபடி வீட்டுக்குத் திரும்பினார். வாசலில் வழக்கம் போல் தயாராய்த் தண்ணீர்ச் செம்பு இருந்தது. ஆனால் அதை வைத்துக் கொண்டு நிற்பது சகவரியல்ல. கனகம்மை. பாவம், அவள் முகத்தில்தான் எவ்வளவு சோர்வு !

சகவரி திருமணம் செய்து கொண்டு புதுச் சரடும், மஞ்சளுமாய்க் கணவன் வீடு போய் இரண்டு மாதமாகி விட்டன. தான் சந்தோஷமாக இருப்பதாகக் கடிதம்கூட எழுதியிருந்தாள். பெற்றவர்களுக்கு அதைக் காண நெஞ்சம் பூரித்தாலும் தனிமை என்ற வேதனை மார்கழி மாதத்துக் குளிராய் வாட்டி

யது. அவர்கள் கணக்கு வேறு. இருக்கும் ஒரு மகள் கணவன் வீடு போய் விட்டால், மருமகள் வந்து விடுவாள். வீட்டில் எப்பொழுதும் இளசுகள் நடமாட்டம் இருந்து கொண்டே இருக்கும் என்பது அவர்கள் எண்ணம். ஆனால் சங்கரய்யா அடியோடல்லவா கைவிட்டு விட்டான் !

சாய்வு நாற்காலியில் வந்து அமர்ந்த கிராமணியார் வழக்கம் போல் சாப்பிடுவதற்கு ஒன்றும் கேட்காமல் பலமாகக் கண்களை மூடிக்கொண்டார்.

''சாப்பிட ஏதாவது கொண்டு வரட்டுமா ?'' என்று கேட்க வந்த கனகம்மை, அவர் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருக்கிறார் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு 'சத்தம் காட்டாமல்' நகர்ந்து விட்டாள்.

அவர் உறங்கும் போதும், இப்படிச் சிந்தனை வயப்பட்டிருக்கும் போதும் அந்த வீட்டில் யாரும் குறுக்கிடுவதில்லை; உரக்கச் சத்தம் போட்டுப் பேசுவதுகூட இல்லை.

வேலைக்காரன் கட்டையனுக்கும் இந்தக் கட்டுப்பாடு தெரியும். ஆனால் அவன் இப்பொழுது கிராமணியாரின் சிந்தனையைக் கட்டாயமாகக் குலைக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலல்லவா இருந்தான் ?

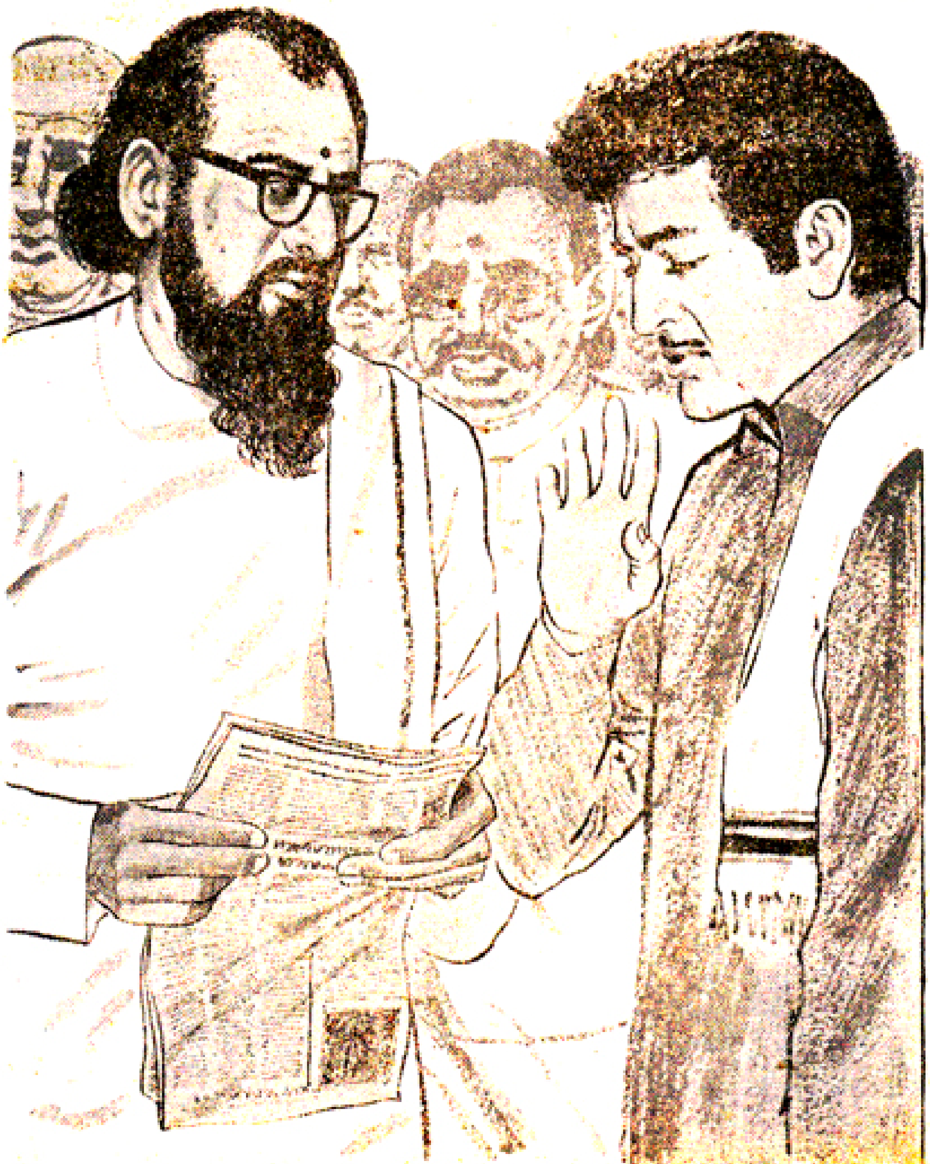
''ஆண்டே !''

கிராமணியார் கண் விழித்துக் கொண்டார். கைகால்கள் உதற எதிரில் கட்டையன் நிற்கும் கோலம் அவருக்குச் சற்று அச்சத்தைத் தந்தது.

''என்னடாலே ?''

''சேதி கேள்விப்பட்டு டவுன்லேயிருந்து ஓடியாறேங்க. நம்ப சங்கரய்யாவைப் போலீஸ்லே புடிச்சிக்கிட்டுப் போயிட்டாங்களாம்!''

கிராமணியார் அதைக் கேட்டுத் தம் உணர்ச்சியைக் காட்டிக் கொள்வதற்குள்

பதறியடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்தாள் கனகம்மை — பெற்ற வயிறு !

''நிஜம்மாத்தான் சொல்றியா? எதுக்காகப் புடிச்சிக்கிட்டுப் போறாங்களாம்?''

''சங்கரய்யா வந்து.....''

கட்டையன் தயங்கி விட்டுச் சொன்னான்:

''யாரோ நாடகக்காரப் பெண்ணை ஒரே வெட்டா வெட்டி.....''

அதற்கு மேல் அவனால் சொல்லவும் முடியவில்லை. கனகம்மையால் பொறுமையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருக்கவும் முடியவில்லை.

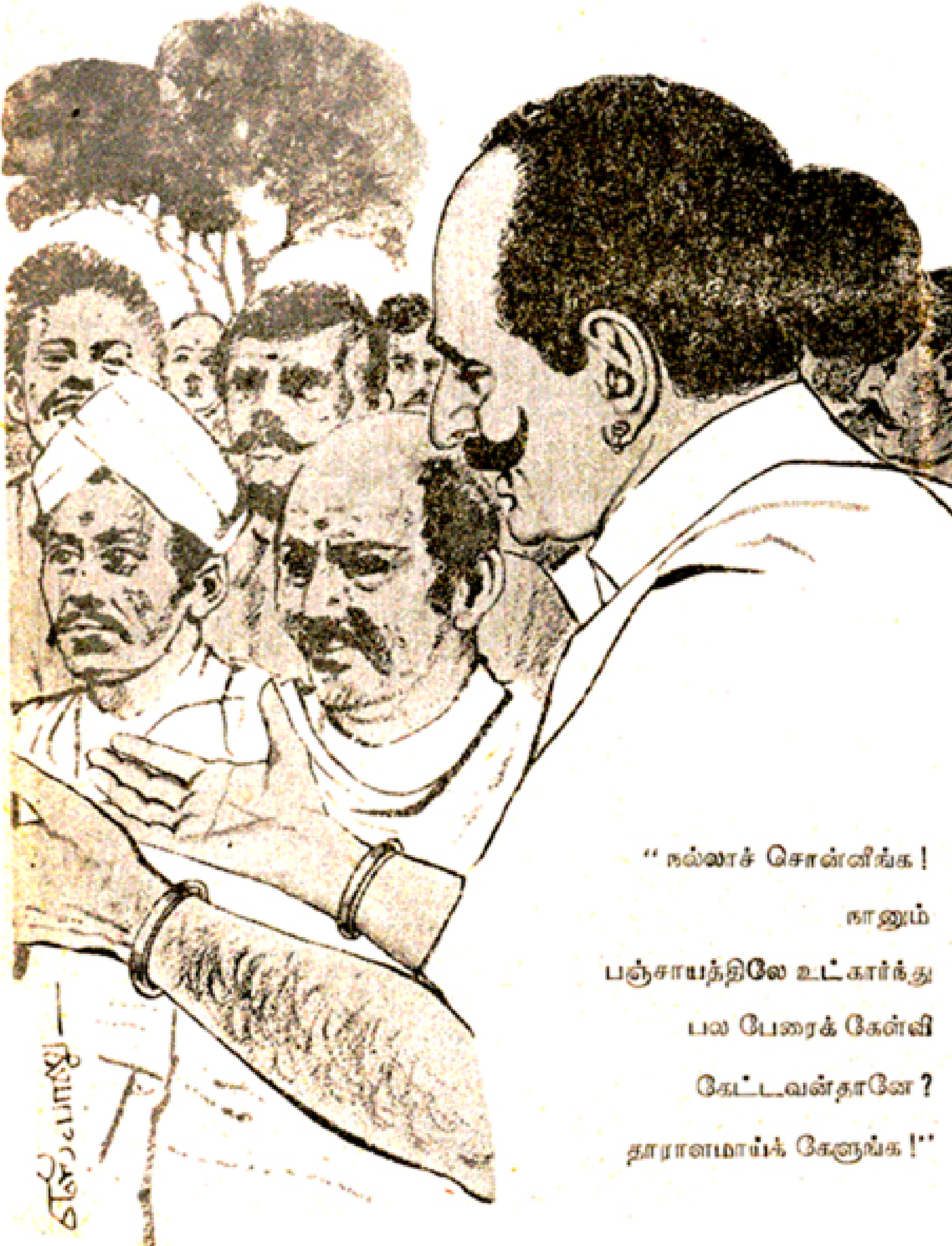
''ஐயோ, கிளம்புங்க, டவுனுக்கு. இப்பவே எம்புள்ளையைப் பார்க்கணும்!''

கனகம்மையின் உடலின் ஒவ்வோர் அணுவும் பதறித் துடித்தது.

இராமணியாரோ பரபரப்புடன் எழுவதற்குப் பதில் தொய்ந்து போய் நாற்காலியில் அப்படியே சாய்ந்து விட்டார்.

கனகம்மை வெகு நேரம் புலம்பியபிறகே இராமணியாரின் மௌன நாடகம் முடிந்தது.

''உம். எல்லாம் அவன் செயல்'' என்று முணுமுணுத்தபடி எழுந்த இராமணியார்

'' நல்லாச் சொன்னீங்க !
நானும்
பஞ்சாயத்திலே உட்கார்ந்து
பல பேரைக் கேள்வி
கேட்டவன்தானே ?
தாராளமாய்க் கேளுங்க !''

பிரார்த்தனை

பிரார்த்தனை என்பது இதைத் தா, அதைத் தா என்று இறைவனிடம் கேட்பது மட்டுமல்ல. அது ஆன்மாவை இறைவனிடம் அர்ப்பணிப்பது. நமது பலவீனங்களை அவனிடம் கூறிக் கதறுவது. இதயத்தைத் தொடாத வார்த்தைகளைக் கூறாமல் வார்த்தைகளே அற்ற இதயத்தை அவனுக்குத் தருவது.

-காந்திஜி - அனுப்பியவர்: நேரு

□ □ □ □

மூட முடியாத குழாய்!

அஸ்ஸாம் பிரதேசத்தில் உள்ள பெரிய நகரமான கௌஹாத்தியில் சென்னையிலிருந்து வருவோருக்கு ஓர் அதிசயம் காத்திருக்கிறது. இங்குள்ள தெருக் குழாய்களிலும் சரி, வீட்டுக் குழாய்களிலும் சரி காலையில் ஏழு மணி முதல் பன்னிரண்டு மணி வரையில், மாலையில் நாலு மணி முதல் எட்டு மணி வரையில் தண்ணீர் கொட்டோ கொட்டு என்று கொட்டுகின்றது. இதில் என்ன அதிசயம் என்றால் இந்தக் குழாய்கள் ஒன்றையாவது மூட முடியாது. ஏனென்றால் மூடக்கூடிய குழாய்கள் பொருத்தப் பட்ட சிறிது காலத்துக்குள் திருட்டுப் போய்விடுகின்றன. ஆகையினால் அவைகளைப் பொருத்த யாரும் முயலுவதில்லை. குழாய்களில் தண்ணீர் கொட்டுவது கண்கொள்ளாக் காட்சியானாலும் தேவைக்கும் பல மடங்கு அதிகமான தண்ணீர் வீணாவது வருத்தத்தைத் தரும். -- ஜெயலக்ஷ்மி

மளிகைக் கடை ஆதம்கான் சாயபுவைத் தேடிச் சென்றார்.

போலீஸ் லாக்—அப்பிலிருந்த சங்கரய்யாவைப் பார்க்க இரண்டு மணி நேரம் 'மெனக் கெட்ட' பின்பே அனுமதி வாங்க முடிந்தது.

ஆதம்கான் சாயபுவும், கனகம்மையும் மட்டுமே சங்கரய்யாவைப் போய்ப் பார்த்தனர். கிராமணியார் பிடிவாதமாக வெளியிலேயே நின்று விட்டார்.

தன்னைக் காண வந்த தாயைப் பார்த்து மௌனமாகக் கண்ணீர் விட்டான் சங்கரய்யா. அவ்வளவுதான். நிர்மலமான அவன் முகத்தை — கள்ளமற்ற அவன் விழிகளை ஊடுருவிய கனகம்மை தன் பிள்ளை ஒரு கொலைகாரன் என்பதை நம்பவோ, ஏற்றுக் கொள்ளவோ முடியாமல் தவித்தாள்.

எவ்வளவு முயன்றும் அவனைப் பெயிலில் விட மறுத்து விட்டனர். போலீசில் அவன் என்ன வாக்குமூலம் கொடுத்திருக்கிறான் என்பதையும் தெரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

கிராமணியாரிடம் ஆதம்கான் சாயபுவும், கனகம்மையும் தெரிந்தோ தெரியாமலோ சங்கரய்யா நிரபராதி என்று வாதாடினர். அவனைக் குற்றவாளி இல்லையென்று நிரூபித்து விடுதலை செய்ய இயன்ற எல்லா ஏற்பாடுகளையும் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும் என்று கெஞ்சிக் கூத்தாடிக் கிராமணியாரை எப்படியோ சம்மதிக்க வைத்தனர்.

டவுனில் மிகவும் பிரபலமான வக்கீல் ஒருவர் அமர்த்தப்பட்டார். சரியாக இருபது நாட்களுக்குப் பிறகு வழக்கு கீழ்க் கோர்ட்டில் விசாரணைக்கு வந்தது. பத்திரிகைகள் இந்த வழக்குக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துச் செய்திகளை வெளியிட்டதால் கோர்ட்டில் விசாரணையைக் காண ஜனக்கூட்டம் திரண்டது.

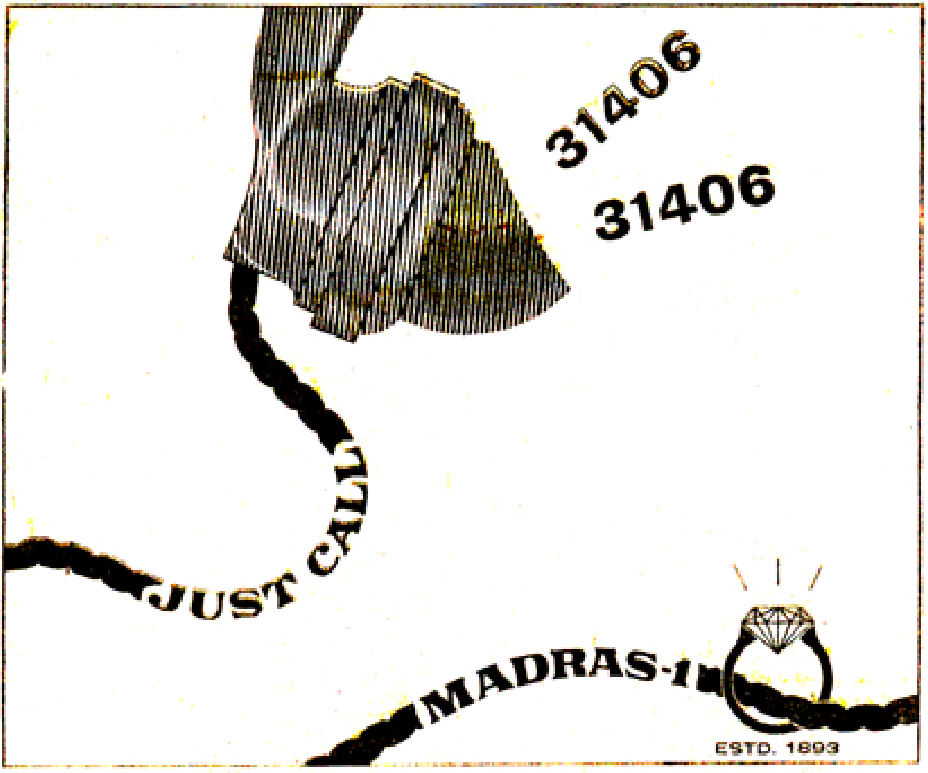
அரசாங்க வக்கீல், சங்கரய்யா மீள முடியாதபடி குற்றத்தை அவன் தலையில் சுமத்தி வழக்கை விவரித்தார்.

"கொலையுண்ட சுந்தரவல்லிக்கும், சங்கரய்யாவுக்கும் காதல். அந்தச் சிநேகிதத்துக்காகச் சங்கரய்யா செலவழித்த பணம் ஏராளம். கடைசியாகத் தந்தையிடம் பாகம் பிரித்துக் கொண்டு வந்த பதினைந்தாயிரம் ரூபாயையும் அவளுக்கும் அவளுடன் சம்பந்தப்பட்ட அப்பு, பாக்கியத்தம்மாள் ஆகியோருக்கும் செலவு செய்து விட்டான். இதன் பிறகு சுந்தரவல்லி கோஷ்டியார் அவன் பேச்சுக்குக் கட்டுப்படாமல் நடந்துகொண்டனர். உதாரணமாக ரிக்கார்டு டான்ஸ் அவன் விருப்பத்துக்கு விரோதமாக நடத்தப் பட்டது. இதனால் அவனுக்கு ஆத்திரம் உண்டாயிற்று. சம்பவம் நடந்த அன்று சுந்தரவல்லியைக் கொலை செய்ய வேண்டும் என்ற திட்டத்துடன் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் மறைந்து உட்கார்ந்தான். சந்தர்ப்பம் பார்த்துச் சுந்தரவல்லியைக் கொன்றுவிட்டுத் தப்பி ஓடி விட்டான். சுந்தரவல்லிக்குச் சங்கரய்யாவைத் தவிர வேறு விரோதிகள் யாரும் கிடையாது."

அடுத்து சங்கரய்யாவின் வக்கீல் எழுந்தார்.

"சங்கரய்யா சுந்தரவல்லியுடன் சிநேகமாய் இருந்ததும், அவளுக்காகப் பெரும் பணம் இழந்ததும் உண்மையே. சுந்தரவல்லியும் அவள் கோஷ்டியாரும் தன்னை ஏமாற்ற முயல்கின்றனர் என்று அறிந்து கோபம் கொண்டதும் உண்டு. ஆனால் அந்தக் கோபம் சுந்தரவல்லியின் வீட்டுக்குப் போகாமல் அவனைத் தடை செய்ததே ஒழிய அவளைக் கொலை செய்யும் அளவுக்கு வெறியைத் தூண்டவில்லை. ஒரு தடவைகூட அவனுக்கும் சுந்தரவல்லிக்கும் வாய்ச் சண்டைகூட ஏற்பட்டதில்லை. எல்லோரையும் போல்தான் அவனும் டான்ஸ் பார்க்கப் போனான். மறைந்து உட்காரவில்லை — அப்படி மறைந்திருந்தானானால் அப்புவால் அவனைக் கண்டு பிடித்திருக்கவே முடியாது. மனம் சரியில்லாததால் டான்ஸ் நடந்துகொண்டிருக்கும் போதே சங்கரய்யா எழுந்து போய்விட்டான். அவன் சென்ற சற்று நேரத்துக்குப் பிறகுதான் கொலை நடந்திருக்கிறது. சுந்தரவல்லியின் வீட்டுக்குப் போக்குவரத்துள்ள சங்கரய்யா விரும்பினால் அவளை வீட்டிலேயே கொலை செய்திருக்கலாம். ஆயிரக் கணக்கில் ஜனங்கள் கூடும் ஓர் இடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்க மாட்டான் என்பதைக் கனம் கோர்ட்டாரின் கவனத்துக்குக்கொண்டு வருகிறேன்...."

எதிர்த்தரப்புவாதம் முடிந்ததும், பாக்கியத்தம்மாள், அப்பு, கிராமணியார், காரியஸ்தர், டான்ஸ் பார்க்க வந்திருந்த சிலர் என்று

KS.G.14.68 TM

க்ருஷென்

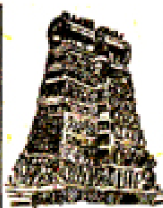
எந்த வயதிலும் உங்களை 'இளமையோடு' இருக்கச் செய்கிறது

தினமும் க்ருஷென் சாப்பிட்டு என்றும் இளமையோடு விளங்குங்கள். க்ருஷெனில் சரிசமமாகச் சேர்ந்துள்ள முக்கியமான ஆறு தாது உப்புகள் மலச்சிக்கல், மூட்டுவலி, ஈரல் மற்றும் மூத்திரப்பைக் கோளாறுகள், பிடிப்பு வலி முதலியவை வராமல் தடுக்கின்றன.

க்ருஷென் உங்களை 'இளமையோடு' வைத்திருப்பதன் விதம் இதுதான்: மூத்திரப் பைகளைக்கழுவுகிறது • ஈரலை நன்றாக இயங்கச் செய்கிறது • இரத்தத்தை சுத்தமாக்க உதவுகிறது • மலச்சிக்கல் அகல உதவுகிறது • ஜீரண சக்தியைப் பெருக்குகிறது • பசி பெருக்க வைக்கிறது • மூட்டுவலிகளை அகற்றுகிறது.

எளிய முறையில் என்றும் இளமையோடு விளங்க தினந்தோறும் ஒரு ஸ்பூன் **க்ருஷென்** சாப்பிடுங்கள்.

மதுரை மீனாக்ஷி கோயில்
தென்னிந்திய கட்டிடக்
கலையின் உன்னதமான
எடுத்துக்காட்டு.

22 காரட் தங்கம் மற்றும்
வெள்ளியிலிருந்து
பிரமாதமான திறமையுடன்
உருவாக்கப்படும்
தென்னிந்திய நகைகளின்
தரத்திற்குச் சின்னம்

நட்வர்லால் கோவிந்த்ஜீ ஜவேரி

ஜுவெல்லர்கள்,
ஏற்றுமதியாளர்கள் மற்றும்
இறக்குமதியாளர்கள்
நாணயம் மாற்றுவோர்
லைசென்ஸ் ந. 36/69

ஏர்-கண்டிஷன் செய்யப்பட்ட
எமது, பின்வரும் காட்சிக்
கூடத்திற்கு விஜயம்
செய்யுங்கள் :

அம்ருத்லால் மேன்ஷன,
264-சி, எல். கப்பூ ரோடு,
மாதுங்கா (மத்திய ரெயில்வே)
பம்பாய்-19 DD, இந்தியா
போன் : 473526
கிராம்ஸ் : JAMNADIL

வியாபார நேரம் :
காலை 11 மணி முதல்
இரவு 8 மணி வரை.
திங்கட்கிழமை விடுமுறை

cam/ngu/71 Tam

ஏராளமான பேர் சாட்சிகளாக விசாரிக்கப் பட்டனர்.

முடிவில் —

எதிரியைக் குற்றவாளி என்று தீர்மானித்து செஷன்ஸுக்குக் 'கமிட்' செய்திருப்பதாக நீதிபதி தீர்ப்பளித்தார்.

ஆதம்கான் சாயபுவுக்கும், கனகாம்மைக் கும் மட்டுமல்ல, கிராமணியாருக்கும் தீர்ப்பு பெருத்த அதிர்ச்சியளித்தது.

நாட்கள் நகர்ந்தன. செஷன்ஸ் கோர்ட்டி லும் அவர்களுக்குச் சாதகமாக எதுவும் அமையவில்லை. சங்கரய்யாவுக்குத் தூக்குத் தண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

தீர்ப்பைக் கேட்டதும், கனகம்மா, கோர்ட்டிலேயே மயங்கி விழுந்தாள். கிராமணியாரின் கண்களில் நீர்முத்துக்கள் அரும்பின.

அம்லோக் சந்த் பண்டாரியின் வீட்டுக்குள் கிராமணியார் அவசரம் அவசரமாக நுழைந் தார். இருவருக்கும் பல ஆண்டுகளாக அறி முகம் இருந்த போதிலும் கடன் கேட்டுக் கிராமணியார் அங்கே வருவது அதுதான் முதல் தடவை!

பண்டாரி சங்கரய்யாவைப் பற்றி அனு தாபத்துடன் விசாரித்து விட்டு, கிராமணி யார் கேட்ட பணத்தைக் கொடுத்தார். பெ பத்திரங்களில் கிராமணியாரின் கையெழுத் துப் பதிந்தது.

நான்கு நாட்களாகக் கனகம்மைக்குக் கடுமையான ஜுரம்.

''சங்கரய்யாவைத் தூக்கிலே போடறதுக் குள்ளே கடவுளே, என் உயிரை எடுத்துக் கிட்டுப் போயிடு!'' வாய்க்கு வாய் இதே பிதற்றல்தான்.

கணவன் வீட்டிலிருந்து சுகவரி வந்திருந் தாள். அவள் அருகில் இருப்பது கனகம்மைக் கும், கிராமணியாருக்கும் எவ்வளவோ தெம்பாக இருந்தது.

''சுகவரி! தூக்குத் தண்டனை குடுத்தவங் களை யெல்லாம் தனியா அடைச்சு வச்சு அவுங்க கடைசியா என்னென்ன ஆசைப் படறாங்களோ, அதையெல்லாம் குடுப்பாங் களாமே. சங்கரய்யாவுக்கு எது மேலே ஆசை தெரியுமா? கைமுறுக்கு. என்னுருண்டை என்று உயிரையே விடுவான். அதுவும் என் கையாலே செய்ஞ்சு குடுக்கணும்....'' என்று சொல்லும் போதே கனகம்மையின் கண்களில் கரகர வென்று நீர் சுரந்து வழிந்தது. சுகவரி துக்கம் தாளாமல் ஓவென்று அழுதாள். அத்தனை நேரமும் வாசற் கதவருகில் நின்று கொண்டிருந்த கிராமணியாரின் கண்களும் கலங்கின. அவசரம் அவசரமாக உள்ளே வந்து இருவரையும் தேற்றினார்.

''இது என்ன பச்சைப் புள்ளே கணக்கா ரெண்டு பேரும் அழுவுறீங்க? சங்கரய்யா தூக்கிலே சாகமாட்டான். அவனைத் தூக்கில் போட விடமாட்டேன். ஹைகோர்ட்டு, சுப்ரீம் கோர்ட்டு எல்லாக் கோர்ட்டுக்கும் போய் என் உயிரைக் குடுத்தாவது அவனை மீட்டாறேன். அப்புறம் அவனை இந்தக் கூடத் திலே உட்கார வைச்சு ஆசை தீரக் கைமுறுக் கும், என்னுருண்டையும் எவ்வளவு வேணு மானாலும் குடுங்க.....''

கிராமணியாரின் குரல் ஆவேசமாக ஒலித்தது.

ஹைகோர்ட்டில் அப்பீல். புகழ்பெற்ற இரண்டு வக்கீல்கள் சங்கரய்யா சார்பில் அமர்த்தப்பட்டனர். கிராமணியார் பணத் தைப் பணம் என்று பார்க்காமல் செலவு செய்தார்.

ஹைகோர்ட்டில் மூன்று மாதங்கள் வழக்கு நடந்தது. வக்கீல்கள் ஆக்ரோஷமாக வாதப் பிரதிவாதங்கள் செய்தனர். தீர்ப்பு வழங்கும் நாளும் நெருங்கியது.

அன்றுதான் தீர்ப்பு — கனகம்மையும், சுகவரியும் கோர்ட்டுக்கு வரவில்லை. இரு வரும் அம்மன் கோவிலுக்குப் போய் மன முருகப் பிரார்த்தனை செய்தனர். நோயி னால் நலிந்து போன கனகம்மையின் உடல் துயரத்தினால் வெட வெடத்தது. தாயும், மகளும் ஒரு பொட்டுத் தண்ணீர்கூட அருந் தாமல் கோவிலிலேயே பழியாய்க் கிடந்தனர்.

நீதிபதி வந்தார் — சங்கரய்யாவை இரண்டு ஜவான்கள் கூண்டில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினர். கிராமணியாரும், ஆதம் கான் சாயபுவும், நெஞ்சம் பதை பதைக்கப் பார்வையாளர் பெஞ்சியில் உட்கார்ந் திருந்தனர்.

நீதிபதி தீர்ப்பை வாசித்தார்.

'எதிரி கொலை செய்யப்பட்ட பெண் ணிடமோ அவளைச் சார்ந்தவர்களிடமோ விரோதம் கொண்டிருந்தான் என்று போலீஸ் தரப்பில் தெளிவாக நிரூபிக்கப்படவில்லை. கொலை நடந்த இடத்துக்கு எதிரி வந்திருந் தான் என்று சொல்லப்படுகிறதே தவிர,

உமையாள்புரம் திருப்பணி

சமய ஒற்றுமையின் சின்னம் தேவி பராசக்தி. உமை இருக்குமிடத்தில் அவளது பதியான சிவபெருமானும் இருக்க வேண்டும்; அவளுடைய சோதரனை திருமாலும் இருக்க வேண்டும். இதற்கேற்ப உமையாள்புரத்தில் சிவாலயம், பெரு மாள் கோயில் இரண்டுமே சிறப்புடன் உள்ளன. அதோடு சைவ — வைணவ ஐக்கியத் துக்குச் சான்றாக இங்குள்ள சிவாலயத்தில் திருக்கலியாண உற்சவம் நடக்கையில், தேவியை சுகவரநூகருக் கன்னிகா தானம் செய்து தருவதற்காகப் பெருமாளே அங்கு எழுந்தருளுகிறார். இப்படிப்பட்ட பெருமை வாய்ந்த பெருமாளின் ஆலயத்தை ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்ய முயற்சி எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பணியில் பங்கு கொண்டு அடியில் காணும் முகவரிக்குப் பொருளுதவி அனுப்ப வேணும். ஸ்ரீ கே.ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி, பொருளாளர், ஸ்ரீ ராஜகோபாலஸ்வாமி கோயில் திருப்பணிக் குழு: உமையாள்புரம், கபிஸ்தலம் (வழி), தஞ்சை மாவட்டம்.

அவன் ஆயுதம் ஏதாவது வைத்திருந்தானா, சம்பவம் நடந்த தருணத்தில் அங்கிருந்தானா என்பதும் தெளிவாக்கப்படவில்லை. கொலை நிகழ்ச்சியை நேரடியாகக் கண்ணால் கண்ட சாட்சியங்களும் கிடையாது. கொலைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட ஆயுதத்தைக் 'கூட' போலீஸார் இன்னும் கண்டுபிடிக்கவில்லை என்பது வருத்தத்துக்குரியது. வெறும் யூகத்தை மட்டும் அடிப்படையாக வைத்து இந்த வழக்கு போடப்பட்டிருக்கிறது. எனவே, சந்தேகத்தின் பலனை எதிரிக்கு அளித்து எதிரியை விடுதலை செய்கிறேன்...!''

அவ்வளவுதான். ஆதம்கான் ஓடோடி வந்து சங்கரய்யாவை இறுகத் தழுவிக்கொண்டார். கிராமணியார் இன்னும் அந்தப் பெஞ்சிலேயே உட்கார்ந்திருந்தார், கண்களை இறுக மூடியவாறு.

சங்கரய்யா கிராமணியாரின் கால்களில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து விம்மினான். அந்த ஒரு கணத்தில் அவரை அவன் உதாசீனம் செய்த எத்தனையோ சம்பவங்கள் அறவே கழுவித் துடைக்கப்பட்டன. கோபதாபங்கள் பிணக்குகள் எல்லாம் நீர்க் குமிழியாய் மறைந்தொழிந்தன. இனி சங்கரய்யா புது மனிதன்.

கிராமணியார் அவனை அருகில் அழைத்துத் தலையை வருடினார்.

''சங்கரய்யா! உங்கிட்டே சில விஷயம் பேசணும்டா!'' என்றார்.

''புறப்படுங்க. எல்லாம் வீட்டிலே போய்ச் சாவகாசமாய்ப் பேசலாம்!'' என்றார் ஆதம்கான் சாயபு.

''இல்லே! இங்கேயே பேசணும். இப்பவே பேசணும்!'' என்று பிடிவாதம் பிடித்தார் கிராமணியார்.

''சொல்லுங்கப்பா!'' என்றான் சங்கரய்யா.

அதைக் கேட்ட கிராமணியார் ஆதம்கான் சாயபு பக்கம் திரும்பி, ''கேட்டீங்களா, சாயபு? என் மகன் என்னை அப்பாங்கறான் சாயபு. எவ்வளவு நாளாச்சு இந்த வார்த்தையைக் கேட்டு!'' என்று பூரித்தார்.

''என்டாலே! தூக்குலே போட்டுடுவாங்கன்னு பயந்துட்டியா? இந்தக் கோர்ட்டிலேயும் உனக்கு அதே தண்டனைதான்னு சொன்னாக்கூட உன்னை விடுதலை செய்ய என்னாலே முடியும். அதுக்குத் தேவையான ரகசியம் என்கிட்டே இருக்கு. அந்த ரகசியத்தை வெளியிடாமே காப்பாத்து இருந்தது ஏன் தெரியுமா? நீதி ஜெயிக்குதான்னு பார்த்தேன்டா. கொஞ்சம் தாமதமானாலும் நீதிதான் ஜெயிச்சுது. ரகசியம்லேயே. அதை இப்ப சொல்றேன் கேட்டுக்க. அந்தப் பொண்ணு சுந்தரவல்லியைக் கொலை செய்தது யாருன்னு நினைக்கிறே? நான்தான். யாரும் திகைக்காதீங்க! அவ ஒழிஞ்சாலாவது அந்த மோகம் தீர்ந்து குடும்பத்தோட வந்து ஒட்ட மாட்டியான்னு ஆசைப்பட்டு அப்படி ஒரு கொடுமையான காரியத்தைச் செய்தேன். ஆனா நான் ஒண்ணு நினைக்க, போலீஸ் உன்னைப் புடிச்சு உள்ளே போட்டுட்டது. கீழ்க் கோர்ட்டிலேயே உண்மையைச் சொல்லி விடுவேன். எனக்குத் தண்டனை கிடைக்குமேன்னு நான் பயப்படலே. காதலியைக் கொன்னுட்டாரேன்னு என் மேலே உனக்கு இன்னும் அதிகமா வெறுப்பு ஏற்பட்டுட்டா என்ன செய்யறதுன்னு தயங்கினேன். இப்ப நீ பாசத்தோட என் பக்கம் சேர்ந்துட்டேங்கிறது புரிஞ்சு போச்சு. அதனாலேதான் உண்மையைச் சொல்லுவேன். அப்புறம் போலீசுக்கும் ஒரு புதிர் விடுபட்ட மாதிரியிருக்கும். நானும் மனசு நிம்மதியா.... சங்கரய்யா! வைரத்தைச் சாப்பிட்டா சீக்கிரம் உயிர் போயிடுமாமே?... இன்னும் எனக்கு......''

ஹுக்!

கிராமணியாரின் வாயிலிருந்து ரத்தம் வழிந்தது!

திடுக்கிட்ட ஆதம்கான் சாயபு டாக்டரை அழைத்து வர ஓடினார்.

''அப்பா!'' சங்கரய்யா அலறினான்.

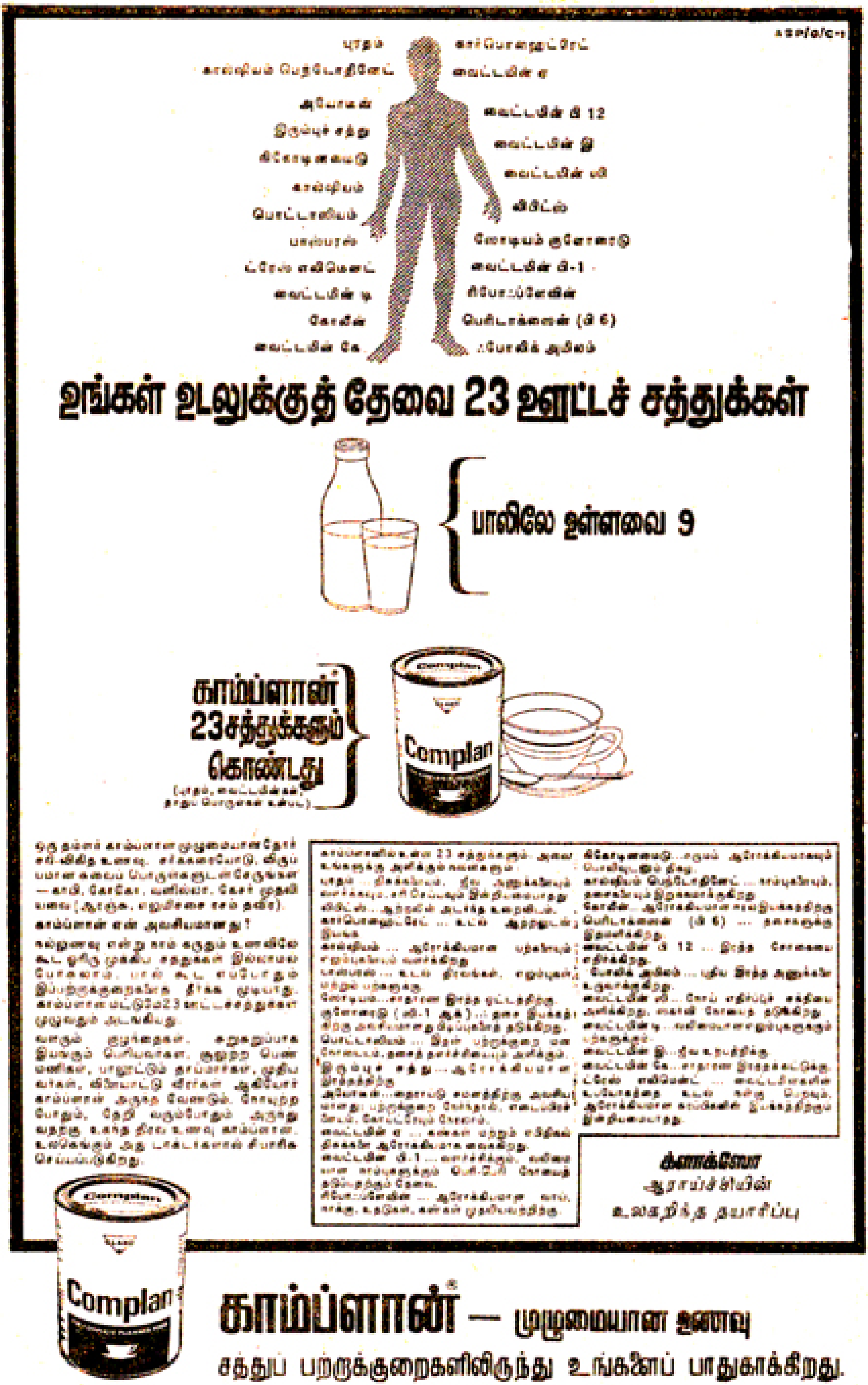
கிராமணியார் காது குளிர மனம் குளிரக் கேட்ட கடைசி வார்த்தை அதுதான்!

படித்துப்பாருங்கள்

ஸ்ரீராம நாமாவளி மாலை

சங்கீத சத்குரு ஸ்ரீ தியாகராஜ ஸ்வாமிகள் இயற்றியுள்ள அமுதப் பாடல்களில் ஸ்ரீராமனைச் சொல்லாலும் பொருளாலும் கொண்டாட பல அழகிய சம்ஸ்கிருத நாமங்களால் அழைக்கிறார். இந்தப் புண்ணிய நாமங்களைக் கொண்டே இயற்றப் பெற்ற ஒரு சகஸ்ர நாமமும், ஒரு திரிசதியும் (முந்நூறு நாமாக்கள்) ஓர் அஷ்டோத்தர சதமும் அடங்கியது இந்நூல். நாமங்களுக்குத் தமிழில் உரையும் தரப்பட்டிருக்கிறது. இசையுணர்வும், இறைப் பற்றும் உள்ளவர்களுக்கு ஓர் ஒப்பற்ற பொக்கிஷம் இந்நூல். 'ஸ்ரீராம பத்ரனை அர்ச்சிப்பதற்கு இந்த நாமாவளிகள் பெரும் பயன் தருமாக' என்று ஸ்ரீ ஜகத்குரு காமகோடி ஆசாரியாள் ஆசி கூறியிருப்பதற்கு அதிகமாக நாம் என்ன சொல்ல இருக்கிறது? ஆஸ்திகத்தை ஆதரிக்கும் வள்ளல் ஸ்ரீ வைத்ய சுப்பிரமணிய அய்யர் இந்நூலுக்கான செலவு முழுவதையும் அளித்துத் தம் மணி விழாவை ஒட்டி இதனை வெளியிட்டுள்ளார். இனி விற்பனையில் கிடைக்கும் தொகையைக் கொண்டு திருவொற்றியூரில் ஸ்ரீ திரிபுர சுந்தரியின் மீது தியாகையர் இயற்றியுள்ள பஞ்சரத்தின கிருதிகளைச் சலவைக்கல்லில் பொறிக்க முடிவு செய்திருக்கிறார் இந்நூலின் பிரசுரகர்த்தரும், தொகுப்பாசிரியருமான ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ ஸௌந்தரம் அய்யர் அவர்கள். ஸ்ரீ ராமனின் ஆராதனைக்குரிய நூலை வாங்குவதால் ராம சகோதரியான ஜகன்மாதாவுக்கும் கைங்கரியம் செய்யக் கிடைப்பது அதிருஷ்டவசமானதேயன்றோ?

(கிடைக்குமிடம்: பிரம்மஸ்ரீ ஸௌந்தர ராம தீக்ஷிதர் (தமிழ் உரையாசிரியர்), 4B-5 வேங்கடகிருஷ்ணய்யர் சாலை, ராஜா அண்ணாமலைபுரம், சென்னை — 28; விலை: ரூ. 1.50.)

உங்கள் உடலுக்குத் தேவை 23 ஊட்டச் சத்துக்கள்
பாலிலே உள்ளவை 9
காம்ப்ளான் 23 சத்துக்களும் கொண்டது
Complan
கிளாக்ஸோ
ஆராய்ச்சியின்
உலகறிந்த தயாரிப்பு
காம்ப்ளான் — முழுமையான உணவு
சத்துப் பற்றாக்குறைகளிலிருந்து உங்களைப் பாதுகாக்கிறது.

வட்டமேஜை

சளைத்தவனுக்குச் சலுகை காண்பித்தல் இளைத்தவன்பால் இரக்கம் — களைப்புற்றவன்பால் கனிவு என்பது போன்றவை நமது இரத்தத்தில் தொன்று தொட்டு ஊறிக் கிடக்கும் ஒரு பண்பு. இப்பண்பைப் பேணி வளர்ப்பது நல்லதுதான். எனினும் எதற்கும் ஓர் எல்லை உண்டு.

ஹரிஜனங்கள் இப்போதைக்கு 22 வருஷங்களாகப் பல்வேறு சலுகைகளைப் பெற்று வருகின்றனர். அதற்கு முன்பும் இருபது இருபத்தைந்து வருஷங்களாக ஹரிஜன முன்னேற்றத்துக்காக எத்தனையோ சலுகைகள் அளிக்கப்பட்டன. எத்தனையோ மகான்கள் இவர்களின் முன்னேற்றத்துக்காகப் போராடி வெற்றி பெற்றுள்ளனர். ஆனால் முழுக்க முழுக்கவும் சலுகைகள் சப்பைக்கட்டுகள் மூலமாகவே முன்னேற்றம் பெற்றிட முடியுமா? எவ்வளவு சலுகைகள் கொடுத்தாலும், எத்தனை காலத்துக்குக் கொடுத்தாலும் முனைந்த காரியம் செய்யவே முற்றுப்பெற முடியாது. சுய முயற்சியும் பிறர் உதவியும் இணைந்தால்தான் சிறப்பான முன்னேற்றம் என்றேனும் ஒரு நாள் கிடைக்கும். சலுகைகளை அதிக காலம் நீடித்தால் சுய முயற்சியால் முன்னேற வேண்டுமென்ற பொறுப்புணர்ச்சி இல்லாது போய்விடும். ஒரு மகனுக்குத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் கேட்கும்போதெல்லாம் பணம் கொடுத்து வரும் பெற்றோர்கள் புத்திசாலிகளா? அந்தச் செல்ல மகனுக்கு உண்மையாகவே முன்னேற்றத்துக்கான உதவி புரிபவர்கள் ஆவார்களா?

சென்னை—34
23—12—69 ஸ்ரீ ஹரி

சென்னை கண் மருத்துவமனை 150வது ஆண்டு விழாவினைக் குறித்து, கல்கியில் எழுதப்பெற்றுள்ள கட்டுரையைக் கண்டேன். கட்டுரையின் முடிவில், 'காடராக்ட்'—அறுவைச் சிகிச்சை செய்து கொண்ட ஒருவர், வறுமையின் காரணமாகக் கண்ணாடி வாங்கி அணிந்து கொள்ள முடியாத நிலையில் இருப்பதாகவும், 'கண் தானம்' இருப்பது போல் 'கண்ணாடி தானமும்' இருக்கக் கூடாதா என்றும் கட்டுரை ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

'கண்ணாடி தான'த்தைச் சில காலமாக 'அரிமா சங்கம்' நடத்தி வருகிறது. மேலும் மயிலாப்பூர் அகாடெமி இச்சேவையில் இன்று முன்னணியில் நிற்கிறது. இருபாவைல் குறிப்பிட்டிருந்த நபர், 'தி மயிலாப்பூர் அகாடமி, 19, நல்லப்பன் தெரு, மயிலாப்பூர், சென்னை—4' என்ற முகவரிக்குத் தொடர்பு கொண்டால் கண்டிப்பாக உதவி கிடைக்கும்.

மயிலாப்பூர் அகாடமியோடு தொடர்பு கொண்டுள்ள துராக்யா ஆப்டிகல் கம்பெனி இலாப நோக்கில்லாமல் கண்ணாடியை வழங்கி வருகிறது.

★ இக்குறிப்பிட்ட கடிதம் ரூ. 15 பரிசு பெறுகிறது

நாட்டில் பெருகி நிற்கும் எண்ணற்ற ஏழைகளுக்கு மயிலாப்பூர் அகாடமி மட்டும் இந்த வகையில் நிறைவு செய்து விட முடியாது.

மூன்று வருடங்களுக்கு ஒரு முறை கண்ணாடியை மாற்ற வேண்டி வருகிறது. புதிய கண்ணாடி கிடைக்கும்பொழுது பழைய கண்ணாடியைப் பயனற்றுப் போகாமல் சேமிக்கலாம். நாடு முழுவதும் ஒவ்வொரு ஊரிலும் இதற்கெனச் சங்கங்கள் தோன்றி ஏழைகளுக்கு உதவ வேண்டும்.

சென்னை—1
30—12—69 பொ. மு. புருடோத்தமன்

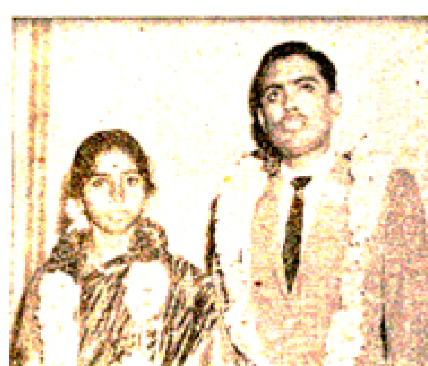
நமது அரசு ஆட்சி நடத்தத் தேவையான திறமையும், சத்தியத்தின் வழி செல்லும் நோக்கமும் இல்லாத அரசு என்பதை ரபாத் சம்பவம் போன்ற பல நிகழ்ச்சிகள் நன்கு உணர்த்துகின்றன. உணவுப் பிரச்னை, வேலையில்லாத் திண்டாட்டம், மொழிப் பிரச்னை, திருப்பவியலாக் கடன், பாதுகாப்பு, நக்ஸல்பாரிகளின் கைவரிசை, கம்யூனிஸ அபாயம் போன்று கண்ணும் கருத்துமாய்க் கவனிக்க வேண்டிய பிரச்னைகள் மலை மலையாய்க் குவிந்திருக்க, கட்சிக் காரியங்களுக்காக, அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தையும், அந்தஸ்தையும் உபயோகித்து, காலத்தையும் வீணாக்கி இந்தியாவின் ஐம்பது கோடி மக்களின் எதிர்காலத்தை இருள் மயமானதாக்குகின்றனர். மக்களைத் துன்பத்தின் பிடியிலே வைக்கவா இவர்களை மக்கள் ஆட்சியில் அமர்த்தினார்கள்?

ஜனநாயகம், சோஷலிஸம் போன்ற போர்வைக்குள் மறைந்திருக்கும் சர்வாதிகாரப் புலியை மக்கள் காணப் போகும் நாள் வரை, ஏழை மக்கள், 'சோறு போடாத சோஷலிஸம் வேண்டாம்' என்று கூக்குரல் எழுப்பும் நாள்வரை நமக்கு விமோசனமில்லை.

திருநெல்வேலி,
3—1—70 வெ. ருக்மணி

★அண்மையில் மத்திய அரசு நிறுவனம் ஒன்றில் வேலைக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார் நண்பர் ஒருவர். சில நாட்கள் கழித்து, தமக்குரிய வேலை என்ன என்று தெரியாததால் அந்த நண்பர் தம் மேலதிகாரியிடம் சென்று 'இங்கு எனக்கு என்ன வேலை?' என்று கேட்டபோது, ''எனக்கே இன்னும் அது தெரியாதே; உனக்கு என்ன அதற்குள் அதைப் பற்றிக் கவலை?'' என்று பதிலளித்தாராம் அவர்! அரசுத் துறை பெருகுவதிலுள்ள பெரும் குறைபாட்டையும் நிலைமையையும் இந்நிகழ்ச்சி நன்கு விளக்கும். அரசாங்க நிறுவனங்களில் ஊழியர் தொகை எவ்வளவு குறைவாக இருக்க முடியுமோ, அவ்வளவு குறைவாக இருக்க வேண்டும்; ஏனெனில் செலவாவது பொதுமக்கள் பணம். அங்கு எஜமானன் கண்ணுக்குத் தெரியாதவன் அல்லவா? இவ்வாறு அரசுத் துறை பெருகுவதின் தீமை விரிவாக இந்தியாவில் உணரப்படும் நாள் அண்மையில் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

காரைக்குடி-1
1—1—70 ச. கண்ணன்.

பிரபல விளம்பர ஏஜென்ஸியான ஹிந்துஸ்தான் தாம்ஸன் அசோசியேட்ஸ் லிமிடெட் சென்னை கிளையில் பணி புரியும் திரு. எஸ். கண்ணனுக்கும், ஷேத்ரபாலபுரம் ஸ்ரீ வைத்யநாதய்யர் குமாரத்தி சௌ. சத்யபாமாவுக்கும் சமீபத்தில் சென்னையில் திருமணம் சிறப்பாக நடைபெற்றது.

வாழ்க மணமக்கள்!

எக்ஸிமா சொறி

உங்கள் சருமத்தில் சுமார் 5 கோடி மெல்லிய துவாரங்களும் மடிப்புகளும் உள்ளன. கிருமிகள் அவைகளில் மறைந்திருந்து, தாங்கமுடியாத அரிப்பு, வெடிப்பு, மேனாகப் பரவும் படை, தோல் உரிதல், எரிச்சல், பருக்கள், படர்தாமரை காலில் அரிப்பு முதலிய உபாதைகளை உண்டுபண்ணுகின்றன. சாதாரண சிகிச்சைகள் தற்காலிகமான நிவாரணம் அளிக்கும். ஏனெனில், அதன்மூலம் உபாதைகளுக்கு மூலகாரணமான கிருமிகள் அழிவதில்லை. விஞ்ஞான முறையில் தயாரித்த இந்த மருந்து நிக்ஸோடெர்ம் (Nixoderm) துரிதமாக இந்தக் கிருமிகளைக் கொன்று விடுகிறது. மற்றும் உங்கள் சருமத்தை மிருதுவாகவும், வழுவழுப்பாகவும், வசீகரமாகவும் இருக்கச் செய்கிறது. இன்றே உங்கள் கெமிஸ்டிடம் நிக்ஸோடெர்ம் (Nixoderm) வாங்குங்கள். சரும உபாதைகளின் மூலகாரணமான கிருமிகளை நிக்ஸோடெர்ம் (Nixoderm) நிச்சயமாக அழிக்குமென்று பூர்ண நம்பிக்கையுடன் வாங்குங்கள்.

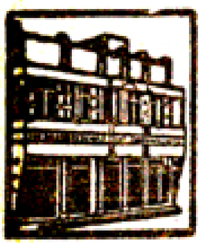
பண்டிட்
D. கோபாலாசார்லுவின்

பால ப்ரஸ

குழந்தைகளுக்கு ருசியான டானிக்

1898 ஆண்டிலிருந்து ப்ரசித்தி பெற்றது...

ஆயுர்வேதாஸ்ரமம்
பிரைவேட் லிமிடெட்

பாலுஸேரி பெனிபிட் சிட் பண்டு

பிரைவேட் லிமிடெட்
"பாலுஸேரி பில்டிங்ஸ்"
3, சிங்காராச்சாரி தெரு, திருவல்லிக்கேணி
தபால் பெட்டி நெ. 414 மதறாஸ்-5
தந்தி: 'EVERMANS' போன்: 85824

மதராஸ் சிட்பண்டு 1961 ஆக்ட்படி ஒழுங்காகவும் சிட்டுகள் நடத்தப்படுகின்றன
(மதராஸ் ஆக்ட் நெ. 24 of 1961)

25 மாதங்கள் — குறுகிய காலச் சிட்டுகள் — 25 அங்கத்தினர்கள்

வகுப்பு	மாதச் சந்தா	சீட்டுத் தொகை	வகுப்பு	மாதச் சந்தா	சீட்டுத் தொகை
A	ரூ. 200	ரூ. 5000	D	ரூ. 25	ரூ. 625
B	ரூ. 100	ரூ. 2500	E	ரூ. 20	ரூ. 500
C	ரூ. 50	ரூ. 1250	F	ரூ. 15	ரூ. 375

40 மாதங்கள் — நீண்ட காலச் சிட்டுகள் — 40 அங்கத்தினர்கள்

வகுப்பு	மாதச் சந்தா	சீட்டுத் தொகை
LTA	ரூ. 500	ரூ. 20000
LTB	ரூ. 250	ரூ. 10000
LTC	ரூ. 125	ரூ. 5000

சேரும் குரூப்பை விவரித்து எங்கள் கிளைகளுக்கு எழுதவும்
கிளைகள்: புது டில்லி — பம்பாய் — பெங்களூர் — கல்கத்தா

எங்கள் சேவை உங்களுக்குத் தேவை

Printed & published by R. Ananthanarayanan on behalf of Messrs. Bharathan Publications Private Limited at Kalki Press, Chetput, Madras-31
Managing Editor: T. Sadasivam

REGISTERED No M 4392

Registered as a Newspaper in Ceylon

